

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

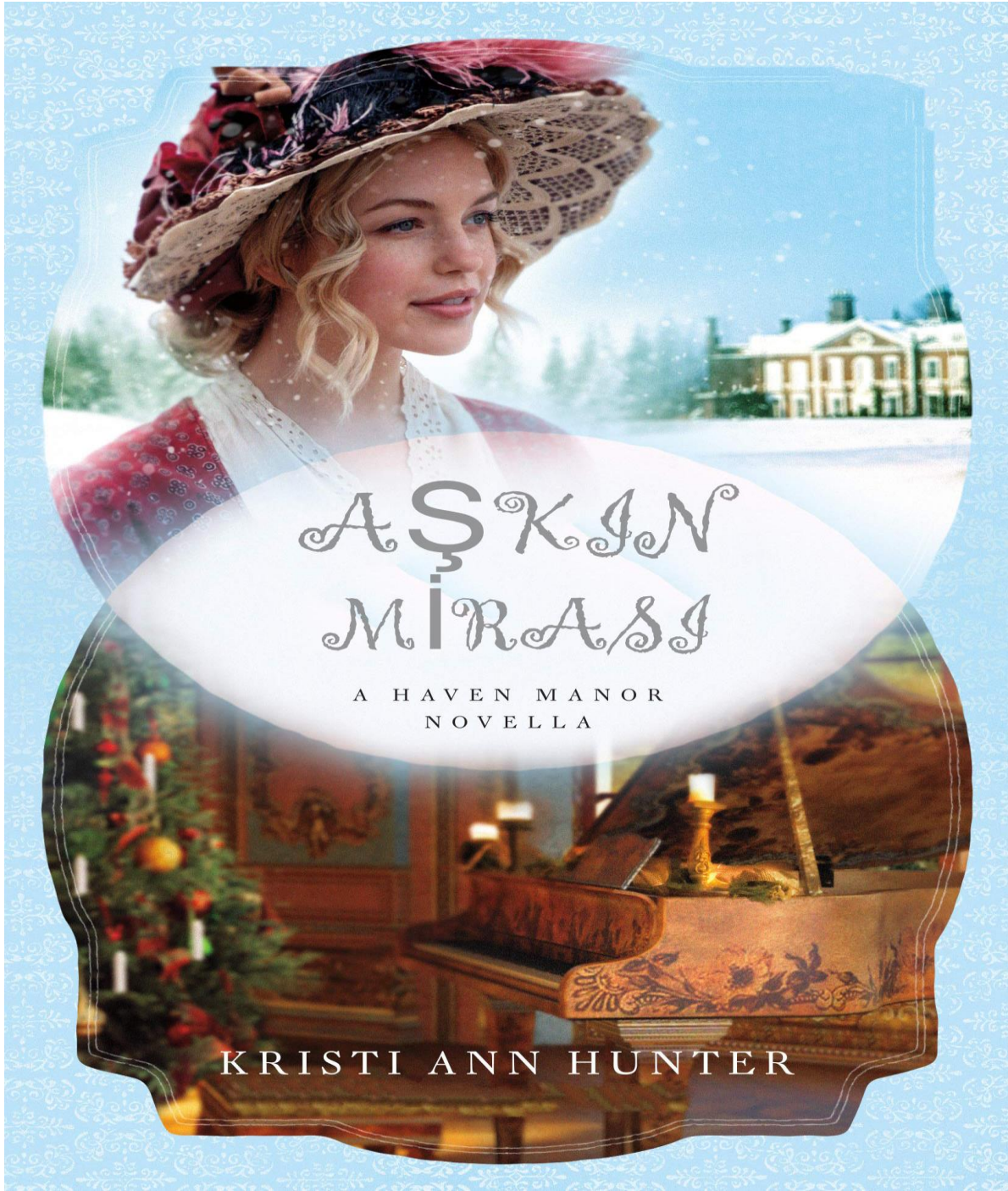
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

1827
LANCASHIRE, ENGLAND

Tamamen rasyonel bir bakış açısından, Sarah Gooding'in şu anki konumundan çok mutlu olması gerekirdi. İpek bir elbise giyyordu ve büyük bir aristokrat evinde piyano çalıyordu ve iyi aileden bir düzineden fazla insan işitme mesafesinde oturuyordu. Bir piyanonun tuşlarının arkasında her yerde olduğundan daha fazla evindeydi ve yeteneğini sergilemek için prestijli bir şansa sahip olmayı hayal etmişti.

Bu hiç de hayal ettiğı gibi değildi.

İyi kullanılmış fildişi kaplı anahtarların pürüzlü dokusu, tam olarak ait olmamanın ezici duygusu kadar tanıdıktı. Aslında kendini oldukça istenmeyen hissediyordu.

Bunun, zarif evlerin duvarlarında heybetli bir şekilde tırmanmak için tasarlanmış devasa dikey dolaplı piyanonun, çalan kişi ile diğer herkes arasında bir ayırım yaratmak için döndürülmüş olmasıyla bir ilgisi olabilir. Böyle bir düzenlemeyi yanlış yorumlamak zordu.

En azından onun için hazırlanan İtalyanca şarkı kitabının inanılmaz derecede basit partiyonunun notalarını çıkarırken esnediğini kimse göremedi.

aile yemeğı gibi samimi bir toplantı sırasında gösterişli veya dikkat dağıtıcı müziğı umursamadı .

Sarah, Leydi Densbury'yi pek önemsemezdi.

Parmakları bir dizi ağır arpejde yavaşça gezinirken, Sarah sola doğru eğildi. Başını mükemmel bir açıyla çevirirse süslü zürafa piyanonun uzun kenarının etrafını görebilirdi. Piyano dolabının üst kısmı sol tarafta başının en az bir buçuk metre yukarısında olduğundan, üstünü görmesinin hiçbir yolu yoktu. Ve uzun dolabı süsleyen yeşil brokar panellere bakmak muhteşem olsa da, pastanın masaya getirilip getirilmediğini bilmesine izin vermiyorlardı.

Sarah'nın işvereni, Densbury'nin Dowager Kontesi, Sarah'nın işinin dayanılmaz haftalık aile yemeklerine katılmak olduğu konusunda ısrar ettiğinden, Sarah her zaman pastaya odaklandı. Çileyi katlanılabilir kılan tek şey buydu.

Pasta ve Bay Randall Everard'ın ziyaret için evde olabileceği umudu. Kontluk için üçüncü sıradaydı ve bu nedenle genellikle ebeveynleri tarafından görmezden gelindi, büyük ölçüde büyükannesi tarafından büyütüldü. Dul kadının dehşetine rağmen, artık aile koltuğuna sık sık geri gelmiyordu.

Ama bu gece oradaydı.

Pastayı bir an için göremiyorsa, Bay Everard'ı görmek neredeyse aynı derecede güzeldi.

Ne yazık ki, Sarah rahatça yapabildiği kadar sola yaslı olsa bile kontun kafasının arkasından başka bir şey görecektir kadar gerilememişti.

Koltuğuna geri doğrulurken, onun ağarmış saçlarına yüzünü buruşturdu.

Sarah da kontu pek sevmezdi. Ya da varisi. Hatta yedek. Kötüydüler ve büyük oğulların geçen yıl elde ettiği eşler de daha iyi değildi.

Ortalama muhtemelen tam olarak doğru kelime değildi. Toplumdaki yüksek konumlarının ve Sarah'nın olağanüstü derecede düşük statüsünün aşırı derecede farkında olmak daha doğrudur, ancak bu da dilden düşmedi. Aileyi cimri olarak düşünmek çok daha kolaydı.

Tüm aile değil elbette. Sarah'nın işvereni çok değerliydi. Dul kadın, Ocak ayında onu refakatçi olarak işe aldığından beri Sarah için gerçek bir melek olmuştu.

Bu, dul Leydi Densbury'yi mutlu edecekse, haftada bir kez birkaç saat ıstırap çekmek anlamına geliyordu.

Ve sonra pasta vardı.

Ve eğer Bay Everard evdeyse, köşede oturup pasta yemeli ve büyükannesini güldürmek için elinden geleni yaparken ona inek bakışları atmalı. Hayatının bundan daha iyi olması pek olası değildi.

Müziğe geri döndü. Sayfanın neresinde olduğuna ve hatta hâlâ sayfada olup olmadığına dair hiçbir fikri olmadığını fark edince içini bir panik dalgası kapladı. Parmakları klavyede oynuyor, kim bilir ne kadar süredir keyfine göre oynuyordu. Ağzındaki ani kuruluğu hafifletmek için sertçe yutkunan Sarah, rastgele bir dize seçti ve çalması istenen şarkıya geri döndü.

Basitti.

Tahmin edilebilir.

Sıkıcı.

Ne kadar süredir oynuyordu? Bir saat? İki? Kontes, sonu gelmez uzun yemeklerin tadını çıkardı. Sarah'ın bir yanı bunun Leydi Densbury'nin Sarah'nın parmaklarının kopacağını ummasından ya da mutfakta sakın, sessiz bir müzik çalmadan önce bir tabak sade yemek

yemesi istendiğinde bir tür çöküntü yaşamasından kaynaklandığına inanmıştı. aile dört çeşit özenle hazırlanmış yemek tüketirken.

Kontesin henüz öğrenemediği şey, Sarah gecenin sonunda bir dilim kek aldığı sürece, fırırları ve tülleri kaçırmayı umursadığıydı.

Sarah sonraki birkaç satırı genel olarak yazıldığı gibi çaldığından emin olmak için müziğe bir göz attıktan sonra ağırlığını sağa doğru verdi. Piyano dolabının o tarafı oldukça alçaktı ve pastanın masaya getirilip getirilmediğini görmek için oraya yeterince bakabilmesi mümkündü. En azından dul kadını ve karşısında oturan Bay Everard'ı görebilecekti. Şanslıysa, çarpık gülümsemesi burnunun hemen altında görünürdü;

Hiç kimse onun fikrini sormadı.

Hızlı gerinmesi, mevcut kontesin ürkütücü derecede duygusuz yüzünden başka bir şey görmesine izin vermemişti. Sarah bu gece piyanoya normalden daha yakın mı oturuyordu? Bu hafta onu toplantıdan daha fazla uzaklaştırmak için bir şekilde aleti mi değiştirmişlerdi?

Tek bir notayı bile kaçırmadan sayfayı çevirdi; şarkının bir seferde üçten fazla nota çalmasını gerektirmediği zamanlarda bunu yapmak çok kolaydı. Oynamaya devam ederken omuzları biraz sarktı. Kontesin, var olan en sıradan müzik için dükkanları alt üst edecek vakti olduğu için hayatında daha çok şey yapması gerektiği açıktı.

Bakışları müzikten dolabın alt köşesine kaydı. Normalde çeyiz, Sarah'nın pastayı kaçırmamasını sağlardı ama o, torunuyla yakın tarihli bir yayında gördüğü hayvanat bahçesi çizimleri hakkında bir tür eğlenceli sohbete dalmıştı. Pastayı fark edemeyecek kadar dikkati dağılmış olabilir.

Sarah, sandalyeyi tuşlardan biraz geriye itti ve bir kez daha sağa doğru eğildi. Başlar, omuzlar ve hatta bir dirsek vardı, bu da masanın sadece biraz daha uzakta olduğu anlamına geliyordu. Biraz daha hareket edebilseydi. . .

Vücudu eğildi ve sandalyenin kenarına yuvarlanmaya başladı. Kolunun bir hareketiyle kendini piyano tuşlarında yakaladı ve yemek odasında yüksek, ahenksiz bir çınlama sesi çıkardı.

Her şey durdu. Porselenlere sürtünen bir gereç şingirtisi, hatta giysi fısıltısı bile yoktu. Sanki kimse nefes alıyormuş gibi ses bile duymuyordu.

Sarah kesinlikle değildi.

Şu anda tek tesellisi, büyük piyano dolabının etrafını kimsenin görememesi ve onun tuşların kenarlarına yapışıp sandalyesinin kalçasının altından kaymaması için dua etmesine tanık olmamasıydı.

Aslında ilahi müdahale gerektirecek bir dua.

Aşağıya tek bir bakış, sandalyenin eğimli olduğunu ve uzak bacakların yerden inçlerce yukarıda olduğunu ortaya çıkardı. En ufak bir değişiklik, sandalyenin biraz daha uzağa kaymasına neden oldu. Aşağı inmekten başka gidecek yer yoktu.

Sanki korkunç derecede utanç verici durumuna bir çözüm soluyabilecekmiş gibi, nefesi ciğerlerine panik içinde girip çıkarken yüzüne sıcaklık hücum etti ve kulaklarını küt küt attı.

Yere düşmeli. Yapması gerektiğini biliyordu. Ama piyanonun kenarındaki beyaz boğumlu tutuşunu gevşetmeyi bir türlü beceremedi.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Ses pürüzsüz, alçak ve acı verecek kadar tanıdıktı. Geçen yıl boyunca birkaç kısa konuşma yapmışlardı. Tam olarak yüz kırk iki tanesi. Hiçbir şey ve her şey hakkında kısa tartışmalar. Kitaplar, kuşlar, hatta Pazar gününe kadar malikânede kalırsa haftanın vaazının ara sıra incelenmesi. Elbette düşündüğünün yarısını bile söylememişti ama konu ne olursa olsun onun bu konudaki düşüncelerini duymaktan çok hoşlanırdı.

Başını onun mavi-gri gözlerine bakmak için eğdi. Bu hafif ayarlama, sandalyenin zeminde kaymasına ve Sarah'nın Bay Everard'ın deri ayakkabılarının üzerine düşmesine neden olmaya yetti.

Elini ona uzatırken ağzının bir tarafı çarpık bir sırıtışla kıvrıldı. "Yaralandın mı?"

Hayır, dedi Sarah, onun ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verirken boğularak. Ayağa kalktığında bakışlarını önündeki anahtarlara yapıştırdı. "O kadar da uzak bir düşüş değildi."

Kıkırdadı ve sandalyenin sağına uzandı. "Hayır, sanırım değil."

Sarah'nın bakışları, istememesine rağmen masaya kaydı. Orada oturan insanların çoğundan hoşlanmayabilir ama bu, onun hakkında kötü düşünceleri için bir nedenleri olmasını istediği anlamına gelmiyordu. Masanın ortasında en görkemli manzara duruyordu. Kalın, beyaz bir buzlanma örtüsü ve tepesinde dans eden şekerlenmiş limon kabukları ile lezzetli rüyalardan oluşan altın bir yüzük.

Aşçı, iki tarifi karıştırarak pastayı yarattığı için ona Madeira Pound Cake adını verdi.

Sarah buna çatalda mutluluk dedi. Hatta akşam özellikle yorucu geçmişse, bir kısmını keten peçetelerden birine sardığı ve evden gizlice çıkardığı biliniyordu.

Yine de bu gece ondan bir parça isteseydi, kontun ailesinin kahkahaları ve onaylamamalarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktı.

"İyi misiniz, Bayan Gooding?" Leydi Densbury'nin keskin sesi odayı doldurdu.

Sarah gözlerini kırıştırdı ve kendini masanın dibindeki konumundan kaşlarını çatmış kontese bakmaya zorladı. "Evet, leydim. Oldukça iyi."

Burnunu çekti ve başını salladı. "O zaman muhtemelen oynamaya geri dönmelisin. Ata binmek gibi, bilirsin."

Sarah, tarihte hiç kimsenin bir odanın ortasına gülünç bir şekilde yerleştirilmiş dikey bir piyanonun etrafını görmeye çalışırken aptalca sandalyeden düştükleri için müzik çalmaktan vazgeçmediğinden oldukça emindi, ama gerçekten tartışmaya değmezdi. hakkında. Aile yemeğinde tartışmak dul kadını günlerce rahatsız etti, bu yüzden Sarah sadece başını salladı ve gözlerini Bay Everard'dan ve baştan çıkarıcı pastadan daha da uzak tutmaya dikkat ederek koltuğuna oturdu.

Randall'ın eli yumruk şeklini aldı. Tüm kolu titreyene kadar tutuşu sıkılaştı. Sonra gerginliği silkeledi ve masadaki yerine geri döndü. Annesinin sosyal açıdan değersiz gördüğü kişilere davranışı artık onu rahatsız etmemeliydi ama rahatsız etti. Onun insanları yerlerine koymaya çalışmasını, sanki onlara bir iyilik yapıyormuş gibi sırtmasını, onlara dünyanın işleyişini hatırlatmasını görmekten nefret ediyordu.

Sosyal yapıdaki yeri üç günlük süt kadar şüpheli olan üçüncü bir oğul olarak Randall, bunu biraz rahatsız edici buldu.

Yine de annesiydi. Ve büyükannesinin arkadaşı, hakaretlerin su gibi akıp gitmesine izin verecek tipte görünüyordu.

Neredeyse her şeyin su gibi akıp gitmesine izin verdi. Ah, onunla konuşmaktan zevk alıyor, büyükannesini ziyaret ettiğinde onunla pike oynamaktan zevk alıyordu, ama olağandışı yüz hatları dışında onda dikkate değer hiçbir şey yoktu. Onunla ilk tanıştığında, geniş gözlerini çerçeveleyen yüzünün sivri köşeleri ilgisini çekmişti. Ama o gözler tüm zamanını yere dikerek geçirdikten sonra yoluna devam etmişti.

Yine de uysallığı, annesinin ona davrandığı gibi davranması gerektiği anlamına gelmiyordu. Piyanoya bir göz attı, uzun arkası St. George'u bir ejderhayla dövüşürken tasvir eden özel yapım boyalı ipek bir perdeyle kaplıydı. Aile yemeklerinin tek bir sessiz kadının varlığıyla lekelenmemesini sağlamak için yapılması gereken çok fazla iş vardı.

Randall'ın en büyük ağabeyi George, masanın başına yakın bir yerden, "Bir duyurum var," dedi. "Harriet ve ben yılın ilk gününden sonra Londra'daki eve taşınmamaya karar verdik."

Randall'ın kaşları kalktı ama bu onu gerçekten ilgilendiren bir duyuru değildi. Neredeyse dört yıldır Bluestone'da yaşıyor, kontun Yorkshire'daki her şeyden çok çiftlik olan küçük malikanesini yönetiyordu. George'un Lancashire'daki aile koltuğuna geri dönmesi Randall'ın hayatını pek etkilemeyecekti.

"Bu harika," dedi annem sert bir gülümsemeyle. Bu onun gerçekten mutlu olduğunu gösteren gerçek gülümsemesiydi. Annemin yaptığı her şey sertti, bu yüzden insan nereye bakacağını

bilemezse duyguları ayırt etmesi zordu, ama annemin gözlerinin kenarları kırışmıştı, bu yüzden George'un eve dönmesi ihtimalinden gerçekten mutluydu.

Randall böyle bir şey teklif etse kaşlarını çatardı.

Muhtemelen Randall'ın gençliğinde büyükannesiyle bu kadar çok zaman geçirmesinin nedeni buydu. Annenin onaylamamasına birlikte katlanmışlardı ve o, Büyükannenin onu rahatsız etmesine izin vermemek ya da en azından belli etmesine izin vermemek konusunda nasıl izleyeceğini öğrenmişti. Dul kontesin alışlagelmişin dışında tavırlarından dolayı ebeveynlerinin genel utancının büyükannesini gerçekten rahatsız edip etmediğinden emin değildi.

"Pekala," dedi George karısına gülümseyerek. "Harriet bir yerlerde kendi ev işlerini kurmayı dört gözle bekliyor, biliyorsun, böylece ailemizi düzgün bir şekilde başlatabiliriz."

Ve şimdi hem anne hem de baba kendinden geçmişti. Varisin potansiyel varisi yoldaydı.

"Harika!" Kont bir elini masaya vurdu ve en büyüğüne gülümsedi.

"Kendi evinizi nerede kuracağınızı dikkatlice düşünmek isteyeceksiniz. Hassas bir durumda çok fazla uğraşmak istemezsin, dedi annem gülümseyerek Harriet'e doğru.

Randall'ın diğer erkek kardeşi Cecil gülümseyerek kendi karısına baktı. "Bu, Beatrice ve benim Londra konutunu kullanabileceğimiz anlamına mı geliyor?"

Masada oturanlardan başka tebrik ifadeleri yükseldi - bu toplantılara her zaman davet edilen yerel papaz olan büyükannesi Beatrice ve akrabalarından bile tam olarak emin olmadığı iki kuzen.

Ve tüm kakofoninin arkasında, piyanodan tizleşen ve gürültüye tuhaf bir incelik katan nazik bir melodi.

George gülümsedi ve başını sallayarak teşekkür etti. "Geleceğimi daha ciddiye almam gerektiğini fark etmemi sağladı Peder, bu yüzden yakın olmak, kontluk hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

Randall gülme dürtüsünü bastırmak için ağzına büyük bir lokma kek tıktırdı. George, doğduğundan beri kontluğu öğrenmekten başka bir şey yapmamıştı. Bu, George ve Cecil'in saygıdeğer unvana sahip olmakla ilgili bilinmesi gereken her şeyi bilmesini sağlamak, babamın takıntısıydı. Kendisi de ikinci bir oğul olarak, şu anki kont ikinci sıranın görevlerinin gayet iyi farkındaydı, bu yüzden Cecil'in tüm öğretilere dahil edildiğinden emin oldu.

Sıradan üçüncü kişi olarak Randall'ın balık tutmak gibi eğlenceli şeyler öğrenmesine izin verilmişti.

"Düşünüyordum da," diye devam etti George, "belki Cloverdale'de yerleşiriz."

Tuşların başka bir uyumsuz kombinasyonu Randall'ın bakışlarını piyanoya çevirdi. Bayan Gooding yine düşmüş müydü? Ama hayır, piyano dolabının alt tarafından bakan geniş buz mavisi gözleri vardı. Gözlerinin arasında iki derin çizgi oluşmuştu ve ilk kez bakışları yere değil doğrudan aileye çevrilmişti.

Sohbete olan ani ilgisi mantıklı geldi. Cloverdale, büyükannesinin - ve dolayısıyla onun arkadaşının - yaşadığı çeyiz eviydi. Büyükanne asırlardır orada yaşıyordu, en az yirmi yıl. Ve bildiği kadarıyla, en az beş yıl, belki daha fazla, çeyizin kendisini ziyaret etmek yerine bu haftalık aile yemeklerine seyahat etmesine güvenerek, bu yere ayak basan tek aile üyesi o olmuştu.

George orada yaşamayı nasıl teklif edebilirdi ki? Babası bu öneriyi nasıl hemen reddetmemişti?

Randall boğazını temizledi. Normalde aile sohbetlerine girmeye zahmet etmezdi ama bu durumda... . "Büyükanne'nin yeni, genç bir aileyle yaşamak istediğinden emin değilim."

Babasına, çeyizine ve son olarak da Randall'a bakarken George'un yanaklarında renkli çizgiler belirdi. "Tabii ki değil. Ancak Cloverdale, gerçekten eğlendirmeyen bir kişi için oldukça büyük bir evdir. Büyükanne'nin Stagwild'de çok daha mutlu olacağını düşünmüştüm."

Masaya sessizlik çöktü.

Randall büyükannesine bakamıyordu, gerçekten kimseye bakamıyordu. Bu önerinin onun incindiğini görmek istemediğinden mi yoksa George'un gerçekten ciddi olduğunu tam olarak anlayamadığından mı bilmiyordu ama sandalyesinde donmuştu, gözünü bile kırpıyormuş, güçlükle nefes alıyordu.

Kont boğazını temizledi. "Korkunç bir fikir değil."

Başka bir tıngırdayan akor havayı doldurarak Randall'ın sarsılmasına ve kulaklarını kapatmasına neden oldu. Bayan Gooding piyanonun etrafından dolandı ve sanki resimdeki ejderha gibi ateş püskürtmek istiyormuş gibi göğsü inip kalkarak piyanonun önünde durdu. Masanın başındaki adamlara baktı, gözleri soluk mavi bir anıdan başka bir şey olmayana kadar kısıldı.

"Bu kadın savaşlarda, kocasının ve oğlunun ölümünde ve doğumlarından dolayı kendilerini ondan daha iyi sanan insanların alaylarında yaşadı." Bakışları kontesi çevrelemek için masayı taradı. Randall koltuğunda kıvrandı. Annesi her zaman çeyizine karşı biraz küçümseyici davranmıştı.

"Şimdi de onu evinden koparmak, aile arkadaşlığından mahrum etmek ve onu Durham'ın vahşi doğasına mı kaçırmak istiyorsun?" Bayan Gooding, sivri çenesini öne doğru uzatarak, günahkarların içine Rab korkusu salmaya gelen bir intikam meleği gibi göründü. "Kendinizden utanmalısınız."

Sarah'nın kalbi bezelye büyüklüğünde kurudu ve ayak parmaklarının yakınında bir yere çekildi. Az önce ne yapmıştı?

Odanın etrafına şöyle bir bakınca, diğer herkesin de en az onun kadar şokta olduğunu ortaya çıkardı. Leydi Densbury'nin dudakları o kadar sıkı büzülürken, kontun ağzı hâlâ soluk soluğa olduğu için biraz açıktı.

Sadece dul kontes, Sarah'nın patlamasından etkilenmemiş görünüyordu. Ama Sarah'yı odadaki herkesten daha iyi tanıyordu. Bir konuda işverenin görüşlerine aykırı olsa bile, Sarah'nın yaşlı kadına fikrini açıklaması duyulmamış bir şey değildi.

Yine de ailenin önünde ağzını hiç açmamıştı. Uysalca rolünü kabul etmiş ve piyanonun arkasına çekilmişti. Ama Sarah'nın gururunu ve bağımsızlığını kurtaran ve geçen yılı gerçek bir karakter gücü sergileyerek geçiren harika bir kadın olan çeyizine kötü davranmalarına izin vermeyecekti.

Dul kadının refakatçisi olarak işe alınmıştı ve yaşlı kadının rahatını düşünen bu işin bir parçası değil miydi? Onun yaşındaki ve sağlığı ciddi şekilde bozulan bir kadın için evleri daha soğuk, rutubetli, daha yalnız bir iklime taşımak ölüm cezasına eşdeğerti.

O anda dul kadın omzunun üzerinden Sarah'a bakıyordu, yüzünde geniş bir gülümseme ve gözleri gururla parlıyordu. Bir süre sonra büyük masanın etrafında oturan ailesine döndü. "Eh, sanırım bu benim yapabileceğimden daha iyi anlatıyor."

Şimdiki kontes selefine ters ters baktı. "Böyle bir patlamadan sonra onu senin yanında tutmaya niyetli olamazsın."

"Ve neden olmasın?" Dowager burnunu çekti. "Çıkarlarımı gözetmesi için ona para ödüyorum. Beni Yorkshire'ın kuzeyindeki cereyanlı bir evde ölüme sürüklemen benim çıkarlarıma uygun değil."

"Anne," dedi Lord Densbury gücenmiş bir öfkeyle, "kimse senin ölmeni istediğine dair bir şey söylemedi."

Sarah'nın kaşları yukarı kalktı ve dudaklarından bir öksürük çıktı. Ah, o soğuk ve duygusuz ifadeye cevaben söylemek istediği şeylerdi ama şimdiden yeterince zarar vermişti.

Dul kadın, "Benim de rahat yaşamamı istediğine dair kimse bir şey söylemedi," diye homurdandı.

Geçen yıl içinde daha yavaş büyümüş ve normal günlük işlerle boğuşmuş olabilirdi, ama zihni mükemmel bir şekilde kendi savunmasını sunabilecek durumdaydı. Dul kadının Sarah'nın müdahalesine ihtiyacı yoktu.

Neden piyanonun arkasında hak ettiği yerde kalmamıştı?

"Düşündüğüm tek şey senin rahatın, anne. Cloverdale'deki merdivenlerin zor olduğundan bahsetmiştiniz. Daha genç bir aile dağınıklığı senden daha iyi halleder."

Dul kadın düşünceli bir tavırla başını biraz yana yatırınca sessizlik bozuldu. Haklısın, Stuart.

Masanın başındaki aile üyeleri arasında gözle görülür bir gevşeme görülüyordu. Sarah gözlerini kırıştırdı. Elbette çeyiz bu konuda pes etmeyecekti. Cloverdale bir çeyiz mülküydü. O istemezse kimse onu hareket ettiremezdi.

Ama çeyiz gülümsüyordu, yüzünde Sarah'nın çok iyi bildiği bir ifade vardı. Bugün taviz olmayacaktı.

Yaşlı kadın başını sallayarak, "Sarah ve ben Bath'taki kulübede kalacağız," dedi.

Ortaya çıkmakla tehdit eden kahkahayı gizlemek için çaresiz kalan Sarah, eliyle ağzını kapattı ve sırttan dul kadından gözlerini kaçırdı. Bakışları Randall'inkilerle çarpıştı ve gülme dürtüsü Randall'ın doğrudan bakışının altında bastırıldı.

Başını bir yana eğmiş, çarpık bir gülümsemeyle dudaklarının kenarlarını hafifçe yukarı doğru kıvrarak ona baktı. Ne düşünüyordu?

Kıpırdama, piyanonun güvenliğine geri kaçma dürtüsüne karşı koydu. Çevresindeki konuşma, ailevi hayal kırıklıklarının karanlık bir çukuruna dönüşerek devam etti. Sözleri duydu ama kendini o mavi-gri gözlerden ve onlardaki meraktan uzaklaştıramadı.

"Bath'teki kulübe mi?" Kontesin sesi sonunda genel kargaşayı kesti. Belli ki bu fikirden derinden rahatsız olmuştu.

"Evet evet." Sarah, kadının Lancashire'ı gerçekten terk etmesini sağlamak için tam bir at takımı ve bir kraliyet fermanı gerektiğini bilmesine rağmen, çeyiz bu fikir konusunda oldukça heyecanlı görünüyordu. "Yirmi üç yıl boyunca Cloverdale'de bu kadar rahat bir şekilde yerleşmişken bunu daha önce hiç düşünmemiştim, ama sağlığıma bakmam konusundaki ısrarın beni ikna etti. Kulübe daha küçük ve suları alıp deniz havasını soluyabileceğim."

"Ancak . . . Ancak . . . böyle şeyleri hep aptallık ve saçmalık ilan ettin," diye kekeledi kontes.

Sarah, dul kadının, ev hizmetlilerinden birinin onun zararsız şakalarından birinin kurbanı olmak üzere olduğunu bildiği zaman yaptığı gibi gülümsediğini ve zihinsel olarak ellerini ovuşturduğunu neredeyse hayal edebiliyordu.

"Belki de fikrimi deęiřtirdim," diye dūřındū dul kadın. Bath'a yaptığınız yıllık seyahatlerinizden yenilenmiř ve beř yař daha genç hissederek dōnūyorsunuz. İtiraf etmeliyim ki. Beř yař daha genç hissetmek umurumda olmazdı. Saęlık ve rahatlık içinde yařayabilmem için Bath'ta geçirdięin haftalardan vazgemen benim için çok önemli. Ve tabii ki, sevgili Harriet ve Beatrice'in de yapacakları fedak rlık.

Randall'ın gülümsemesi genişledi. Sonunda büyükannesine bakmak için Sarah ile göz temasını kesti. Sarah onun bakışından kurtulurken ciğerlerine kutsanmış hava doldu. Yine de, büyükannesi manevra yapıp ailesini suçlarken yüzündeki sevinci izleyerek ona bakmayı kesemedi .

Büyükannesini evinden kovmayı önerdiğinde kendinden çok emin görünen Lord Saunders, şimdi boğazını temizlerken huzursuz görünüyordu. "Belki de Harriet'le ben bir süreliğine Londra'ya dönmeliyiz. Anne haklı. Harriet böyle bir durumdayken çok büyük bir görev üstlenmek istemeyiz. Ayrıca ocuklar gelmeden sosyal olarak kendimizi daha iyi kurmamızı sağlayacak."

"Evet, evet," kont aceleyle kabul etti. "Bir erkeğin gençliğinde kurduğu bağlantılar çok önemlidir."

"Ah." Dul kadın komik bir şekilde derin bir i çekti. "O halde sanırım Cloverdale'de kalacağım. Sırf benim için herkesin rutinini bozmanın anlamı yok."

Sarah'nın göğsünde bir kahkaha daha dolaştı. Olay patlak vermeden önce ve işvereni, oğluyula karısının katılıkalarını biraz olsun düşürmeye çalışmaktan vazgeeceğine dair yeminini unutmadan önce çeyizini buradan çıkarması gerekiyordu. Birkaç yıl önce bir ateşkes ilan etmişlerdi ama çeyizin sözünden dönmesi çok uzun sürmeyecekti.

Sarah  ne çıktı ve elini dul kadının omzuna koymadan önce kalan pastaya özlemle baktı. "Rutinlerden bahsetmişken, saatin geç olduğuna inanıyorum leydim."

Dul, Sarah'ya, gölette yüzmek için bir gün daha beklemesi gerektiğini söyleyen bir ocuk gibi kaşlarını çattı. "Evet, sanırım  yle."

Dul kadının koltuğundan kalkması için birkaç deneme yapması gerekti, kolu onu ayakta durmaya zorlamak için masaya yaslanırken biraz titriyordu. Sarah dudağını ısırđı ve ileri atılıp yardım etme dürtüsüne direndi.

Sonunda eyiz kalktı. "Hepinizin bilmesini istiyorum ki," dedi biraz titrek bir sesle, "tüm zaaflarına rağmen -ki pek çok zaafları var- bu iyi bir aile. Sen iyi bir evlatsın Stuart ve hiç beklemediğin bir hayatta başarılı oldun. Ve bu geçişi herhangi bir kadının yapabileceğinden daha iyi yapan bir eşle iyi iş çıkardın. Bunu hepinizin bilmesini istedim."

Masanın etrafında torunlarına başını salladı. "Cecil, George, Randall, uslu olun. Tanrı'yı ve aileni sev, yeterince iyi yaparsın." Burnunu ekti. "O halde hepinize iyi geceler diliyorum. Ve g le g le."

Döndü ve odadan çıktı, Sarah da onu ön salona kadar takip etti.

Yemek odasından çıktıktan sonra, Sarah çeyizin yanına geldi ve kolunu uzattı. Olaylı bir olaydı.

Ağırlığının bir kısmını Sarah'ya veren yaşlı kadından hafif bir kıkırdama yükseldi. Bir ay önce yaptığından çok daha fazla. "Seni o piyanodan uzaklaştırmak için gereken buysa, aylar önce kendimi onların merhametine teslim ederdim."

Uşak bir yan odadan girdi ve boneleri ve pelileriyle kapının yanında bekledi.

Sarah, ince dokunmuş yünü kadının ince omuzlarına atmasına yardım ederken işverenine sırtıttı. "Piyano çalmamı sevdiğini sanıyordum."

Yaşlı kadının burnu kırıştı. "Piyano çalmamı seviyorum, yemek odasında yaptığın tamirciliği değil."

Sarah kendi pelisine uzandı. "Eve vardığımızda ben..." Arkalarından mermerin üzerindeki ayak seslerinin yankısı gelince Sarah'nın sözleri yarıda kesildi.

Dış giysisinin yarısı bir omzunda, Sarah arkasını döndü. Akşam yemeğinden sonra kimse onları salona kadar takip etmedi, yemek herkesin ailevi yükümlülüklerini fazlasıyla yerine getirmişti.

Yine de Bay Randall Everard, sanki o da ayrılmaya niyetliymiş gibi koridorda uzun adımlarla ilerliyordu.

"Suları almak istediğine dair hiçbir fikrim yoktu, Büyükanne. Bunu yıllar önce söylemeliydin." Bay Everard'ın zaten çarpık olan gülümsemesi, bir köşesi komplocu bir sırıtışla kalktığında daha da çarpıktı.

Dul kontes pelisini iliklediğinde güldü. "Gidecek olursam oğlum, seni mutlaka yanımda götürürüm."

Onu yanağından öpmek için eğildi. "Öyleyse çiftliklerle kim ilgilenecek?"

Leydi Densbury burnunu çekti. "Belki de onları miras alacak olan adam? Kiliseye gitmeliydin. Aklını ve inancını toprağa saklamanın anlamı yok. Özellikle de kendi pisliğin bile değilse."

Sarah paltosunu giymeyi bitirdi ve bonesine uzandı. Bu, ikilinin birçok kez sahip olduğu bir tartışmaydı. Randall dışarıyı ve dünyayı, bir şeyler yetiştirmenin ve doğayı yönetmenin zorluğunu seviyordu ama büyükannesi bunun onun keskin zekasını ve teoloji sevgisini boşa harcadığını düşünüyordu.

Sarah'nın uşaktan aldığı bone beklenmedik bir ağırlıkla kolunu aşağı çekti ve Sarah'nın dikkatini iki aristokrat arasındaki konuşmadan uzaklaştırdı. Şapkanın içine bakıldığında, ketene sarılı kare bir paket ortaya çıktı. Sırtıttı.

Kek.

Ama evden çıkmak için bonesini kafasına geçirmediğini nasıl açıklayacaktı? Başını kaldırıp baktığında kendini hem Bay Everard'ın hem de Leydi Densbury'nin incelemesi altında bulunca sırtışı soldu.

"Görünüşe göre," dedi Bay Everard yavaşça, "saklanan tek kişi ben değilim."

Bayan Gooding'in rengi soldu. Sanki bir şey söylemek üzereyken kelimeleri unutmuş gibi gözleri yuvarlanırken ve ağzı açıkken yüzünün açılırları daha keskin görünüyordu.

Bu, onu tanıdığı tüm yıl boyunca ona affettiğı bir sorundu -sözcükleri bir araya getiremememe- ama yemek odasındaki görüntüsü onun anlaşılmaz olduğunu kanıtlamıştı. Kişiliğinde bir an için daha fazla bir şey gördüğü, onu tamamen görmezden gelmesine yetecek bir şey gördüğü o anların, onun gerçek benliğinin kenarlarının yüzeye çıktığı açıktı.

Bu kadar bariz bir şekilde tutkulu olan genç bir kadın neden her hafta bir piyanonun arkasına tıklılıp örtülü ve pek örtülü olmayan sözel dikenleri emmek için saatler harcamaya istekli olsun ki?

"Seni evde görebilir miyim, Büyükanne?"

"Neden?" onu neredeyse büyüten yaşlı kadın sırtarak sordu. "Daha önce buna ihtiyaç duymadın."

Bu tam olarak doğru değildi. Yeni arkadaşını işe almadan önce onu birkaç kez evinde görmüştü. Hatta Bayan Gooding'in işe başladığı ilk birkaç ayda, genç kadın hakkında sahip olduğu çelişkili düşünce ve duygulardan hüsrana uğrayana kadar onu evine bırakmıştı.

Düşünceler ve duygular bir kez daha bir karmaşa girdabına giriyordu. Onu anladığını sanmıştı, onu tanıdığını sanmıştı ama şimdi ön holde dururken her şeyi sorguluyordu.

Boğazını temizledi ve görevine bağlı bir torun gibi konuşmakla büyükannesiyle dalga geçmek arasında gidip geldi. Sonunda, ailesinin kaçınmakta çok iyi olduğu bir dürüstlüğü seçti. "Arkadaşına daha önce hiç bu kadar yüklenmemiştin."

Dul kadının artan zayıflığı Randall'ı rahatsız etti. Evet, büyükannesi yaşlıydı. Evet, güneşin doğudan doğduğunu bildiğı gibi, onun bir gün öleceğini biliyordu. Yakın zamana kadar, bu iki şeyi de kolaylıkla görmezden gelebiliyordu. Ama son ziyaretinde olduğundan çok daha zayıf görünüyordu. Daha ince. Daha titrek.

Dul kadın, "Ve sen de babanın tembelliğine çok fazla bel bağılıyorsun," diye homurdandı, ona ruhun bedenle birlikte zayıflamadığını gösterdi. "Oğlanın kaderinde bütün gün vaaz yazmak ve cemaati ziyaret etmek olduğunu düşündüm, bu yüzden daha gençken ona ders verme

konusunda endişelenmedim. Şimdi o kont ve çiftliklerinde hangi mahsullerin yetiştiğini bile bilmiyor."

Buruşuk parmağını Randall'a doğru uzattı. "Hala enerjin varken, yerleşmek için kendi toprağını bulmalısın."

Onun haklı olmasından nefret ediyordu ama aynı zamanda tamamen kendi başına olma fikrinin, temelde hiçten yola çıkma fikrinin onu korkutmasından da nefret ediyordu. "Ve burada düşüşümün ve budalalığımın geleceğimde yıllar olacağını düşündüm."

"Pöh!" Gümüş rengi buklelerine bir bone taktı ve kurdeleleri Miss Gooding'in tutturmasına izin vermek için çenesini kaldırdı.

Arkadaş, boyun eğmek için öne atılmak yerine, Randall'a, işverenine, ince parmaklı ellerinde tuttuğu boneye baktı. Narin boğazı yutkunurken sıçradı. Sonra öne çıktı ve. . . bonesini çeyizine mi verdi?

Elleri serbest, kurdeleleri bağlamaya koyuldu. "Büyükkanneni sağ salim evinde görebilecek durumdayım. Sonuçta bu benim işim."

Randall'ın içinde bir şeyler değişti ve neredeyse dengesini kaybetmiş gibi hissetmesine neden oldu. Bir gecede iki kez cesaret mi gösteriyorsun? Büyükkannenin ürkek arkadaşına ne olmuştu?

"Sen? Bir haydut veya vahşi bir köpekle karşılaşırsanız ne yapardınız? Onları melodilerinizle yatıştırmak için yanınızda bir piyanonuz olmayacak."

İnsanlara böyle meydan okuyan sözler söylemek ona göre değildi ama onun ne kadar sinirlenebileceğini merak ediyordu.

"Cloverdale'in Densbury topraklarından ayrılmamızı bile gerektirmeyen bakımlı bir yolda, buradan sadece bir mil uzakta olduğu göz önüne alındığında, yolumuza gelebilecek her türlü tehdidin üstesinden gelebileceğime eminim." Omuzlarını dikleştirdi ve Randall'ın göğsünü dağlayan bir doğrudanlıkla gözlerinin içine baktı.

Uzun zaman önce öldüğünü düşündüğü bir çekicilikle birlikte içinde saygı yeşerdi. Bir an, o tek bir an, Cloverdale'de yaşamaya gelmesinden kısa bir süre sonra, onu gördüğünde ve büyükkannesini sinir bozucu kuzeninden kurtulmaya sonunda ikna eden şeyin ne olduğunu merak ettiği zaman olmuştu. İşe alınması için konuşulmuştu. Büyükkannesinin yeni arkadaşının, onu içinde yaşadığı yıpranmış ve hırpalanmış rutinden kurtarıp kurtaramayacağını merak etmişti.

Ama sonra sessiz ve ürkek olduğunu kanıtlamış ve bu umut, sönmek üzere olan bir mum gibi sönmüştü. Ama şimdi, gözleri artık yere bakmadığından, bu kadar farklı görünmesi inanılmazdı. Sadece görünüşte değil, kocaman gözlerinin görünüşü eşsiz yüzünün görünüşünü tamamen değiştirmiş gibi görünse de ruhunda bir değişiklik vardı. Sanki hayatın daha zor tarafını görmüş ve ne zaman ve nasıl savaşaacağını öğrenmiş gibi.

Randall kendini anlamsız düşüncelerinden sıyırdı.

Kıza atfettiği hayali düşünceler ne olursa olsun, şapkasını kafasına geçirmeyi başaramayan bir kadınla bağlantı kurması mümkün değildi.

Kabul, güneş neredeyse batmıştı ve şapka artık gerekli bir aksesuar değildi, ama yine de şapkayı taşımak yerine başına takması daha kolay olmaz mıydı?

Bayan Gooding elini şapkasının kenarında gezdirdi. "Geç oluyor," dedi sessizce, ama soluk, buz mavisi gözleri onunkilerden ayrılmadı. "Lady Densbury'yi eve götürmeliyim."

Dul kapıya doğru ayaklarını sürüdü. "Evet, evet, bu yaşlı kemikler o günkü gıcırıltılarının bittiğine karar vermeden önce beni eve götürmeli."

"At arabasının getirilmesinden memnuniyet duyarım." Randall öne çıktı ve büyükannesine kolunu uzattı. Tutuşunun ne kadar zayıf hissettiğine kaşlarını çatmamaya çalıştı. Neden babası onu çeyiz evine götürmek için arabayı kullanmaya başlamamıştı? Kont, çeyizin sağlığının bozulduğunu fark etmemiş miydi?

"Anlamsız. Şimdi yürümeyi bırakırsam, bir daha asla başlayamam."

Bayan Gooding yumuşak sesiyle, "Nefesinizi boşa harcıyorsunuz," dedi. Onu daha sık kullanmaya ikna etmek için her şeyi denedim. Yine de kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, özellikle geçse veya gece hava açık değilse faytona bineriz."

Bunun bir teselli olduğunu düşündü ve büyükannesinin yardımı reddedecek kadar inatçı olduğundan hiç şüphesi yoktu, ama yine de babasının güneş battıktan sonra iki kadının arazide dolaşmasına izin vermesine şaşırması gerekiyordu. Randall ve büyükannesi kapıdan çıkarken, Bayan Gooding uysal bir tavırla arkalarındaki yerine oturdu ve şapkayı hâlâ bir sepet gibi önünde tutuyordu.

Randall'ın dili, refakatçiyle ilgili yenilenen merakla beslenen bir yaramazlık girdabıyla doldu. Başını büyükannesinin kulağına doğru eğdi ama bakışlarını omzunun üzerinden, hafif akşam esintisi onları savururken buklelerini yüzünden çeken arkadaşına çevirdi. "Arkadaşın başına herhangi bir şey takmaktan tiksiniyor gibi görünüyor."

"Pöh." Büyükannesi boştaki elini havada salladı. "Pastasını parçalamak istemiyor."

Randall neredeyse sendeleyerek duruyordu. Neyse ki çeyiz, gerçekten önemli olmayacak kadar yavaş hareket ediyordu. Şimdi işverenine kaşlarını çatmış olan Bayan Gooding'e bakmak için başını daha fazla çevirdi.

"Dikkatli olsanız iyi olur, Leydi Densbury," dedi, kaşlarını daha çok sırtmaya çevirerek. "Ödülümü seninle paylaşmak zorunda değilim, biliyorsun."

"Onlardan özellikle büyük bir parçayı sarmalarını istedikten sonra mı? Bu biraz nankörlük olur."

"Sırrımızı açığa vurduğunu düşünürsek, bu eve getireceğim son parça olabilir." Bayan Gooding'in ağzından kaçan iç çekiş abartılıydı ve bonesinin içinden ketene sarılı bir bohçayı çıkarıp şapkayı kafasına geçirdiği sürece.

"Sevgili Randall sırrıma asla ihanet etmez, değil mi?"

Randall konuşmaya başlamadan önce boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Tabii ki değil."

Arkasından kaba bir homurdanma geldi. "Lütfen söyleyin, o zaman bu sırrı ailenizden değilse kimden saklıyoruz?"

Büyükanne buna uygun bir tiksinti sesi çıkardı. "Aile var ve sonra aile var. Randall, ikincisi."

Bununla övünmesi mi gerekiyordu? Kendisi ve erkek kardeşleri arasında her zaman bir ayrım olduğunu varsaydı. Dünyada kendi yolunu çizmek zorunda kalacağını, çocuklarının aristokrat olmayacağını, kaderinin seçkinler arasında olmadığını bilmek, hayata biraz farklı baktığı anlamına geliyordu.

Babası iki büyük çocuğu eğitirken, Randall sadece... . Orası. Annesi, kız olarak doğsaydı her zamankinden çok daha yararlı olacağı konusunda birçok kez yakınmıştı. O zaman en azından aile bağlarını güçlendirmek için evlenebilirdi. Her zaman bunun bir şaka olduğunu iddia etmişti ama Randall bunu hiçbir zaman komik bulmamıştı.

Son on yılda ülke genelinde benzeri görülmemiş bir barış görüldüğü düşünülürse, katılabileceği pek bir ordu bile olmamıştı .

"Sadakatimi kanıtlamak için," dedi neşeli alayların devam etmesini sağlamak amacıyla, "ayrılmadan önce Cloverdale'e gizlice bütün bir Madeira Pound Cake'i götürmeye çalışacağım."

Bayan Gooding'in sızlandığını duyduğundan emindi.

Büyükanne ayaklarını sürüyerek durdu. "Sen ayrılmadan? Noel boyunca kalmıyor musun?"

Randall, parlak ayın ışığında büyükannesinin suçlayıcı, sevgili yüzüne baktı. Çaresizlik, Bayan Gooding'e yalvaran bir bakış atmasına neden oldu.

Gözleri genişlemeden önce yüzündeki açık merakı yakaladı ve yere bakmak için başını öne eğdi. O zaman o çeyrekten yardım yok. "Büyükanne, Bluestone'a geri dönmem gerekiyor."

"Ne için?" Onu yandan dürttü. "Kışın ortası. Can sıkıcı baban bile şu anda hiçbir şeyin büyümediğini biliyor."

Bu da Randall'ın geri dönme bahanesini kolayca kabul etmesini daha da acı verici hale getirdi. "Ne olursa olsun, ait olduğum yer orası."

"Pöh." Büyükanne, tam olarak anlayamadığı sözler mırıldanarak yeniden yürümeye başladı.

Bayan Gooding'in dul kadını yorumlama konusunda daha deneyimli olduğu belliydi çünkü kıkırdaması hafif esintiyle öne doğru savruluyordu.

"Büyükanne huzursuzluğu konusunda beni aydınlatmak ister misiniz, Bayan Gooding?" Başını çevirdi ama yürümeye devam etti. Büyükanne onu bir ağaca yönlendirdiyse, gerçek bir zarar verecek kadar hızlı yürümüyorlardı.

Bayan Gooding'in dudakları kıvrıldı, çenesinin biraz daha sivri ve gözlerinin daha da geniş görünmesine neden oldu. Şimdiye kadar gördüğü en eşsiz yüzdü. Her nasılsa, keskin şekli ve hatları ince kollarına ve dar vücuduna yakışmıştı. Sanki Tanrı onu verimli hareket ve zarafet için toplamış gibi. Bir tazi gibi.

Muhtemelen en iyisi bu karşılaştırmadan bahsetmemek.

"İzin verirseniz Bay Everard," dedi, sözlerinde biraz daha kararlılık ve çok daha fazla eğlenerek, "büyükanne hayatınızdan memnun değil."

Sırıttı. "Biliyorum. Ama değiştirirsem, ziyarete geldiğimde konuşacak hiçbir şeyimiz kalmaz."

Büyükanne homurdandı. "Elbette yapardık. Çünkü senin bebeklerin olurdu."

"Bebeklerin bir eşe ihtiyacı vardır, Büyükanne."

Başını salladı. "Onun hakkında da konuşabilirim."

Randall başını salladı ve koluna dayadığı eli okşadı. Çok şükür Cloverdale'e varmışlardı. Bu konuşma rahatsız edici ve saçma bir hal almaya başlamıştı. "Benim bir karım yok, büyükanne."

"Ve ben bunu bilmiyor muyum?" Hafif kambur vücudunun yönetebildiği kadar büyük bir güçle merdivenleri çıktı. "Senin için bir tane seçme zahmetine katlandım ve sen ona kur yapmak için malikaneden bir mil bile yürüyemiyorsun!"

3

Leydi Densbury ölüme o kadar yakındı ki, Sarah cennetin eşiğinden biraz erken geçmesine yardım etse kimse bunu sorgulamazdı, değil mi?

Sarah dul kadından ve Bay Everard'dan kaçalı saatler olmuştu. Aklına gelen ilk yöne -ki bu sadece "uzaktı"- koşmuş ve sonunda evin etrafında dönerek mutfaktan içeri girmişti.

O kadar utanmıştı ki, başını yastığının altına gömerek yatağa gitti ve şimdi kalkıp güne hazırlanırken, yüzü hâlâ en ufak bir hatırlama belirtisiyle alev alev yanıyordu. Bay Everard'la bir kez daha yüzleşmek zorunda kalacağını düşünse bile, bu onun diğer yöne koşmak istemesine yetiyordu. Tekrar.

Ne kilisede ayin anlamına gelen Pazar, ne de Helmsfield'deki eziyetli yemeklerin olduğu Çarşamba günü olduğu için sade giyinmişti. Sarah Ocak ayında bu işe başladığında, neredeyse her gün bir tür gezi oluyordu, ama bunlar hızla alışveriş yapmak veya çay içmek için köye ara sıra yapılan ziyaretlere dönüştü. Neredeyse iki aydır bunu bile yapmamışlardı.

Dul kadının münzevi durumunu çoğu zaman biraz üzgün bulan Sarah, bugün evde kalacağına güvenebildiği için oldukça minnettardı. Böylece Bay Everard'la karşılaşma şansı olmayacaktı. Gelecek çarşamba hâlâ kasabada olsaydı, kendisine sorulmadan piyanonun başına geçer ve pastadan vazgeçmek pahasına bile olsa ona bakmadan akşamın tamamı boyunca piyanonun başına geçerdi.

Onu son görüşü, ona tavsiye edecek tek bir şeyi olmayan aşağılık bir arkadaşla evlenme fikrine biraz tiksintiyle karışan bir şok ve şaşkınlıkla büyükannesinden ona sallanan donmuş, açık yüz hatları olacaktı. Piyoano çalma ve yaşlı bir kadını güldürme yeteneği dışında.

Yine de bugün Leydi Densbury'yi güldürmeyecekti. Kadına kaşlarını çatmaktan fazlasını yapmayı başarana kadar öğlen olabilirdi.

Sarah cilalı kavisli tırabzandan dört yaşında bir çocuk gibi kaymanın cazibesine kapılmamak için hızla merdivenlerden aşağı indi. Merdivenlerin dibine yakın bir dizi oturma odası, çeyiznin yatak odası ve giyinme odasına dönüştürülmüştü; bu, neredeyse üç yıl önce yapılmış olmasına rağmen kontun bilmediği bir konaklama yeri idi. Ailenin durumuna dair üzücü bir yansımaydı.

Kont sanki annesinin ölmesini bekliyordu.

Sarah'nın kendisinin de bu sabah bir an için böyle bir şey düşünmüş olması tamamen farklıydı. Bunu, burnunu sokan kadına duyduğu öfkeli aşkla düşünmüştü.

Mavinin yumuşak tonlarıyla ve ara sıra koyu, canlı kırmızı tonlarıyla dekore edilmiş odaya şöyle bir göz atıldığında, dul kontesin kahvaltı yapmakla zamanını harcadığı ortaya çıktı. Evin köşesinden kıvrılan pencerenin yanındaki küçük masada oturmuş, hâlâ sabahlığına sarınmıştı.

Sarah, çeyiznin günlük giysilerini hazırlayan hizmetçiye başıyla selam verdi ve sonra oturma odasına çekildi. Lady Densbury hazır olduğunda dışarı çıkar, elinde bir kitapla veya başka bir zaman geçirici etkinlikle misafir odasına yerleşir ve nadiren, hatta hiç gelmeyen ziyaretçileri bekliyormuş gibi davranırdı. Papaz, Londra'dan döndükten sonraki haftalarda bir avuç hanımın yanı sıra ara sıra gelirdi, ancak Cloverdale'de günler genellikle sessizdi.

Oturma odasında neşeyle yanan bir ateş, alanı sıcaklık ve ışıkla dolduruyordu.

Yakında güneş ağaçların tepesine çıkacak ve oda günün büyük bir bölümünde altın bir vahaya dönüşecekti. Pencerelerin sayısı çok fazla ışık ama aynı zamanda çok fazla soğuk anlamına geliyordu, bu yüzden Sarah, dul kadın istediğinde sıcak olması için Leydi Densbury'nin siyah şalını ateşe en yakın sandalyenin arkasına koydu.

Yün yuvadan bir gümüş parıltısı düştü ve Sarah mücevheri düşmeden önce yakalamak için sıçradı. Parmağını broşun ortasındaki büyük ametist kalp üzerinde gezdirirken dudaklarına bir gülümseme dokundu. Gümüş kalpler taşın etrafına dolanmıştı ve gümüş bir taç, parlak nostaljinin kıvrımlı kütlesinin tamamını kaplıyordu.

Ve bu kadar kolay, utanç verici beyanı için yaşlı kadını affetti. Leydi Densbury bir romantikti. Kocasını çok sevmişti ve anlatılanlara göre o da onu sevmişti - onu İskoçya'ya kaçırarak ve ailesi onu uygun olmayan bir gelin olarak açıklayınca büyük bir skandala yol açacak kadar.

Edinburg'da bir yıl geçirmişlerdi ve ona olan bitmeyen aşkının bir simgesi olarak ona bu şans kabini broşunu almıştı. Kolayca çeyizin en değerli varlığıydı. Muazzam taşın değerinden dolayı değil, ona hatırlattığı aşktan dolayı. Sarah hikayeyi kaç kez duyduğunu sayamadı.

Dul kadının Bay Everard için böyle bir sevgiyi istemesi anlaşılır bir şeydi. En sevdiği akrabasıydı ve bunu kabul etmekten nefret etmiyordu.

Bay Everard'ın Sarah'ya aşık olmasını istemesi daha az anlaşılırdı.

Sarah broşu sıkıca şalın üzerine taktı, sonra odanın geri kalanını o gün için hazırlamaya koyuldu.

Sandalyenin sağındaki masanın üzerinde kitap ve gözlükler. Masanın altındaki zeminde işleme sepetleri. Sandalyenin solundaki masa boş ve bir fincan çay tutmaya hazır. Döşemeli berjer koltuğun altına özenle yerleştirilmiş tabure, istendiğinde kaymaya hazır. Perdeler, bol ışık alacak ama parlamaya neden olmayacak şekilde çekildi.

Madeira Pound Cake'in sarılmış paketi, Sarah ve Lady Densbury'nin yemeklerini yedikleri pencerenin yanındaki küçük masaya konmuştu. Sarah dün gece onunla ne yaptığını, koşarken mi düşürdüğünü, yoksa bone ve pelissiyle birlikte mutfakta mı bıraktığını hatırlamıyordu ama bu sabah paketi gördüğüne sevinmişti.

Paketi açtı ve pastadan büyük bir ısırık aldı. Gömülmesi gereken küçük düşürücü anılar varken dilimleri beklemeye kimin ihtiyacı vardı?

Yine de hepsini yiyemeyecekti, yoksa hasta olacaktı, bu yüzden artık iyice ayrılmış kek parçasını tekrar beze sarıp çay masasının üzerine koydu.

Yapacak başka bir şeyi olmayan Sarah, oturma odasının diğer yarısında merkezi bir yer tutan kare şeklindeki piyanoya doğru ilerledi.

Sarah bu eski enstrümanı Helmsfield'da çaldığı modern enstrümandan çok daha fazla seviyordu. Muhtemelen dışlandığını hatırlatacak bir yere yerleştirilmediği için değil, aynı zamanda piyano burada müziğin sevildiğini biliyormuş gibi görüldüğü için. Teller daha parlak titreşiyor gibiydi ve tuşlar daha hızlı geri sekiyordu.

Odayı uyandıran hızlı notalar işi bitiriyor gibiydi. Sarah her zaman sabahları çalar, basit valsleri veya minuetleri süsler veya evin içinde yankılanan karmaşık sonatlar gönderirdi.

Bu sabah kesinlikle daha yüksek sesli, yankılanan türden bir şarkı gerekiyordu, çünkü Sarah işverenini affetmeyi kendinde bulsa da, yine de biraz kırgındı.

Randall Everard'a inek bakışları atmak ve onu fark edeceğini hayal etmek bir şeydi. Onun için seçildiğini duyurması ve eksik bulunması başka bir şeydi.

Randall'ın atı eyerlenmiş ve yola çıkmaya hazır bir şekilde evin önünde duruyordu. Bugün, güncel numaraları ve parayı babasına teslim ettikten sonra ayrılmayı planlamıştı . İki günlük kolay bir yolculuktu, kiracılar ve bölgenin seçkinleriyle Noel'i kutlamak için onu Bluestone'a zamanında geri getirdi. Hatta bu sabah heybesini yolculuk için giyecek ve yiyeceklerle doldurmuştu.

Yine de deri çantalar, eyerin önüne fırlatılmak yerine hâlâ odasındaki bir sandalyede duruyordu.

Yolun yarısına gelmek yerine neden burada dikiliyordu?

Çünkü dün gece Bayan Gooding'te kendisini büyüleyen bir şey görmüştü, orada olduğunu sandığı ama hiçbir zaman kanıtını görmediği bir şey. En azından o parıltının anlık bir güneş parlaması mı yoksa güzel, ender bulunan bir mücevherin işareti mi olduğunu görmeseydi aptal olurdu.

"Randall, bugün gidiyor musun?" Annesi koridoru geçerek onun ön kapının yanında durduğu yere gitti.

Dün gece Bayan Gooding'in pastasının onda olduğunu belli etmeden eve nasıl götüreceğini bulmaya çalışmasını izlediği yerin aynısı.

"Hayır anne, Noel'e kadar kalabilirim diye düşünüyordum." Randall, kelimeler ağzından çıkana kadar bu kararı verdiğini bilmiyordu ama bunları söylediğini duyar duymaz bunun doğru seçim olduğunu anladı.

"Ah." Bir an hiçbir şey söylemedi ve sonra ona parlak, samimi bir gülümseme verdi. "Bu harika. Tatil sezonu için hepimiz aslında evde olduğumuzdan beri bir süre oldu.

Bu doğrudu. Ağabeyleri evlenmeden önce, George, Cecil ve hatta her ikisinin de kuzeye yolculuk yapmaktansa Londra'da kalmayı seçmeleri alışılmadık bir durum değildi. Geçen yıl, gardiobunun yenilenmeye ihtiyacı olduğunu ve taşralı modacılarla güvenmediğini söyleyerek kır yerine şehri seçen büyükanne olmuştu. Eve sadece bir sandık dolusu giysiyle dönmekle kalmamış, yanında yeni bir arkadaş da getirmişti.

"Güzel bir fikir," dedi Randall, "Noel için bütün aile bir arada. Belki de Büyükanneyi kutlama süresince ana evde kalmaya ikna edebiliriz.

Bilinçli olarak kabul etmeye hazır olsa da olmasa da, bu muhtemelen büyükannesiyle geçirdiği son Noel'di ve her anının tadını çıkarmak istiyordu.

"Sanırım." Annem kaşlarını çattı, kısılmış dudaklarını çevreleyen derin oluklar. "Arkadaşını getirmekte ısrar edecek."

Bir eliyle ensesini ovuşturdu ve annesini düşünmek için başını eğdi. "Ondan neden hoşlanmıyorsun?"

Koyu renk kaşları, eşit derecede koyu kahverengi gözlerinin üzerinde bir kavis oluşturmuştu. "Kuzenime çok değerli bir geçim kaynağına mal olması dışında mı? O tamamen sorgulanabilir. Nereden geldiği veya halkının kim olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok. Büyükannen onu buz pateni göletinin kenarındaki bir kar yığınının çekip aldığına kimin için çalıştığını bile bilmiyoruz."

Randall sırtıtmaktan kendini alamadı. "Bayan Gooding'in Büyükannen'i kar yığınının çıkardığını sanıyordum."

Kontes elini havadan salladı. "Dul kadının buz pateniyle hiç işi yoktu. Emily bunu oldukça netleştirmeye çalıştı."

"Muhtemelen bu yüzden Emily artık Büyükannen'in refakatçisi değil." Randall şapkasını başına geçirdi. "Büyükkannem ne yapması gerektiğinin kendisine söylenmesine asla kibar davranmadı."

"Evet biliyorum." Anne içini çekti. "Baban hâlâ birçok skandalını atlatmaya çalışıyor. Beklenmedik bir şekilde ikinci bir oğul olarak miras almak yeterince zor. İnsanlar konuşur. Ama annesi Cambridge'li bir profesörün kızı olduğu için yaptığı her şeyi sorgulamaları, eh, bir aile için katlanılacak çok şey var."

"Kardeşlerime herhangi bir zarar vermiş gibi görünmüyor." Randall'ın iki erkek kardeşi de çok iyi evlenmişlerdi. Randall'ın kendisini ne iki kadınla ne de onlara benzer bir kadınla evli görememesi, yirmi yedi yaşında hâlâ bekar olmasının bir parçasıydı.

"Hayır, olmadı. Görünüş konusunda çok gayretli olmamız gerekti, ama buna değdi."

Gerçekten var mıydı? Ebeveynlerinin, eğlenceyi seven büyükannesinin skandallarıyla yaşama takıntısı gerçekten ne kazanmıştı? Doğru, Cecil onun kadar iyi evlenmemiş olabilirdi ama George kont olacaktı. Soy ağacındaki bir veya iki eksantrik onu incitemezdi.

Büyükannesinin arkadaşıyla flört etmeyi düşünen eksantrik bir erkek kardeş bile.

Annem ellerini önünde kavuşturdu ve hala yolun başında duran ve ayaklarının yanındaki kuru bir yaprağa burnunu sokan atına sorgulayan bir bakış gönderdi. "Eve değilsen nereye gidiyorsun?"

"Şey, Cloverdale." Sesini olabildiğince duygusuz tutmaya çalıştı. Annesinin paniğe kapılmasına ihtiyacı yoktu. "Büyükannene bak."

"Ah." Birkaç dakika sessiz kaldı ama yüzündeki hiçbir şey onun ne düşündüğünü bilmesine izin vermedi. "O zaman akşam yemeğinde görüşürüz."

Randall başını salladı ve kendini biraz gülünç hissederek atına bindi. Cloverdale bir mil uzaktaydı. Dün gece oraya gidip dönmüştü ve kısa mesafeyi at üstünde sürmek biraz saçma geldi. Tabii ki, Nero'nun dışarı çıkıp bacaklarını biraz esnetmesi gerekiyordu, bu yüzden Randall, Cloverdale'e giden uzun ve dolambaçlı yolu izleyerek utancını yatıştırdı.

Hava soğuk ve ıslaktı, derin bir nefes aldığı anda ciğerlerini ısıırıyordu. Nero'nun nefesi buz gibi bulutlar halinde etrafında dolaştı. Birazdan kar yağacaktı, bugün ya da yarın.

Cloverdale görüş alanına girdiğinde ilk kalın pulların havada uçuşmasıyla tahmini gerçek oldu. Evin yuvarlak, zarif hatları onu her zaman cezbetmişti, Helmsfield'in heybetli taş duvarlarından çok daha fazla. Büyükannenin, oğlunun kontluğu ve aile koltuğuna oturduğunu izleyen birkaç gün içinde eşyalarını toplayıp buraya taşınmasına şaşmamalı. Tüm kıyafetleri paketlendiğinde siyaha bile boyanmamıştı.

Nero'ya bakmak ve onu evin arkasındaki küçük barakadaki iki boş bölmeden birine yerleştirmek basit bir meseleydi. Çok geçmeden Randall öndeki üç basamağı zıplayarak kardan çıkmaya başladı.

Ön kapıya yaklaşırken, gürültülü, görkemli bir müzik duyuldu. Görünüşe göre büyükannesinin zaten ziyaretçileri varmış. Eğlenceli olanlar. Belki iki bile. Elbette bir kişi tüm bu notaları çalmayı başaramazdı.

Hizmetçi onu kapıda karşıladı ve ona oturma odasını işaret etmeden önce reverans yaptı. Genellikle kasabadaki ilk gününde çeyiz evine gelirdi. Bayan Gooding köşede nakış işlerken o büyükannesini ziyaret eder, okur veya satranç oynardı. Hep nakış yapardı. Büyükanne onu yemeğe getirdiğinde yaptığı sıradan piyano çalmaktan sadece biraz daha sıkıcıydı.

Oturma odasına varmadan büyükannesinin sesini duydu.

"Pazar günü, başkalarının düşüncelerini umursamama konusunda vaaz vermek çok tuhaf bir işti."

Müzik titriyordu, notalar tuşlar boyunca hızla tırmanıyordu. "O böyle söylemedi ve sen de bunu biliyorsun. Bir kişinin hemcinsleri tarafından anlaşılmaktansa Tanrı önünde temiz olmasının daha önemli olduğunu söyledi."

Randall kaşlarını çatı. Bu Bayan Gooding'in sesiydi. Bundan neredeyse emindi. Ama dün geceki o anlardaki gibiydi - güçlü, kesinlikle ve hiç hoşlanmadığı o yumuşak özür tınısı olmadan.

"Pöh."

"Ah' diyemezsiniz, İncil'de var. Romalılardan okudu." Daha karmaşık melodiler odayı doldurdu. "Üstelik sen kendin de, kabul etmesen de senden beklenenin yerine, inancına ve vicdanına göre hareket ediyorsun."

Güzel, büyüleyici piyano müziği dışında hiçbir şeyin duyulamadığı bir duraklama oldu.

Büyükannesi yine, "Pöh," dedi, ama bu sefer içinde belirgin bir mizah vardı.

Randall kapıya yaklaştı ve bir kez daha olduğu yerde durdu. Piyanoda sihir yapan bir iki konuk yoktu. Keskin zekalı büyükannesini yenecek kadar iyi bir konuşma sürdürürken, konser salonlarında duyduğu ustalara rakip olmak için çalan Bayan Gooding vardı.

Ve bunda çılgınca çekici bir şey yoksa hepsini karıştır.

Boğazını temizledi. "Yine de, İncil'in insanın gözünde dürüst yaşama emrini de düşünmek gerekir. Kralı onurlandırırken Tanrı'dan korkmak."

Varlığını duyurmanın ani bir yoluydu ve Bayan Gooding'in parmakları tökezleyerek melodik bir şekilde durdu.

Büyükanne yukarı baktı. Randall! Mükemmel. Sen tam ihtiyacım olan adamsın."

"Ben?" O sordu.

"Öyle mi?" Bayan Gooding aynı zamanda sordu.

"Elbette." Dul, titreyen, çarpık parmağını arkadaşına doğrulttu. "Ormandan yeşillikleri kendi başına güçlülükle çekebilirsin."

İnce altın kaşlar yukarı doğru kalktı ve Bayan Gooding'in ağzı kıvrıldı. Yüzünü köşeli ve gergin göstermek yerine, Shakespeare'in hakkında yazacağı bir tür peri ya da orman perisi gibi görünmesini sağladı. Randall'ın her şeyin gözlerde olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Ayak parmaklarına veya yere değil, doğrudan dul kadına bakıyordu. O soluk mavi gözlerdeki ifade her şeyi değiştirmiş gibiydi.

"Bugün ormana gideceğimin farkında değildim."

"Eh, değildin." Büyükanne şalını düzeltti ve kendini bildi bileli onu birlikte gördüğü gümüş broşu ortaya çıkardı. "Ama Randall geldiğine göre artık yapabilirsin."

Refakatçi ayağa kalktı ve kollarını kavuşturdu. "Peki neden ormana gidiyorum?"

Büyükanne şalıyla ağzını kapattı ve birkaç kez öksürdü, arada titrek nefesler aldı. Bir süre sonra yutkundu ve hiçbir şey olmamış gibi devam etti. "Noel yeşillikleri istiyorum."

Salona sessizlik çöktü.

Randall öne çıktı. "Noel gelecek haftaya kadar değil, Büyükanne."

Yaşlı kadın cevap veremedi. Bayan Gooding öne çıktı, ellerini sımsıkı kenetledi ve heyecanlı bir genç kızmış gibi göğsünü tuttu. "Ve neden İsa'nın doğumunun kutlanmasını tek bir günle, hatta on iki günle sınırlandıralım? Bunu biraz uzatamayız diye bir kural yok."

Kaşlarını çattı. "Ama gelenek..."

Bayan Gooding sertçe, "Kırılmak için yapıldı," dedi.

Randall ona baktı. Kendini bunu biraz geç yaparken bulmuştu. Korkmuyordu, gölgelere saklanmıyordu. Aslında, birkaç ince dal ve dal için onunla baş başa gitmeye hazır görünüyordu.

Anlaşılan gidip kutsal bir çalı kesecekti.

<https://oceanofpdf.com/>

4

Sarah paltosuna daha sıkı sarıldı ve çeyiz evinin dışındaki ormana daldı. Doğru olduğunu bildiği şeyi, Leydi Densbury'nin açıkça kabul ettiği kaderi düşünmemeye çalıştı ama düşündüğü her yeşillik dalı, çektiği her çobanpüskülü dalı onu bir çığlık gibi kafasına gönderiyordu.

Bay Everard çizmesinden bir bıçak çıkardı ve özellikle düzgün görünen yaprak dökmeyen bir dalı kesti. "Bunu neden beş gün erken yaptığımızı tekrar söyler misin?"

"Büyükanne'nin bana aşık olmanı istemesi dışında mı demek istiyorsun?"

Sarah eldivenli eliyle ağzını kapattı ve gözlerinin etrafındaki deri gerilene kadar genişlediğini hissetti.

Ama omzunun üzerinden ona bakmak için kesimini durdurduğunda Bay Everard'ın yüzünde bir gülümseme vardı. "Evet. Bunun dışında."

Neyse ki, ifadesinden sonra dikkatini tekrar şubeye çevirdi çünkü Sarah ona bakarken tek bir yanıt düşünemiyordu. Adam ona bakmıyorken de çok iyi bir şey düşünemiyordu.

Gerçek şu ki, Lady Densbury iyi değildi. Bu aralar pek yemek yemiyor, daha da az hareket ediyordu. Malikaneye gidip gelmek giderek daha uzun sürüyordu. Sarah ilk yola çıktığında, rahat bir yirmi dakikada yolculuğu tamamlamışlardı. Şimdi, bu sürenin iki katı kadar yürüdükleri için şanslıydılar.

Ama büyükannesinin ölmesinden korktuğunu adama pek iyi söyleyemezdi.

"Biliyor musun," dedi Bay Everard, sanki Sarah'nın başka bir cevap vermesini gerçekten beklemiyormuş gibi, "eğer kaderimizde talihsiz aşıklar veya buna benzer başka bir romantik hikaye varsa, beni arasan iyi olur. Randall."

"Sarah," diye yanıtladı neredeyse otomatik bir şekilde. Hayatında onun adını kullanan çok fazla insan yoktu. Dul, son üç yıldır tek kadındı ve Sarah'dan tanıdıklığını iade etmesini asla istememişti. "Ve senin için fark etmezse, trajik bir aşk hikayesinin yarısı olmayı tercih etmem."

Birkaç dakika sessiz kaldı, dalların ve yaprak dökmeyen iğnelerin hışırtısı, hafif yağın kardaki tek sestti. Bir çobanpüskülü çalısının koyu, mumsu yaprakları onu ormanın daha da içine çekti ve daha güzel uzuvları ve küçük kırmızı meyvelerle ağır olanları çıkarmaya koyuldu.

"Zaten trajik bir aşk hikayesinin yarısı oldun mu?"

Sarah doğruldu ve Randall'a baktı, hâlâ ondan uzaktı ve dikkatini ağaca veriyor gibiydi. "Bunu bana neden soruyorsun?"

Omzunun üzerinden ona bir sırtış fırlattı. "Çünkü annem, yükselecek ve aileyi mahvedecek karanlık, gizemli bir geçmişin olduğuna inanıyor. Kalan tek bekar oğul olarak, geleceğim en savunmasız olan, bu yüzden kendimi hazırlamaya çalışacağımı düşündüm."

"HAYIR." Sarah'nın sesi aniden kuruyan boğazından zar zor çıktı. Yuttu. "Hayır, beni kaderime götürmek için bekleyen aşığılanmış aşıklar yok."

Kendisini ellerini mümkün olduğunca çok kutsal kümeyle doldurmaya adanmış için kutsal çalı birdenbire Sarah'nın dünyasındaki en önemli şey haline geldi. Geçmişini kesinlikle herhangi bir saygın ailenin bağlantı kurmak isteyeceği bir şey değildi, ama kendini belli etmeyecekti. Çocukken terk edilmiş , iki harika, sevgi dolu kadının bakımına bırakılmıştı. O kadınlar onun geçmişine asla ihanet etmezdi ve yirmi iki yıl önce onu istemeyen evli olmayan ebeveynler şimdi onu aramaya gelmeyeceklerdi.

Randall, kolları dallarla dolu, ona doğru geldi. "Sence yaprak dökmeyen uzuvlar ve çobanpüskülü dışında bir şey istiyor mu?"

Sarah, "Muhtemelen bizi tuzağa düşürecek bir ökseotu yumağı," diye mırıldandı. Aniden doğruldu ve eldivenli elleriyle bir kez daha ağzını kapattı ve bir avuç dikenli çobanpüskülü yaprağıyla yüzüne sapladı. "Ah!"

Ellerini yüzünden çekip sallarken yeşil yapraklar ve kırmızı yemişler her yere uçuştı, sanki bir şekilde sızlayan acıyı körükleyebilirmiş gibi. En azından acı sonunda hafifleyecekti. Utanması hiçbir yere gitmiyordu. Durmadan.

Derin, sıcak kahkahalar ormanlık alanı doldurdu.

Sarah parmaklarını yüzüne hafifçe dokundururken onun gülen yüzüne baktı. Gözlerindeki mizah ve geniş gülümsemesi, kadının midesinde bir gerginlik şeridinin kıvrılmasına neden oldu. "Kaniyor muyum?"

Kahkahası bir kıkırdamaya dönüştü. "Öyle düşünmüyorum." Yaklaşmadan önce dal demetini yere koymak için diz çöktü. "İşte, bir bakayım."

İki parmağı çenesinin altından kaydı ve yüzünü onunkine doğru çekti. Gözlerini kırıştırdı, onun gri-mavi bakışlarına takıldı. Dikkatinin mutlak merkezi olmak biraz sinir bozucuydu. Dul kadının ona hiç bu kadar odaklandığından bile emin değildi.

"Bir iki sıyrığın var ama o kadar da kötü değil." Bir parmağı elmacık kemiğinin üzerinden geçti ve saçından bir yaprak kopardı. "Hala acıyor mu?"

Dudağının kenarında özellikle hassas bir nokta vardı ama bunu ona söylemek niyetinde değildi. Şans eseri, çobanpüskülü garip bir şekilde savurması, ona ökseotu hakkındaki yorumu unutturmuştu ve o, bu yorumu tekrar gündeme getirmek için hiçbir şey yapmıyordu.

"Sanırım sadece şaşırdım." Ağzı yine kurumuştı, bu da sözlerini boğuk bir fısıltı haline getiriyordu. Yüzü o kadar yakındı ki, sol gözünün kenarında bir araya toplanmış kirpikleri görebiliyordu. Onun kokusunu, deri ve yosunun dünyevi bir karışımı olan, yakın zamanda kesilmiş yaprak dökmeyen ağaçların kokusu yerine alabiliyordu. Noel ve karın inkar edilemez kokusuyla birleştiğinde, hiçbir şey düşünemez hale gelene, ondan başka hiçbir şey göremeyene kadar aklını karıştırdı.

Ellerini yüzünden çekti ve bir adım geri çekildi. Baş dönmesi hissi, bir uçurumun kenarından düşmekten kaçındığı hissi ile baş başa kaldı.

Düşen çobanpüskülü topladı ve kollarını tüm bohçaya sarmadan önce her dem yeşil olan kırpıntılarla yığdı. "Bu oturma odası için yeterli olmalı."

"Evet, evet öyle olmalı." Bakışlarını yere indirdi ve onun yanından geçerek eve doğru yürüdü. Az önce ne olmuştu?

Az önce ne olmuştu? Randall, kolları yeşilliklerle dolu Sarah'yı takip etti. Bir an basit bir konuşma yapmaya çalışırken ökseotuyla ilgili tek bir yorumla, onun altındaymış gibi davranmanın eşiğine gelmişti. Evet, Sarah'dan biraz etkilendiğini biliyordu, son iki gün içinde onun hakkında öğrendiklerinden etkilenmişti ama bir öpücük başlatmak isteyecek kadar mı?

Ve daha da kötüsü, şaşırtıcı anın eğlenceli ve baştan çıkarıcı Sarah'yı tekrar saklanmaya göndermesiydi.

Eve dönüş yolu sessizdi, Sarah onun üç adım önünde duruyor, kabarık beyaz kar taneleri yavaşça saçlarına düşüyor, kısa bir an parıldayıp sonra eriyip gidiyordu.

Oturma odasında bohçasını büyük pencerelerin yanındaki bir masanın üzerine koydu.

"Noel gibi kokuyor." Büyükanne içini çekti ve çok yavaşça kendini şöminenin yanındaki sandalyeden itti. Derin bir nefes aldı ve başka bir öksürüğün içine düştü.

Sonraki bir saat boyunca, pencere camlarının ötesine kar yağarken, üçü dışarıdaki havayı oturma odasına getirmek için çalıştı. Sarah, her bir pencereye yaprak dökmeyen dallar yerleştirirken Randall, şömine rafının karşısında bir çelenk oluşturmak için dalları birbirine kıvırdı. Büyükanne piyanonun üzerinde duran bir şamdanın çevresine çobanpüskülü parçaları ördü.

Büyükanne o çalışırken mırıldandı, ta ki Sarah sözlere katılana kadar. Daha önce geldiğinde piyanoda tanık olduğu inanılmaz yeteneğe sahip biri için şarkı söylemesi şaşırtıcı derecede korkunçtu. Neşeye kendi sesini katarken bu onu gülümsetmişti.

Ancak çok geçmeden Büyükanne ateşin yanındaki sandalyesine geri oturdu ve Sarah yaşlı kadının omuzlarını örtmek için şalı düzeltmekle meşguldü. Sarah her şeyi kendi beğenisine göre ayarlamadan büyükannem hafif horluyordu.

Büyükannesi uyurken süslemek pek şenlikli görünmüyordu, bu yüzden kalan yeşillikleri bir yığın halinde topladı ve bir köşeye yere koydu.

Kapıda bir tepsi yiyeceklerle bir hizmetçi belirdi. "Ah! Şimdiden uyuyor, öyleyse?"

Sarah, "Evet," dedi usulca, kısa bir süre önce bitki budanmalarıyla kaplanmış olan masaya doğru başını salladı. "Yemeği bırak. Şimdi yiyeceğim ve uyandığında yiyebilir.

Randall, hizmetçinin yalnızca bir kişinin yemesi için yeterli olması gereken bir yemek tepsisini hazırladığı masaya baktı. Büyükannesi bu odadan hiç ayrıldı mı?

"Onlara katılacak mısınız, Bay Everard?" diye sordu.

"Hayır," dedi Sara.

Randall, çok yavaş ve kasıtlı bir şekilde konuşmadan önce, refakatçiye gözlerini kıstı. "Evet. Yapacağıma inanıyorum."

Sıkı dudaklarının arasından havayı üflemeden önce Sarah'nın yanakları şişti.

Hizmetçi reverans yaptı. "Hemen daha fazla yiyecek getireceğim."

Sarah, dulun sandalyesinin yanından bir sepet alıp pencerenin yanındaki masaya geçmeden önce hizmetçinin gitmesini bekledi. Tabağına küçük bir parça ekmek, peynir ve jambon koyduktan sonra sandalyesine oturdu ve sepetten küçük, kare bir kumaş parçası çıkardı.

Gerçekten onu görmezden gelmeye mi niyetliydi? Bu fikir Randall'ı eğlendirdi ve onun ailesinden çekinerek uzaklaşmasının korkudan çok ince bir şekilde işten çıkarılmış olabileceğini düşünmesine neden oldu. Bir çeşit küçümseme. Öyle olsaydı onu suçlayacağından değil. Helmsfield'a yaptığı gezilerin kısılmasının ve birbirinden uzaklaşmasının bir nedeni vardı.

Şöminenin yanındaki sandalyeden hırıltılı bir horultu yükseldi. Ortadan gelen bir durma sesi horlamayı ikiye böldü ve bir diğeri başladı. Kulağa iyi gelmiyordu ama Randall'ın yaşlı insanlarla

bunun endişe edilecek bir şey olup olmadığını anlayacak kadar deneyimi yoktu. Horlayan ana reisi dinlenmesi için bıraktı ve Sarah'nın karşısındaki sandalyeye geçti.

Ağızına bir parça peynir attı ve onun kumaşa iğne yapmasını izledi. Dikişleri eklemek yerine aldığı anlaması biraz zaman aldı. "Ne yapıyorsun?"

Yanaklarını pembe bir leke kapladığında bir an sessiz kaldı. "Bu sabah büyükannenin attığı dikişleri alıyorum."

Randall ağzının yarısına kadar bir parça jambonla dondu kaldı. "Kaldırmak mı?"

"Evet." Birkaç hızlı çekiş, ipliğin başka bir bölümünü gevşetti.

Kucağındaki kumaşa baktığında, dikişlerin küçük bir kısmının kesinlikle eğri, gevşek ve yerinde olmadığını görebiliyordu, ancak işin geri kalanı basit olsa da düzgün ve temiz görünüyordu. Büyükannesi çok kötü bir gün geçirmiş olmalı.

Sarah birkaç dakikada bir durup yemekten bir ısırık alırdı. Hizmetçi başka bir tepsi getirdi ama Sarah yine de sessizce çalıştı ve Randall da sessizce oturdu, yemek yerken beyni çalışıyor, karmaşık refakatçiyi anlamaya çalışıyordu.

Büyükannesinin o sabah büyük bir titizlikle yaptığı tüm işi kaldırmayı bitirdiğinde, büyükannesinin ona soracağı bir sürü soru vardı. Nakışları kaldırmasını bekledi ama o kaldırmadı. İğneyi tuttu ve yeni seçtiği işi yerine koymaya başladı. Kumaş üzerindeki resme eklenen düzgün, düzenli dikişler.

Aklına bir sürü soru daha takıldı. Sarah'da kesinlikle düşündüğünden daha fazlası vardı.

Sesini alçak tutmaya ve büyükannesini rahatsız etmemeye dikkat ederek boğazını temizledi. "Her zaman bir refakatçi oldun mu?"

İğne, bekleyen bir hançer gibi kumaştan dışarı çıkarak durdu. Şaşırtıcı bir şekilde, Sarah kucağından başını kaldırdı, ağzı belli ki sırtına dürtüsüne karşı savaşıyordu. "Hâlâ karanlık geçmişimi belirlemeye mi çalışıyorsunuz, Bay Everard?" Başını iki yana salladı ve dikkatini tekrar iğne işine çevirmeden önce ona çaktı. Hayır, ama kaderimde askerlik hayatı olduğunu biliyordum. Bir refakatçi aslında umduğumdan biraz daha iyi."

Bir kez daha şaşırtma sırası ondaydı. Sarah iyi konuşuluyordu, eğitimliydi ve büyürken belli ki müzik eğitimine erişimi vardı. Onun kibar bir yoksulluktan, kuzenlerinden bazılarının olduğu gibi birinin zayıf akrabasından olduğunu varsaymıştı.

Sanki bir gün kaderinde varmış gibi.

"Neden?"

"Neden?" Başını kaldırıp ona baktı ve o, büyükannesinin muhtemelen tanıdığı canlı kıza dair başka bir ipucu gördü. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı ve kocaman açılmış gözlerinde

haylaz bir kıvılcım vardı. "Çünkü pisliği ve açlığı hiçbir zaman arzulanacak bir şey olarak görmedim."

Dudaklarında cevap veren bir sırıtış hissetti. "Neden hizmetçi olunur? Ailen en azından seni evlendirmeyi düşünmedi mi?"

Yüzünden bir gölge geçti ve bakışları tekrar nakışa kaydı. "Annem babam yok."

Nefesini içine çekti. "Onlar öldü?"

Uzun süre sessiz kaldı. Çok uzun. Randall'ın onun cevap vermeyi düşünüp düşünmediğini merak etmesine yetecek kadar uzun. Ona ne kadar güveneceğine karar mı veriyordu?

Bileğini keskin bir şekilde çekerek üzerinde çalıştığı ipliği kopardı. "Gerçekten ölüp ölmediklerini bilmiyorum. Kim olduklarını bilmiyorum."

Kimsesi yoktu. Bu fikir Randall'ın sandalyesinde kaymasına neden oldu. Yüzünde nasıl bir ifade olduğunu bilmiyordu ama bu her neyse, ona baktı ve biraz daha paylaşması için ona ilham vermeye yetti.

"Harika bir kadın tarafından büyütüldüm. Biz yazarız. İşler umutsuzluğa kapılırsa ona geri dönebileceğimi ve sorgusuz sualsiz benimle ilgileceğini biliyorum ama benim ne onun ne de kendim için istediğim bu değil. Onun iyi bir hayatı var ve gidecek hiçbir yeri olmayan diğer çocuklara yardım ediyor, ben ise kendimi tamamen geçindirebilecek durumdayım.

Onun inancından şüphe duymuyordu, artık değil. Önemli olduğu anda demir gibi bir iradesi olduğunu kanıtlamıştı. Tam olarak anlayamadığı şey, dul bir kontesle yollarının nasıl kesiştiği idi. Büyükkannesi biraz eksantrik olmakla biliniyordu ama... . "Burada daha önce nerede çalıştın?"

Ona sırtıttı. "Bir müzik ustasının yanında salon hizmetçisi olarak. Müziği seven biri için çalışmanın mükemmel olacağını düşündüm. Onunla aynı binada kalarak daha fazlasını öğrenme hayallerim vardı. Ve yaptım. Bazı. Ders verirken kulağımı kapıya dayamayı başardığımda."

Nakışları kucağına koyup masanın üzerine eğilirken gülümsemesi komplocu bir hal aldı. "Ama asıl sormak istediğiniz Lady Densbury ile nasıl tanıştığımı."

Randall, başını sallayarak ve elini bir sallayarak onun fikrini kabul ederken, sessiz kahkahayı durduramadı.

"Onu bir kar yığınınından çıkardım."

Kaşları kalktı. "Bu hikaye doğru mu?"

"Hangi hikayeyi duyduğundan emin değilim ama evet, paten kayıyordu ve zamanında dönmedi ve büyük bir kar yığınınına düştü. Ona yardım ettim ve kayarken elini tuttum. Göletin

etrafındaki ikinci yolculuğumuzda broşunun kayıp olduğunu fark etti, ben de onu bulmak için kari kazdım. Geri döndüğümde bana iş teklif etti. Orada, parkta."

"Ve Emily'yi taburcu etti."

Sarah yüzünü buruşturdu ve omuz silkti. Emily kaymasına yardım etmezdi. İlk etapta kara düşmesinin nedeni buydu."

"Eh, o yaşlı."

"Bu, hayatı yaşamamak için bir sebep değil."

Büyükannesi onu bu yüzden işe almıştı.

Dul kadının referansları önemsemesi için hiçbir nedeni yoktu, diğer insanların ne düşündüğünü umursayacak ve hatta refakatçisini gerçekten incelemeye maruz bırakacak kadar sosyeteye çıkmamıştı. Son günlerinin gelip geçmesini beklemek yerine yaşamak istiyordu.

Sarah, ipi bağlayıp kumaşı tekrar sepete atarken, "Yine de hiç ilgimi çekmiyor," dedi. "Kontun oğlu öğleden sonrasını çeyiz evinde ne yapıyor?"

"Büyükannemin tanımadığı bir refakatçiye işe almakla yaptığı şeyin aynısı." Randall öne doğru eğildi, Sarah'nın yüzünde uçuşan ifadelerin bir anını bile kaçırmak istemiyordu. Onları saklamadan önce yakalamak için sadece bir anı vardı.

"Ne-" sesi boğuldu ve tekrar denemeden önce yutkundu. "Bu da ne?"

"Yaşamak."

Ve bu doğrudu. Kardeşlerinin gölgesinde, ailesinin sessiz kaderinde yaşayabileceğini düşünmüyordu. Orada onun için hiçbir şey yoktu. O üçüncü bir oğuldu. Ailesinin ona sunacak hiçbir şeyi yoktu. Bundan bahsetmediler ama herkes biliyordu. Özellikle George. Okulu bitirdiğinden beri kendini Randall'dan ayırıyordu. Şu anda konuştukları tek zaman emlak işi hakkındaydı ya da o ve Randall aile yemeğinde aynı sohbete katıldıkları zamandı.

Ama burada, Sarah ve büyükannesiyle o gelecek o kadar da yakın bir kıyametle dolu görünmüyordu. Aslında eğlenebilirdi.

Parmağını çay fincanının kenarında gezdirdi. "Kendinizi Bluestone'da yaşamıyor musunuz? Zamanının çoğunu geçirdiğin yer orası değil mi?"

Onayladı. "Çiftçiliği seviyorum. Emeğimin gerçek meyvelerini görmek. Toprağı mümkün olan en iyi mahsulü verecek şekilde planlamak ve bakımını yapmak. Bu bir meydan okuma ve asla sıkıcı değil. İlk başta sadece gidip önemli hissetmek için bir yerd, ama şimdi gerçekten hoşuma gidiyor.

Bu sadece aktivite değildi, amaç duygusuydu. Randall, babasını bir yerde küçük bir çiftlik edinmesine yardım etmesi için ikna edebilseydi, kendi mahsulünü yetiştirebileceği ve basit bir hayat yaşayabileceği küçük bir toprak parçası, Randall mutlu olurdu. Bu yeterli olacaktır.

Bu fikir onu şaşırttı, ancak Sarah'nın ekinler ve çiftçilik hakkında kendi düşüncelerinden bazılarını ona sunması gerçeği kadar değil. Bütün bir demlik çayı içerken, çiftçilikten, hava döngülerinden ve ürün rotasyonlarından bahsettiler.

"Bluestone'da çok fazla ravent yetiştiriyorum. Hiç ravent yedin mi?"

O, başını salladı. "Wiltshire'da büyüdüm, sonra çalışmak için Londra'ya taşındım. Damak zevkim ve deneyimim oldukça dardı."

Randall konuşmayı yeniden başlatamadan, Sarah onunla göz göze geldi ve başıyla şömineyi işaret etti. "Uyandı, biliyorsun."

"Nene?" Randall bakışlarını sandalyeye çevirdi.

"Patates yerine şalgamın değerini tartıştığımızdan beridir," dedi sessizce.

Büyükannesinin maskaralıklarından zerre kadar rahatsız görünmeyen Sarah'ya döndü. "Neden bir şey söylemedi?"

Sarah omuz silkti. "Onu eğlendiriyor sanırım."

Daha fazlası da vardı, Sarah'nın ona söylemediği bir şey. Büyükanne önceki gece ona Sarah'yla evlenme teklifinde bulunduğu anda ciddi olmadığı kesindi.

Sonra tekrar, fikir her geçen saat biraz daha az saçma görünüyordu.

<https://oceanofpdf.com/>

5

Randall Cuma günü geri geldi.

Dul kadın Sarah'ya yanlış yaptığı her şeyi anlatırken satranç oynadılar. Neyse ki yaşlı kadın, Sarah'nın satranç tahtasında yaptığı hamleleri düzeltmekle yetindi ve hayattaki seçimlerini kendi haline bıraktı. Sarah, dul kadına şikayet edecek bir şey vermeye devam etmek için birkaç saçma hareket yaptıysa, bu küçük aldatmacanın zarar verdiği tek şey, onun kazanma şansıydı.

Sonra zavallı kahyayı çılgına çeviren akşam yemeğine kalmıştı. Özenle hazırlanmış yemek pişirmeye ya da büyük öğünlere pek gerek yoktu, bu yüzden bir yemek için gerçekten eğlenceli olma olasılığı heyecan vericiydi. Hâlâ oturma odasındaki küçük masada yemek yemişlerdi ve Randall Helmsfield'e dönmek için ayrıldığında, dul kadın bitkin ama mutluydu. Yatmaya

hazırlanmak için hem bir hizmetçinin hem de Sarah'nın yardımına ihtiyacı vardı ve hemen uykuya dalmıştı, yüzünde bir gülümseme ve derin bir nefes alıştı vardı.

Sarah kendi yatağını bulamayacak kadar hareket etme ve hareket etme arzusuna kapılmıştı, bu yüzden oturma odasında oturmuş, Leydi Densbury'nin personeli için Noel kutularına koymak istediği son işlemeli mendilleri bitirmişti. Tamamlanan mendili son tahta kutuya sıkıştırdı ve hediye diğer Noel kutularıyla birlikte sepete bırakmak için çeyiz odasına girdi.

Zor nefes alıp verme odayı hâlâ dolduruyordu ama sesi öncekinden biraz daha iyi geliyordu.

Sarah kendi yatağına gittiğinde yüzünde bir gülümsemeyle o da uykuya daldı.

Sarah ertesi sabah giyinirken ve merdivenlerden inerken gülümsemesi devam etti. Evin merdivenlerin dibinde ne kadar sakin ve sessiz olduğunu fark edince biraz alçaldı. Pencereden dışarı bakıldığında, karın nihayet ciddileşmeye karar verdiği ve yerin parlak beyaz bir battaniyeyle kaplı olduğu görüldü.

Her şeyin derin bir sakinlik ve sessizlik duygusuna sahip olmasının nedeni bu muydu? Karın her şeyi ıslatma gibi bir yolu vardı. Etrafına baktı. Hayır, bundan daha fazlasıydı. . . . Sanki kimse kıpırdamıyor gibiydi, sanki Sarah zarif odalarda yalnızmış gibiydi.

Kalbi sabahın sessizliğinde gümbür gümbür atarak Lady Densbury'nin odasına doğru ilerledi. Kapıyı iterek açarken nefesi ciğerlerinde katılaştı ve önceki gece duyduğu tıkırtı ve horlamayı duymadı.

Dul hala yataktaydı. Yavaş ama istikrarlı bir yükseliş ve düşüş battaniyelerin yerini değiştirdi.

Sarah'nın başı kapı çerçevesi tarafından desteklenene kadar yana düştü ve nefesi o kadar hızlı çıktı ki göğsü ağrıdı. Bir gün . . . ama bugün değil. Yani Sarah bunu düşünmeyecekti.

Zamanını meşgul edecek sessiz bir şeyler arayarak oturma odasına geçti. Birkaç dal hala bir ev bekliyordu, bu yüzden onları yemek yedikleri masa için bir dekorasyon haline getirmeye başladı. Dallardan birine bir ökse otu öbeği yapıştı ve yanakları kızarıırken Sarah'dan hızlı bir kahkaha yükseldi.

Ökse otu pleb idi. Yaygın. Hatta biraz skandal. Dul kadının kesinlikle takdir edeceği her şey. Dikiş sepetinden bir kurdele çıkardı ve bitkiden bir öpüşme topu yapmaya koyuldu. Öpücük talep eden beyaz yemişlerden sadece birkaçı ona yapışmıştı ama bu gerçek öpüşmeden çok duygusallık için olduğundan, bunun bir önemi yoktu.

Dul kadının son yorumları ve Randall'ın uğrama eğilimi göz önüne alındığında, Sarah nişanını kapıya asmaya niyeti yoktu. Bunun yerine piyanoda kullandığı sandalyeye tırmandı ve öpüşme topunu perde çubuğuna sabitledi. Şenlik havası verirdi ama altına yakalanmak için birinin çok kararlı olması gerekirdi.

Dul kadının odasının yönünden kadının uyandığını belirten bir zil çaldı. Sarah, işverenin giyinmesine ve güne hazırlanmasına yardım etmek için odaya doğru ilerledi ve çeyizin aldığı

uyku miktarının iyi bir şey olduğuna kendini ikna etmeye çalıştı. Geçen hafta doktor geldiğinde dinlenmenin onun için en iyisi olduğunu söylemişti. Sarah, onun bu kadar dinlenmeyi kastettiğini ancak umabilirdi.

Çünkü çeyiz bir gün uykusundan uyanamayacaktı ve Sarah sadece arkadaşını değil, işini ve evini de kaybedecekti. Dowager'ı selamlarken yüzüne bir gülümseme yapıştırdı. Bugün kötü şeyler düşünmenin bir anlamı yoktu. Sonunda geldiklerinde onlar için endişelenebilirdi.

Randall üst üste üçüncü gün büyükannesini ziyarete geldiği için kendine aptal dedi.

Özellikle de aslında büyükannesini ziyarete gelmediğini bildiğinden beri. Tam olarak değil. Hem zihnini zorlayan hem de onu eğlendiren daha fazla sohbet istiyordu. Basit şeylerden daha çok zevk almak istiyordu. Sarah'ı görmek istiyordu.

Tek sorun, okulu bitirdiğinden ve büyükannesinin kendi başına yola çıkmasını önerdiğinden beri ilk kez, aile varlıklarına bağlı kalarak kendisi için nasıl bir çıkmaz yarattığını fark etmesiydi.

Sarah'a sunacak kesinlikle hiçbir şeyi yoktu.

Bir kontun oğlu, eğitilmiş ve en azından biraz terbiyeli bir görünüme sahip ve ona köyün baca temizleyicisinden daha fazlasını sunamayacaktı. Muhtemelen daha da az.

Ama yine de geldi. Çünkü onu kendinden nasıl kurtaracağını hiçbir zaman tam olarak bilememişti.

Bu sefer kapıyı çaldığında cevap yoktu. Kapıdan titreşen neşeli bir müzik de yoktu. Mandalı kaldırdı ve evin içine girdi.

Salona adımını attığında kahkahalar onu karşıladı. Oturma odasında, büyükannesini ve arkadaşını piyanonun yanında otururken buldu ve personelin geri kalanı odanın etrafına dağılmıştı. Hizmetçilerden biri odanın ortasında durmuş küçük bir yastığı başının üzerinde dengede tutuyor, yastığın düşmesini engellemek için nefesini tutuyordu.

Birdenbire oda tezahüratlarla doldu ve hizmetçi başını öne eğerek minderin yere düşmesine izin verdi.

"Randall," dul kadının sesi odadaki kahkahaların arasından geçti. "Dönüş yapmak için tam zamanında geldin."

Sihirli Müzik her zaman büyükannesinin en sevdiği oyunlardan biri olmuştu. Randall, bunun dünyada en çok sevdiği şeylerden biri olan müzik içerdiğinden mi, yoksa etrafındaki herkesin haysiyetini bırakıp eğlenmesine izin verdiğinden mi hiçbir zaman emin olamadı.

Randall, Sarah'nın önünde onurunu kırmak istediğinden emin değildi ama büyük olasılıkla büyükannesine ne kadar seçkin görüldüğünden çok nasıl davrandığı umurundaydı, bu yüzden

paltosunu çıkardı ve kollarını süpürmeden önce onu bir sandalyenin üzerine astı. büyükannesine elinden gelenin en iyisini yapması için bir davette geniş.

Gri bukleler başıyla Sarah'yı işaret etti. "Oyuna başla."

Sarah'nın kaşları kalktı ama içinden Randall'ın çocukluğundan beri Noel'de söylediğini hatırladığı bir şarkı çıktı. Randall'ın büyükannesinin oyuna layık gördüğü göreve yaklaştığını gösteren, daha yüksek sesle çalması gerektiğine dair bir işaret için dul kadını izleyerek yumuşak bir şekilde oynadı.

Odaya girdi, gözleri büyükannesinin gözlerine kilitlendi. Piyanonun yanındaki bir sandalyeye tıktırılmıştı, battaniyelere sarınmıştı ve bacaklarının altında bir tabure vardı. Küçük ve zayıf ama mutlu görünüyordu.

Çok mutlu.

Gözleri kısıldı. Neyin peşindeydi?

Yavaş yavaş odanın içinde dolaşmaya başladı. Sarah yavaş yavaş daha yüksek sesle çaldı.

Büyükannesini izlemeyi bıraktı ve Sarah'yı izlemeye başladı. Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmıştı ve gözlerinin arasında derin oluklar oluşturan endişeli bir kaş çatması vardı. Adam ona yaklaştıkça, şarkıyı biraz daha yüksek sesle çaldı, ta ki aniden yüzünden kafa karışıklığı geçene ve bakışları dul kadından tavana doğru kaydı.

Randall'ın bakışları, perde çubuğundan sarkan yalnız ökseotu yığını keşfetmek için yukarı kaldırdı. Piyano pencereden altı ya da üç fit uzakta durduğundan Sarah tam olarak altında değildi, ama Randall onun büyükannesi için yeterince yakın olduğundan şüpheleniyordu.

Adımlarını yavaş ve sabit tutan Randall piyanoya yaklaştı ve Sarah neredeyse tuşlara vurmak zorunda kalana kadar piyanonun etrafında döndü.

Randall ökseotuna baktı. "Böyle bir geleneğe katılmak istemezsin, değil mi Büyükanne?"

Yaşlı kadın kıkırdadı. "Bana uygun olduğu zamanlar dışında hiçbir zaman geleneklerden yana olmadım oğlum."

Randall sırtarak uzandı ve asılı salkımdan beyaz bir dut kopardı. Bakışlarını, irileşmiş gözlerle onu izleyen ve aynı nota dizisini tekrar tekrar çalan Sarah'ya çevirdi. Ona göz kırptı. Yüzünü okuyamıyordu ama. Onu öpmesini istiyor muydu? Ökse otunu perde çubuğuna asarken onu düşünmüş müydü?

Cevaplar ne olursa olsun, büyükannesinin ekibiyle dolu bir oda ilk öpücüğün yeri değildi.

Bu yüzden, büyükannesinin istediğini bildiği gibi Sarah'ya yaslanmak yerine, onun buruşuk yanağına doğru eğildi ve onun yerine bir öpücük kondurdu.

Sarah oynamayı bıraktı. Toplu bir iç çekiş odayı süpürdü. Büyükanne gülümsemekle kaşlarını çatmak arasında kalmış görünüyordu. Bir süre ona baktı ve Randall sadece ona baktı. Sonunda başını salladı ve personele döndü. "Elizabeth, sıra sende."

Bir hizmetçi kanepeden fırladı ve büyükannesinin yapması için hayal ettiği garip görevi aramak için odayı dolaşmaya başladı.

Randall kendine bir sandalye buldu ve Sarah'nın ökse otu meyvesini parmaklarının arasında yuvarlayarak oynamasını izledi.

Hizmetçiler kısa süre sonra dul kadının salon oyunlarını oynamaktan ve dul kadın da kısa süre sonra uyanık olmaktan yoruldu. Öksürük nöbetleri birbirine yaklaştı ve sonunda Sarah oyunu durdurdu ve hizmetçiler işlerine dönerken Leydi Densbury'yi ateşin yanındaki sandalyeye oturttu. Çeyiz birkaç dakika içinde uykuya daldı.

Ve Sarah esasen Randall'la yalnız kalmıştı.

Pencerelerin geniş bölümleri arasında duvara yaslanmış, ayak bileğini diğerinin üzerine atmış, ökseotu meyvesini parmaklarının arasında yuvarlamaya devam ediyordu.

Oyunun geri kalanında zar zor oynayabilmişti, onun böğürtlenle oynamasını izlemeye o kadar takıntılıydı ki. Tek düşünebildiği, ya büyükannesinin gerçekten yapmasını istediği şeyi yapsaydı?

Ya onu öpseydi?

Ya bundan zevk alırsa?

Boğazını temizledi. "Bugün seni göreceğimizi düşünmemiştim."

Tek omzunu silkti. "Gün içinde Helmsfield'da yapacak pek bir şeyim yok. Peder ve George, Bluestone'u tartışmıyorlarsa, orada bana ihtiyaçları yok."

Sarah, geleceğini yönlendiren herhangi bir mirasa sahip olmamanın bir lütuf olabileceğini bir kez bile düşünmemişti. Nereye gittiklerini biliyormuş gibi görünen, kendilerinden önceki nesillerin çizdiği bir yolu olan insanları yıllarca kıskanmıştı. Çıkmazla biten düzmece bir yolda yürüyen ya da kendilerine açılan yolu belki de beğenmeyen insanlara ne olduğunu bir kez bile düşünmemişti.

"Büyükanne için çalışmaya ilk geldiğimde, ilk iki haftayı onu bir kucak köpeği gibi gölgeleyerek geçirdim."

Randall'ın parmakları hareketsiz kaldı ve onu düşünürken başı yana doğru eğildi.

Sarah bir elini endişeli beline bastırdı. Neden ona bu hikayeyi anlatıyordu? Gerçekten önerebileceği herhangi bir tavsiye veya rahatlık olduğunu düşünüyor muydu? Yapsa da yapmasa da başlamıştı ve şimdi bitirmesi gerekiyordu. Derin bir nefes aldı ve devam etti. "İki hafta boyunca onun istediğini düşündüğüm her şeyi yaptım. Sessizdim, sadece konuşulduğunda konuştum ve o zaman bile duymak istediğini düşündüğüm şeyi söylemeye çalıştım. Londra'dan bu kadar uzağa, herhangi bir bağlantımın olmadığı bir yere taşınmış olmaktan ve kendimi karın içinde bulacağımdan çok korkmuştum.

"Belli ki bir şey bunu değiştirdi," dedi Randall kuru bir sesle.

Sarah başını salladı. "Lady Densbury beni bir aile yemeğine götürdü."

"Helmsfield'deki o eziyetli olaylardan biri mi?"

Sarah yine başını salladı. "Her yerde nasıl davrandıysam orada da öyle davrandım. Buraya dönerken yolun ortasında durdu ve parmağını göğsüme sapladı. Saklanmak ve akşam yemeklerinde yolumu simüle etmek istersem her şeyin yolunda ve güzel olduğunu söyledi. Ne de olsa herkesin kendi hayatta kalma yolu vardı. Ama o saçmalıkları evlerin arasındaki yolda bırakmam gerekiyordu çünkü Cloverdale'de korkacak bir şey yoktu."

Randall'ın bir sonraki sorusundan önce hafif bir kahkaha yükseldi. "Peki bundan sonra kucak köpeği olmayı bıraktın mı?"

"Hayır," diye itiraf etti. Neden, neden bu hikayeyi anlatma ihtiyacı hissetmişti? "Eski arkadaşı ortaya çıkana kadar büyükannenin olmamı istediğini sandığım kişi olmaya daha çok çabaladım."

"Emily?"

Sarah o günün anısıyla yüzünü buruşturarak başını salladı. "Eşyalarından bazılarını almaya geldi. Öfkeliydi. O ve çeyiz birbirlerine bağırıyorlar ve büyükannen, eşyalarını Helmsfield'a bir hizmetçiye teslim edeceğini söyleyerek Emily'yi evden kovdu. Kapıyı kapattıktan sonra baktı. . . mutlu.

Sarah aceleyle, "Emily'den hoşlanmadığından değildi," diye ekledi. "Meydan okumadan bu kadar zevk almasıydı. Böylece onunla nasıl aynı fikirde olacağımı bulmaya çalışmayı bıraktım ve konuştuğumuzda onunla aynı fikirde olup olmadığımı düşünmeye başladım. Bazen yapıyorum, bazen yapmıyorum ama o zaman bile büyükannenin vücudunun yavaşladığını bildiğini ve zihnini çalıştırabilecek birini istediğini biliyorum.

Randall elindeki küçük beyaz meyveyi düşünürken aralarına sessizlik çöktü. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Bilmiyorum," diye içini çekti Sarah. "Sanırım kendine ne istediğini soracak cesareti bulmana yardımcı olacağını umuyorum. Bluestone'u sevdiğini biliyorum ama aslında seni mutlu ediyor gibi görünmüyor.

Sarah ona biraz daha yaklaştı ve parmaklarını piyano mahfazasında gezdirdi. "Hayatınla ne yapmak istiyorsun?"

Gözlerini kapatıp başını geriye attığında göğsü genişledi. "Keşke Bluestone benim olsaydı," dedi sessizce. "Keşke çiftlik tamamen benim olsa da babama hesap vermeden onu yönetebilsem ve büyütebilsem."

"Mülkler hakkında pek bir şey bilmiyorum, bu yüzden Bluestone'a sahip olmak bir seçenek olmayabilir, ancak başka bir çiftlik bulamadınız mı?"

Sarah neden onu bu konuda sıkıştırıyordu? Gerçekten de onun her şeyi bir kenara atıp onu ravent ve şalgam yetiştiren küçük bir çiftlikte yaşamaya götüreceğini mi düşündü?

HAYIR.

Hayır, yapmadı, ama nereye giderse gitsin, onun mutlu olduğunu, bir yerlerde hayatı istediği gibi yaşadığını düşünmek istiyordu.

Başını dikleştirip gözlerini açtı. "Ne zaman bu kadar akıllı oldun, Sarah Gooding?"

Bir omzunu kaldırdı. "Büyükannenle yaşıyor olmalısın."

Gitme zamanı geldiğinde yanına alacağını bildiği o orantısız gülümsemeyle ağzı açıldı ve gözleri başının yukarısında bir yere dikildi. "Ökse otunun altındasın."

Sarah'nın gözleri büyüdü ve omzunun üzerinden baktı. Daha önce olduğundan daha fazla ökse otunun altında değildi. "Hayır, değilim."

Omuz silkti ve ellerini uzatarak onun ellerini tuttu ve onun uzaklaşmasını engelledi. Sonra ileri adım attı, ona yaklaştı. "Biz bunu tamir edebiliriz."

Geri adım attı, ona bakmaya devam edebilmek için boynunu kaldırdı. "Ne?"

"Hayatımı yaşamakla ilgili kendi seçimlerimi yapmam gerektiğini söyledin ve şu anda seni gerçekten öpmek istiyorum." O durdu. "Soru şu ki, ne istiyorsun?"

Sarah yutkundu. "Bence . . ."

Cesur olabilir mi? Kendi tavsiyesini dinleyip hayatı istediği gibi yaşayabilecek miydi?

Omuzları pencereye, ökse otu kümesi doğrudan başının üzerine gelene kadar geriye doğru büyük bir adım attı. "Sanırım bunu ben de isterim."

<https://oceanofpdf.com/>

Sarah Gooding'i öpecekti.

Bu düşünce onu korkutsa da heyecanlandırdı.

Tek bir adımla mesafe kapandı ve elini yanağını okşamak için uzattı. Sonra yavaşça başını onunkine doğru indirdi. Dudakları nihayet birbirine değdiğinde beklediği sıcaklık değildi. Bunun yerine, yazın ortasında Bluestone'daki gölete kaymak gibiydi. Kalın ve yumuşaktı, onu rahatlatıcı, canlandırıcı bir battaniye gibi sarıyordu. Dikkatli olmazsa boğulabilirdi.

Sanki onun uzaklaşmasından korkuyormuş gibi eli bileğini kavradı ve onu bir an daha orada tutmak istedi.

Onun için haberleri vardı. Hiçbir yere gitmiyordu.

Yavaşça başını geri çekti, dudaklarının yumuşaklığının mümkün olan son ana kadar tadını çıkardı.

Sonra bir süre daha kaldı ve dul kadın kendisini bir dizi şiddetli öksürüğe yol açan özellikle yüksek bir horlamayla uyanana kadar onun gözlerine baktı.

Sarah bileğini bıraktı ve dul kadının yanına gitmek için yanından geçti, ona çay içip hafifçe sırtını ovuşturdu.

Randall, onun hizmetlerinden başını kaldırmasını bekledi, sonra yavaşça başının üstüne uzandı ve ökseotu bitkisinden bir tane daha kopardı.

O giderken sırtıyordu.

Ve o da öyleydi.

Pazar sabahı Randall, ısınmak için biraz volta atarak köy kilisesinin önünde bekledi. Üzerindeki paltoya rağmen, soğuk iliklerine kadar işlemekle tehdit ediyordu. Sadece büyükannesinin böyle bir havada dışarı çıkmasının gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını merak ediyordu ama babası arabayı Cloverdale'e göndermişti ve Randall o gelene kadar kiliseye girmeyi reddetmişti.

Omuzlarını kamburlaştırıp yola baktı.

Sonunda araba köşede belirdi. Kiliseye yanaştı ve Randall uşakların kapıyı açmasını beklemedi. Büyükannesini Mısır müzesinde gördüğü mumyalardan birine dönüştürmeye yetecek kadar battaniyeye sarınmış halde solgun ve zayıf görünüyordu.

Sarah, arabadan inebilmesi için çeyiz paketini yeterince açmakla meşgul oldu. Randall hiç vakit kaybetmeden büyükannesini kapı eşiğinden geçirerek binaya soktu. Kalmak ve Sarah'nın

arabadan inmesine yardım etmek isterdi ama her şeyden önce büyükannesini soğuktan kurtarmak zorundaydı.

Büyükanne kilisenin önündeki locasına gitmek yerine odanın arkasındaki boş sıralara gömüldü. "Burası yeterince uzak," diye fısıldadı.

Böylece Randall, annesinin mahcup çaresizlik ve babasının endişe dolu bakışlarını görmezden gelerek onunla oturdu. Sarah içeri girdiğinde hiçbir şey söylemedi, sıranın içine kaydı ve ayinin başlamasını bekledi.

Yanında Sarah ile ibadet etmek güzeldi. Yanında Sarah varken her şey güzel görünüyordu.

Kendi çiftliğini satın almaya ve aile varlıklarını geride bırakmaya gerçekten hazır olup olmadığından emin değildi -bu tür kararlar ne de olsa planlama gerektiriyordu- ama belki, sadece belki, o sırada Bluestone'da bir aile kurmak için yer vardı . ilerlemek için düzenlemeler yaptı.

Büyükannesini eve götürmek için tekrar arabaya bindirmek, onu kiliseye bindirmekten bile daha zordu. Randall onu araca gerçekten kaldırmak zorunda kaldı ve onun bu kadar hafif hissetmesinden gerçekten hoşlanmadı. Sarah işverenin etrafına battaniye üstüne battaniye sararken, Randall arabaya bindi ve arkaya bakan koltuğa oturdu.

Gözleri, açılı yüzünde geniş olan adamın üzerine uçtu. "Ne yapıyorsun?"

"Onu eve kendi başına sokamayacaksın," dedi.

Başını salladı ve tekrar öksüren büyükannesine döndü. Bu sefer daha çok hava üflemleri gibiydi, sanki gerçekten öksürecek gücü yokmuş gibi.

Cloverdale'de, Büyükanneye itiraz etme şansı vermedi. Arabadan indi ve sonra onu kollarına, battaniyelerine ve her şeyine aldı. Sarah kapıyı açmak için önünden hızla geçerken, o da arabacıya doktoru getirmesi için talimat verdi.

Pazar olup olmaması umurunda değildi. Ne zaman birine ihtiyacı olsa koşacağı kadın olan büyükannesi artık ihtiyacı olan kişiydi ve onu hayal kırıklığına uğratmayacaktı.

Doktor onu muayene ederken Sarah, çeyiz odasının dışında durdu. Ne söyleyeceğini biliyordu. Eve son beş gelişinde söylediği şeyin aynısı.

Dul kontes yaşlıydı.

Ah, bunlar onun tam sözleri değildi ama temel fikir onlardı. Onun nesi olduğunu ya da onda bir sorun olup olmadığını bile bilmiyordu. Evet, zayıftı ve artık fazla yemek yemiyordu ama bu yaşlı insanların yolu olma eğilimindeydi. Ve sonunda herkes yaşlandı.

Yine de Randall'ın bu basit açıklamayı kabul etmeyeceğini hissediyordu.

Şu anda ön koridorda daireler çiziyor, doktorun onunla konuşmadan dışarı çıkmanın bir yolunu bulmadığından emin oluyordu.

Sarah gidip ona yardım etmek, onu tutmak istedi. Son bir buçuk aydır Lady Densbury'nin istikrarlı düşüşünü görmek için Lancashire'a gitmemişti. Öyle olsaydı bile, Sarah evde yaşamayan birinin fark edeceğinden emin değildi.

Doktor ortaya çıktığında, kapıya doğru gitmeden önce sadece Sarah'ya başını salladı.

Yatak odasının içinde dul kadın yine uyuyordu. Nefes almak kolay görünüyordu ama hızlı ve yüzeyseldi. Sarah yatağın yanına bir sandalye çekti ve oturdu, ince, budaklı parmakları kendi parmaklarına dolayınca kadar elini örtünün üzerinde kaydırdı. Sonra dua etti.

Ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama bildiği bir sonraki şey, omzunda kocaman, sıcak bir el tarafından uyandırılmasıydı. Başını örtüden kaldırdı ve Randall'ın başında durduğunu görmek için döndü. Ona bakmıyordu ama. Büyükannesini izliyordu.

"Bu onun son Noel'i, değil mi?"

"BEN . . . Evet. Muhtemelen. İyileşebilse bile iyileşecek güce sahip olduğunu düşünmüyorum." Sarah gözlerini kırptırdı ve bir cümle söylediğinden bile emin olmadan başını salladı.

Randall başını salladı. "Artık Helmsfield'a geri döneceğimi bilmeni istedim. Ama yarın döneceğim."

Sarah başını salladı ve onun odadan çıkışını izledi. Sonra elbisesini çıkardı ve işverenin yanındaki yatağa girdi. Lady Densbury'nin gece bir şeye ihtiyacı olursa, Sarah onu aldığından emin olacaktı.

Randall, kardeşlerinin aptal olduğuna kesin olarak ikna olmuştu. Şey, belki de George değil. Konu bir kontluğu miras alma işinin çoğuna geldiğinde en büyük ağabeyin kafası gerçekten de karışmıştı , ancak miras alacağı mülklerin gerçek ihtiyaçları hakkında ilk şeyi bilmiyordu.

Öte yandan Cecil bir aptaldı. Sanki bir gün her ikisinde de söz sahibi olacakmış gibi, George ve kontla oturup siyaset ve emlak yönetimini tartıştı. Bir gün gözlerini açtığında ve aslında bu hayatta Randall'dan daha iyi durumda olmadığını anladığında, oldukça kaba bir uyanış olacaktı.

Elbette Randall kendine iyilik yapmıyordu. Şu anda, esasen yemek ve harcama ödeneği anlamına gelen bir emlak yöneticisinin işini yapıyordu. Ekinlerden ve kiralardan elde edilen tüm para babasına gitti. Bu, Cecil'in yaptığından farklı mıydı? Aile şirketiyle bağlantı kurmanın bir yolunu bulmaya mı çalışıyorsunuz, bu bağlantı eninde sonunda sona erecek olsa bile?

Belki de tüm kardeşler aptaldı.

Belki de bütün ailesi öyleydi. Burada, Noel'den önceki gün iş tartışıyorlardı. Önceki gün Büyükkanneden ayrıldığı durum ve tatilin havailiği göz önüne alındığında, insan, pencerenin dışında kar eserken ekinleri tartışan kontun çalışma odasından daha iyi bir yerde olacaklarını düşünürdü.

"Ya Bluestone?"

Randall, George'un sözleri üzerine pencereden döndü. Sonunda, bir ölçüde güven ve otoriteyle gerçekten katılabileceği bir konuşma.

"İyi çalışıyor," dedi kont, parmağını masanın üzerinde açık olan hesap defterinde bir dizi sayı boyunca gezdirerek.

Randall'ın göğsü biraz genişledi. Elinde değildi. Bu, babasının kabul edebileceği kadar iyi bir şeydi. "Tarlaları eskisinden biraz farklı döndürüyoruz ve en az yüzde on daha fazla ürün topluyoruz."

"Pekala, bu iyi, değil mi?" George deftere bakmak için babamın omzunun üzerinden eğildi. "Orada ne yetiştiriyoruz?"

Adam en yaşlısına bakmak için döndüğünde kontun parmaklarından tüy kalem kaydı. Randall sırtı ama sessiz kaldı. Cevap verirse, George günün geri kalanında çıldırmış bir durumda kalacaktı. Bir şeyi bilmemesi ve Randall'ın bilmesi hoşuna gitmiyordu.

"Bluestone'da ne yetiştirdiğimizi nasıl bilmezsin?"

Randall buna cevap verebilirdi. Kont en büyük iki oğlunu yakın tutmuş, kont olmakla ilgili bilinmesi gereken her şeyi bildiklerinden emin olmuştu. Ne yazık ki dersler, denetledikleri gerçek kontluğun çoğunu hiçbir zaman kapsamamıştı.

Randall, babasının konuşma tarzına bakılırsa, kontun Bluestone'da ne yetiştirdiklerini bildiğinden bile emin değildi.

George omuz silkerek uzandı ve defterde bir sayfa geri çevirdi. "Orada hiç bulunduğumu sanmıyorum. Çiftçilik hakkında pek bir şey bilmiyorum."

"Fazla bir şey bilmiyorum. . " Kont, sözleri yarıda kesilirken başını salladı, sonra düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı.

"Ravent yetiştirmek için en iyi tarla gelecek yıl dinlenmeye ihtiyaç duyacak, bu yüzden bunun için plan yapmalısın," dedi Randall, sessizlik yeterince uzadığında, George'un Randall'ın sahip olduğu şey tarafından tehdit edilmeyeceğini düşündü. söylemek.

Kont birkaç kez göz kırparak düşüncelerinden sıyrıldı ve bakışlarını Randall'a odakladı. Yavaşça başını salladı. "İyi iyi. Yani önümüzdeki yıl işler biraz daha yavaş olacak. Yönetmesi biraz daha kolay."

Randall başını salladı ve aynı anda omuz silkti. Çiftçiliğin doğasının bir parçasıydı. Bunu gerçekten işleri kolaylaştıran ya da zorlaştıran bir şey olarak görmedi. Her şey böyleydi.

Ama sonra babası gülümsedi.

Bir fikri olduğu anlamına gelen türden bir gülümseme.

Randall'ı dehşete düşüren gülümseme, çünkü her zaman kardeşlerinin kendisinin sahip olmadığı başka bir fırsat yakalayacağı anlamına geliyordu.

"Mükemmel!" Kont bir elini masaya vurdu ve adımlarını hızlandırmak için ayağa kalktı.

Randall'ın midesi kasıldı. Gülümsemek ve volta atmak genellikle George'un iyi bir şey elde etmek üzere olduğu anlamına gelmez, aynı zamanda muhtemelen Randall'ın pahasına olacaktı. Bu fikrin kontta neden olduğu ekstra heyecanın en küçük oğlunu rahatsız etmekten veya incitmekten nefret etmesinden kaynaklandığını düşünmek hoşuna gidiyordu, ama Randall bunu soracak cesareti asla bulamamıştı.

Ancak kont devam etmeyince Randall, "Mükemmel olan ne?"

"George ve Harriet Bluestone'a gidecek!" Babam ellerini çırpı. "Bunu neden daha önce düşünmediğimi bilmiyorum. Bir aile kurmak için kendilerine ait bir evleri olacak ve bizim de mülkte daha resmi bir varlığımız olacak - bunu görmek kiracılar için her zaman iyidir. George biraz daha deneyim kazanacak ve annem olduğu yerde mutlu mesut kalabilir."

Kont haklıydı. Kusursuzdu. Küçük bir detay dışında.

Bluestone, Randall'ın eviydi.

Neredeyse dört yıl olmuştu. Ve asla onun olmayacağını bilse de bir yanı, biraz da olsa onun olabileceğini ummuştu. Ne de olsa, kontun George'tan başka birine irade vermekte özgür olması, kontlukta gerekli olmayan birkaç mülkten biriydi.

Ve şimdi babası hayattayken ondan koparılıyordu.

Randall boğazını temizledi. "Bluestone'da yaşıyorum."

Kont başını salladı. "Evet, evet ve George ve Cecil eş ararken bunların hepsi mantıklıydı ama sen bağımsız ve gençsin. George ve Harriet bir aile kurarken seni تنها bir arazide ayaklar altında bırakmana gerek yok. Ellerini birbirine sürttü ve parmak uçlarında zıpladı. "Hayır, hayır, buraya geri geleceksin. Ne de olsa burada hâlâ odaların var. Ya da Londra'ya gidebilirsin."

Randall, Tanrı'nın zamanlaması, rehberliği ve O'nun her şeyi nasıl işlediği hakkında okuduğu tüm ayetleri hatırlamaya çalışarak, "Ama burada yapacak hiçbir şeyim olmazdı, hatta Londra'da yapacak daha az şeyim olurdu," diye ısırdı. O'nu sevenlerin iyiliği için.

Randall Tanrı'yı seviyordu ama şu anda karşılığında çok fazla sevgi hissetmiyordu ve nasıl hissettiğine değil, meselenin gerçeğine tutunmayı hatırlaması için içindeki her şeyi alıyordu. İçinde kaynayan çaresizlik ve öfke güçlü bir canavardı, ancak özellikle bu anın kendi hatası olduğunu bildiğinden, asla kendisine ait olmayacak bir şeye asla yatırım yapmaması gerektiğini biliyordu. Manchester Akademisi'ndeki eğitimini bitirdikten sonraki gün kendi hayatına başlamalıydı.

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu. "Güneş burada Bluestone'da olduğu gibi doğup batmıyormuş gibi değil. Gününüzün hiç değişmesi gerekmiyor. Hatta istersen Richard'a tarlalarda dolaşabileceğini bile söylerim.

Tarlalarda mı dolaşıyorsun? Babasının Bluestone'da yaptığını düşündüğü şey bu muydu? Kafasını orada dinlendirmekten biraz daha fazlasını yaptığını mı?

Kont planlarını sürdürürken, Randall cevabın evet olduğunu biliyordu. Kont, Randall'ın her gün ne yaptığını gerçekten bilmiyordu çünkü bunun kontluk için önemli olduğunu düşünmüyordu. Randall, Bluestone'daki yeri için savaşabilirdi ama ne için? Önemliymiş gibi davranma şansı mı?

Randall, babasının ve annesinin onun hiç doğmamış olmasını istemediklerini biliyordu, ancak Randall'ın öldüklerinde tek başına olacağı gerçeğiyle nasıl başa çıkacaklarını bilmelerinin tek yolunun, hayatını ölümden sonra düşünmemek olduğu giderek daha açık hale geliyordu. ara sıra aile toplantısı.

Bu, Randall'ın bu baba-oğul buluşması saçmalığına devam etmesi için hiçbir neden olmadığı anlamına geliyordu. Cecil istediği gibi davranabilirdi.

Randall'ın işi bitmişti.

<https://oceanofpdf.com/>

7

Randall heybelerini kapıp oradan oraya gitmeyi düşündü ama yapamadı. Bir kere, kar yağıyordu. Ancak bir aptal, alternatifi varken kara doğru uzun bir yolculuğa çıkar. Randall

sadece birkaç dakika önce artık aptal olmak istemediğine karar verdiği için heybelerini oldukları yerde bıraktı.

Yine de bu evde kalamazdı, her şey yolundaymış gibi davranamazdı.

Birinin atını yanına getirmesini beklemek bile istemiyordu.

Tek yapması gereken mutfakları geçmekti ve Bluestone'da yaptığı gibi kendi atını eyerleyebileceği ahırlardan kısa, hızlı bir yürüyüş yapacaktı.

Neyse ki şu anda oldukça boş olan mutfaklardan geçerken, varlığıyla şok edecek çok fazla hizmetçisi yoktu ve bir pasta gördü. Altın ve yuvarlak ve aile yemek masasında büyük çıkışını yapmayı bekliyor. Bu akşamki yemek için mi yoksa yarınki Noel yemeği için mi olduğundan emin değildi ama ikisine de yetişemeyecekti.

Yanında Cloverdale'e götürüyordu. Kont oğullarını satranç taşları gibi hareket ettirirken, Sarah kontun hasta annesiyle ilgileniyordu. Pastayı herkesten çok hak ediyordu.

Birkaç dakika içinde, çenesi gevşek bir mutfak hizmetçisinden bir sepet almış , pastayı sarmış ve fazla kaymasını önlemek için bezle doldurmuş ve ahıra doğru ilerliyordu. Sepetiyle karda ilerlemek zordu, ama herhangi bir gün içinde yürümektense bir ata binmeyi tercih ederdi.

At yolda zıplayarak ilerlerken, Nero'nun toynaklarının altından beyaz taze toz bulutları uçuştı.

Randall, Cloverdale'e ne kadar yaklaşırsa, o kadar çelişkili hissetti. Büyükannesini hangi durumda bulacağına dair bir endişe, biraz korku vardı elbette ama aynı zamanda heyecan da vardı. Sarah pasta için heyecanlanır mıydı? Onun için tekrar oynar mıydı? Belki onu bir kez daha ökseotunun altına çekmesine izin verir miydi?

Önünde ne varsa, arkasında olandan daha iyi olmalıydı çünkü gerçek olacaktı. Rol yapmadan, hiçbir sorunu yokmuş gibi davranmadan hissedip konuşabilecekti.

Ormandan çıkarken ev sessiz ve karanlıktı. Burada ne kadar kalacağına dair hiçbir fikri olmadığı için atın iyice yerleştiğinden emin olarak Nero'nun icabına baktı.

Ön kapıya yaklaşırken bir müzik duydu. Daha eli mandala değmeden omuzlarındaki yükü kaldıran hafif, canlı müzik. O ana kadar, bugün gelip büyükannesini ölmüş bulmaktan ne kadar korktuğunu fark etmemişti.

Bu endişe ortadan kalktıktan sonra, zihninin odaklanabileceği tek şey, taşıdığı sepetin içine baktığında Sarah'nın gülümsemesinin ne kadar geniş olacağıydı.

Dün Sarah, dul kadının İsa'yı karşılamaya gittiğine ikna olmuştu. Bütün gece veda etme gücü, hatta veda etme şansı için dua etmişti. Dul kadın iyi dinlenmemişti, Sarah yataktayken daha da uyumsuzdu, bu yüzden bir sandalye çekip geceyi ona kıvrılmış halde geçirmişti.

Ama güneş pencereden içeri sızdığında yaşlı kadın gülümseyerek uyanmıştı. Birkaç lokma jambon yemiş ve koca bir fincan çay içmişti. İnanılmaz derecede zayıf olduğuna şüphe yoktu . Sarah, en sevdiği sandalyeye oturtmak için onu oturma odasına neredeyse taşımıştı. Ama çeyizin morali yüksekti.

Bütün gün Noel sabahıymış gibi davranmıştı ve kimsenin ona karşı çıkmaya cesareti yoktu. Sarah, onu dünkü kilise ziyaretinin bugünün ziyareti olduğuna ikna etmişti. Sonra aklına geldiği kadar çok Noel şarkısı çalarak dikkatini dağıtmıştı.

"Sana bir şey aldım," dedi dul kadın, "Bir Meşale Getir, Jeanette Isabella"nın son notaları uçup giderken. "Müzik yığınının en altına sakladım."

Sarah sandalyesinden fırladı ve müzik yığınlarını koyduğu rafa geçti. Yığınlardan birinin en altında yepyeni bir şarkı için müzik buldu. "'Tanrı sizi mutlu etsin, beyler'?" Gülümseyen patronuna baktı. "Bunu hiç duymadım."

"O zaman bir meydan okuma olacak. O enstrümanın sana bir tane verme zamanı geldi."

Yeni melodiyi çözmek için piyanonun başına yerleşen Sarah'nın yüzüne heyecanlı bir sırıtış yayıldı. Yeni müzik, neredeyse çeyizin neşeli ruh hali kadar iyiydi.

Randall, elinde bir sepet ve kahverengi saçlarının dalgalarına kar serpiştirerek içeri girdiğinde, o melodiyi bir kez okumuş ve süslemelerle oynuyordu.

Dul kadın, "Mutlu Noeller," diye seslendi.

Randall, Sarah'ya sorgulayıcı bir bakış attı ve o sadece omuz silkti. Noel'in bir gün erken gelmesi gerçekten önemli miydi?

"Nasılsın büyükanne?"

Verdiği iç çekiş mutluydu. "Bugün akşam yemeği için Helmsfield'a gideceğimi sanmıyorum."

Sepetini kaldırdı. "O halde senin için evden gizlice özel bir şey alsam çok daha iyi olur sanırım. Gerçi şimdi sana vermem gerektiğinden emin değilim. Sen fırsat bulamadan Sarah hepsini yiyebilir.

Sarah'nın bakışları anahtarlardan yukarıya fırladı. Demek istemiş olamaz. . . Havayı kokladı ama kesilmiş yaprak dökmeyen bitkiler, var olabilecek herhangi bir limon ipucunu bastırdı. Gerçekten düşündüğü şeye sahip miydi?

"Ufak tefek yaşlı bir hanımdan asla pasta çalmam," diye alay etti.

Omzunun üzerinden ona gülümsedi. Peki ya yirmi yedi yaşındaki bir adamdan?

"Söz vermiyorum."

"Pekala, her şeyi çaldım, bu yüzden etrafta dolaşacak çok şey olduğundan eminim."

En çok sevdiği akorlar ve eklemelerle yeni melodiyi bir kez daha çalarken ona gülümsedi.

Ve gün böyle geçti. Sarah, Noel ziyafetine benzer bir şey yaratmaya giderken Randall'ı - ve pastayı - çeyizle oturma odasında bıraktı. Hizmetçiler, Sarah ve Lady Densbury'nin ailenin geri kalanıyla birlikte yemek yiyeceğini varsaymışlardı elbette. Ama Leydi Densbury'nin hazırladıklarından pek fazla yemeyeceği göz önüne alındığında, her şeyin görkemli ve şenlikli görünmesi her şeyden daha önemliydi.

Oturma odasına döndüğünde, Randall yeni bir kar tabakasıyla kaplıydı ve yüzünde sert bir ifade vardı, çeyiz onun öncekinden daha mutlu ve huzurlu görünüyordu.

Hizmetçiler telaşla odaya girip evin başka yerlerinden mobilya ve dekorasyonlar getirirken ve büyük bir ziyafet gibi görünmesi için yiyecekleri yerleştirirken, Sarah Randall'ı odanın yan tarafına çekti. "Ben yokken ne oldu?"

Ayakkabılarının uçlarına baktı ve Sarah bu huyunun neden çeyizini hep rahatsız ettiğini sonunda anladı. "Randall mı?"

"Büyükanneimin benim için bir görevi vardı, hepsi bu." Yukarı baktı ve gözleri kar yağdığı zamanki gökyüzü kadar kasvetliydi. "Son bir istek."

Randall, Sarah'nın onun sözlerini düşünmesini izledi, omuzlarını düşüren hüznü gördü. Noel onun etrafında patlarken parlak bir şekilde gülümseyerek, dul kadına aynı anda baktılar.

Bugün daha iyi durumda, diye fısıldadı Sarah.

Randall başını salladı. Ama ne zamana kadar? Sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğini kabul etmeliyiz."

Kabul etmesi gereken şey, büyükannesinin yaklaşan ölümünden daha fazlasıydı. Sonsuza kadar böyle devam edemezdi. Büyükanne başından beri haklıydı. Kendisine ait bir şey bulmasının zamanı gelmişti. Elindeki azıcık parayı alıp Bluestone'dan ayrılma zamanı gelmişti.

Zaten mülkten tahliye edildiği için uygun. Belki de bu şekilde kendi isteğiyle gidiyormuş gibi hissedebilirdi.

"Hayır, böyle devam edemez." Sarah ona sert bir bakış attı. "Ama ölmek ölmek değildir. O yüzden yüzünüze bir gülümseme koyun ve gelin bu yeni Noel şarkısını öğrenin. Teslim etme zahmetine katlandı ve uykusunda mırıldanana kadar çalmayı düşünüyorum."

Daha geldiğini anlamadan dudaklarında bir gülümseme belirdi. Randall itiraz etmeden onu piyanoya kadar takip etti ama bir yanı bu anın da yasını tuttu. Çünkü Bluestone'dan ayrılıyorsa

ona gerçekten sunacak hiçbir şeyi yoktu. Ve yakında Cloverdale'den ayrılacak olursa, durumunu değiştirirken onu hayatında tutmasının hiçbir yolu yoktu.

Pastanın yarısından fazlasını yemişler. Sarah kaç dilim yediğini dūřünmek bile istemiyordu ama ne zaman müziği bıraksa ya da Leydi Densbury'yi eğlendirmek için hizmetkarlarla bir oyun bitirse, Randall şenlikli bir şekilde şeritle süslenmiş bir tabakla oradaydı. kek ve yaprak dökmeven bir dal.

Sarah'nın parmakları o gün piyano çaldığı için biraz ağrımıştı ve kesinlikle kahkahalardan dolayı yan tarafı ağrımıştı.

Sonuç olarak, şaşırtıcı derecede iyi bir gün olmuştu.

"Buraya gel oğlum," diye seslendi Leydi Densbury, hizmetkarlar odadaki son yemekleri ve tabakları alırken. "Kar görmek istiyorum."

Randall büyükannesini dikkatlice sandalyeden kaldırdı ve Sarah, yapması gereken pek bir şey olmamasına rağmen yardıma geldi. Dul kadın son birkaç ayda o kadar zayıflamıştı ki, bir çocuk onu sandalyeden kaldırabilirdi.

Dul kadının omzundan siyah şal kaydı ve Sarah onu değiştirmek için koştu. şalı her zaman bir arada tutan broş neredeydi?

Randall, Leydi Densbury'yi pencereye doğru götürürken Sarah kaşlarını çattı. şimdi dūřününce broşu birkaç gündür görmemişti. Battaniyeleri sandalyenin etrafına itti, döşemeli kenarların arasını yokladı, hatta yakınlardaki mobilyaların altını aramak için yerde süründü. Hiçbir yerde bulunamadı.

Dul kadın, "Gel kara bak, Sarah," diye seslendi.

Sarah aramaktan vazgeçti ve Leydi Densbury'nin yanına gitti. Randall, yaşlı kadının gri buklelerinin üzerinden ona gülümsedi.

Çok güzel, dedi Sarah.

Leydi Densbury başını salladı. "Karı her zaman sevmişimdir. Bütün çirkinlikleri örter. Bütün dünyayı temiz kılar. Bunu sevdim. Tanrı'nın beni böyle gördüğünü dūřünmeyi seviyorum, tıpkı orada olduğu gibi bir kar örtüsüyle kaplı. Görünürde bir kusur yok."

Sarah'ın gözlerinden yaşlar aktı. Tanrı'yı seven, ona İncil'i ve öğretilerini sevmeyi öğreten insanlar tarafından büyütölmüştü. Bu, dünyada kendi yolunu çizmek için evden ayrıldıktan sonra bir daha çevrenlenmesini asla beklemediği bir şeydi. Neredeyse bir yıldır Lady Densbury'nin sarsılmaz inancıyla yaşamak bir nimetti.

Bunu sevdim, diye fısıldadı Sarah. "Kara bir daha aynı gözle bakacağımı sanmıyorum."

Dowager titremeye başlayana kadar orada durup batan güneşin bozulmamış beyaz karda parlamasını izlediler. "Sanırım artık sandalyeme geri dönmeye hazırım," diye fısıldadı.

Randall sormadı bile. Onu kollarının arasına aldı ve sandalyeye taşıdı, o tekrar minderlere yerleşirken şalı dikkatlice omuzlarına sardı.

Randall, "Şimdi eve gidiyorum," dedi. "Ama yarın döneceğim."

Başıyla onayladı ve titreyen elini yanağına koydu. "Sözünü hatırlıyorsun."

Gözlerini kapattı ve güçlükle yutkundu. "Yapacağım."

Sarah, Randall'ı kapıya kadar geçirdi. "Mutlu Noeller," dedi hafif bir kahkahayla.

Kafasını salladı. "Çocukken hep daha çok Noel isterdim. Daha çok şeker, daha çok oyun, daha çok şarkı. Sonunda iki tane aldığıma göre, umduğum her şey bu değil."

"Hayır, sanmıyorum." Sarah hüznle gülümsedi. "Ama güzel bir gündü."

"Oldu." Randall duraksadı, tekrar onun gözlerine bakmadan önce bir kez daha ayakkabılarına baktı. "Sarah, ben. . . İçini çekti. "Yarın görürsünüz."

Sonra gitmişti. Sarah, umutla savaştı ama kaybeden kapalı kapının oluklarının izini sürdürdü. Tatil ve onun oturma odası kapısında görüldüğünde kalbinin daha hızlı atışı arasında, hayatındaki bir boşluğu doldurmak için uzak bir çekim ve tutku olan şeyin gerçek ve karşılıklı bir şeye dönüştüğü umuduyla direnmek beyhude bir çabaydı. .

Belki bir süre kalırdı. Yeni yıl boyunca. Belki daha uzun. Kıştı, değil mi? Kışın bir çiftlikte gerçekten yapılacak çok şey var mıydı?

Oturma odasına ve dul kadının yanına döndüğünde umut, adımlarını hafifletti. Leydi Densbury'nin dudaklarında hâlâ huzurlu bir gülümseme kıvrılıyordu ama göz kapakları kapanmıştı, soluk mavi damarları kağıt beyazı teninde tüm çıplaklığıyla görünüyordu.

"Yatmanıza yardım edeyim mi leydim?"

Gözleri fal taşı gibi açıldı ve içini çekti. "Eğer senin için bir sakıncası yoksa burada kalmayı tercih ederim. Belki oynayabilirsin? Bir kadın nihayet İsa'yı gördüğünde müzik olmalı."

"BEN . . . BEN . . ." Sarah dudaklarını birbirine bastırırken çenesi titredi ve artık dul kadına odaklanamayacak hale gelene kadar gözleri su doldu. Burnundan aldığı derin bir nefes onu titrek, boğuk bir sesle konuşacak kadar sakinleştirdi. "Tabii ki oynarım."

Sonra piyanoya geçti ve çaldı. Gözyaşları döküldü ve kısa süre sonra elbisesinin yakasını ıslatan sabit bir nehirde yanaklarından aşağı aktı. Yine de oynadı. Bildiği her şarkıyı çaldı ve bazılarını giderken uydurdu. Parmaklarının derisi kuruyana ve çatlamaya başlayana kadar

oyladı. Aylardır sürekli olarak kulaklarını çınlatan zahmetli nefesi, yerini herhangi bir örtüden daha ağır gelen bir sessizliğe bırakana kadar oynadı.

Sonra piyanonun altında yere kıvrıldı ve ağladı.

<https://oceanofpdf.com/>

8

Randall, Noel sabahı Helmsfield'in ön salonunun ortasında, etrafını saran kaosa ağzı açık bir şekilde dikildi. Hizmetçiler her yere koşturuyor, evin önüne çekilmiş bir arabaya dökmeyen dal demetleri ve çobanpüskülü taşıyorlardı. Daha fazla hizmetçi vagona yiyecek yüklüyor ve yine bir başkası vagonların önünde bekleyen vagona sıcak tuğlalar yerleştiriyordu.

Araçların ortasında duran babası herkesi nereye gidecekleri konusunda yönlendiriyordu.

Randall koşuşturan bir uşağın önünden çekildi ve yolun karşısına geçip babasının yanına gitti. "Biz ne yapıyoruz?"

"Noel'i Cloverdale'e götürmek elbette. Annem, Pazar günü sağlık durumundan sonra yolculuğa çıkacak durumda olmayacak. Hatta papazdan kilisedeki ayinden sonra bize katılmasını bile istedim."

Randall bir gün önce Cloverdale'deki basit kutlamayı düşündü ve ardından babasının topladığı özenle hazırlanmış süslemelere baktı. Erken Noel'in gelişigüzel ve samimi atmosferi kesinlikle büyükannesinin daha çok keyif alacağı türden bir toplantıydı, ama babasının tüm aileyi, hizmetkarları ve bir vagon dolusu yiyeceği bir araya getirmesi Randall'dan daha düşünceliydi. adamın sahip olduğunu anlamıştı.

Annesi merdivenlerden indi ve doğruca arabaya ve sıcak tuğlalara yöneldi. "Partaneni kap, Randall. Erkekler tepeye binmek zorunda."

Randall, başını sallayarak ve ağzının bir yanından dürterek gülümseyerek, hizmetçilerden birinden paltosunu ve şapkasını almak için eve döndü. Arabanın üstüne, şoförün yanına sıçradığında, kısmi gülümsemesi sırıtsa dönüştü. Ailesi, Sarah'nın kendisi olmaktan rahat olduğu bir yerde ilk kez karşılaşacaktı. Tanıdığı kadını görmelerini bekleyemedi.

Cloverdale, geldiği son birkaç gündeki gibi hareketsiz ve karanlıktı. Evdeki tüm yaşam oturma odası ile mutfaklar arasında geçiyordu, bu yüzden ilk bakışta neredeyse terk edilmiş gibi görünmesi çok da şaşırtıcı değildi.

Koç hala yayları üzerinde geri sallanırken tepeden atladı. Daha merdivenlere varamadan ön kapı açıldı.

Kâhyanın yüzüne bir kez baktıktan sonra Randall tökezleyerek durdu. "Hayır," diye fısıldadı.

Arabaları, arabayı ve karların içine yığılan güzel giyimli aileyi görünce gözleri büyüdü. Korkmuş görünüyordu, gözleri koyu mor gölgelerin üzerinde kocaman açılmıştı.

"Özür dilerim lordum," dedi, "çok özür dilerim."

Randall ileri atılarak babasıyla aynı anda ön basamaklara ulaştı. "Ne zaman?" boğuldu.

"Ne zaman?" diye tekrarladı kont. "Ne zaman ne?"

Kahya burnunu çekti. "Sanırım sabah ikiden biraz sonra. Bayan Gooding oynarken hepimiz salonun dışında nöbet tuttuk. Bu bir teselli olacaksa, şimdiye kadar gördüğüm en huzurlu andı lordum."

Kâhya, elinde şapkası ve atkısı olan, düğmeleri açık bir paltoyla kısmen sarınmış bir hizmetçiye arkasından işaret etti. "Tam Helmsfield'a haber göndermek üzereydik, lordum."

Kontun şapkası parmaklarından düştü. "O öldü?"

"Sarah nerede?" Randall , Sarah'nın o anda nasıl hissediyor olabileceğini düşünürken ayaklarını hareket ettirecek gücü buldu . Ön salona doğru ilerledi. "O nerede?"

"Salonda efendim. Hiçbirimiz onu uyandırmaya cesaret edemedik."

Randall uzun adımlarla ön salona girdi ama büyükannesinin odalarının açık kapısına vardığında durdu. Yatağı bu açıdan görebiliyor, hizmetlilerin gerekli hazırlıklara başlamak için ellerinden geleni yaptıklarını görebiliyordu. Daha iyisini bilmeseydi, onun uyuduğunu düşünecekti.

Ama değildi. Ve bunun nihai kanıtıyla tek başına yüzleşebileceğini düşünmemişti. Ailesi onun arkasındaydı, grupta şok dalgaları vardı ama hiçbiri Büyükanne'yi onun kadar tanımamıştı. Tıpkı Sarah'nın yaptığı gibi.

Sarah'ı bulması gerekiyordu.

Onu büyükannesinin koltuğunda kıvrılmış, uyurken bulması için odaya iki kez tam anlamıyla bakması gerekti.

Dört adımda odayı geçti ve sandalyenin önünde diz çökerek onu kollarının arasına aldı.

Gözlerini yavaşça kırıştırdı ve sonra ona baktı, gözyaşları çoktan kirpiklerinde parlıyordu. Oynadım, diye fısıldadı. "Onun evinde oynadım."

Parmaklarını kucağından kurtarmak için bir elini kolundan aşağı kaydırды. Elleri kıvrılmıştı, derisi kuru ve yer yer pürüzlüydü. Onları yavaşça esnetti ve yüzünü buruşturdu.

Salondan oturma odasına kadar bir ısırap sesi yankılandı. Sarah ayağa kalktı ve Randall gerçeyle yüzleşmek için koridoru geçerken onu yanına sıkıştırdı.

Babası çoktan yatağın yanındaydı, yüzünde şok ve dehşet vardı. Ailenin geri kalanı, hepsi kasvetli bir şekilde onun arkasında sıralandı. George elini kontun omzuna koydu ve sonra yatağın yanından uzaklaştı. Paltosunu bir sandalyenin üzerine koydu ve hizmetlileri yönetmeye başladı. Talimatları o kadar hızlı dağıttı ki, Randall hepsini bile yakalayamadı, ama çok geçmeden insanlar tüm cenaze hazırlıklarıyla ilerlemeye başladı. Bazıları gömülmek üzere hazırlanırken cesedin etrafını sarmak için kar toplamaya gönderildi , diğerleri ise herkesin enerjisini bir sonraki gün için koruyabilmesi için yemek odasına yiyecekleri yerleştirmeye gönderildi. Hatta bölgedeki herkesin Noel ayınları için toplanacağı kiliseye bir uşak bile gönderildi. Randall'ın anlamaya başlayamadığı bir hareket bulanıklığıydı.

George, Bluestone'un ravent yetiştirdiğini bilmiyor olabilir, ama belli ki yetkin bir kontun özelliklerine sahipti.

Başka ne yapacağını bilemeyen Randall, kara bakarken kendisi kadar huzurlu görünen büyükannesine yukarıdan bakarak yatağa ilerledi. Artık nefes almak için savaştığı için belki daha çok. Ve orada, bir yanında babası, diğer yanında Sarah ile durdu ve birlikte ağladılar.

Sarah gözlerini tavana dikerek yatakta yatıyordu. Şimdi kendi kendine ne yapacaktı?

Dün, herkesin Noel kutlaması yerine bir cenazeye hazırlanmasıyla meşguldü. Kontes ve diğer hanımların cesedi hazırlamasına yardım etmişti. Sonra mutfaklarda evin etrafında dolaşan fazladan insanları beslemek için yapılacak çok şey vardı.

Ama bugün? Bugün yapacak pek bir şeyi yoktu.

Cenaze iki gün sonra olacaktı. Ailenin, dul kadının eşyalarını gözden geçirmek için Sarah'ı bir süre daha işlerinde tutması mümkündü, ama artık burada onun için gerçekten bir şey yoktu.

Randall'ı düşünmediyse ve birlikte ağladıktan sonra Randall da tıpkı onun gibi telaşlı güne kendini kaptırmıştı ve o zamandan beri birlikte bir an bile geçirmemişlerdi.

Hatta ona veda etmeden ailesinin yanından ayrılmıştı.

İç çekerek yataktan kalktı ve giyindi. Son zamanlarda çayın sıcaklığına göre bir kahvaltı tepsisi teslim edilmişti. Tüm rutin normaldi. O kadar normaldi ki, neredeyse kendini son iki günün yaşanmadığına inandıracaktı.

Alışkanlık olarak merdivenlerden aşağı indi ve dul kadının odasına doğru döndü , ama oda sessiz ve karanlıktı, perdeler sabah güneşine karşı hâlâ çekiliydi.

Sarah olabildiğince çok ses çıkararak odanın diğer tarafına geçti ve perdeyi geri çekti. Yatağın mükemmel bir şekilde yapılmış olduğunu ve hiçbir şeyin yerinde olmadığını görmek her şeyi gerçek kılıyordu.

Leydi Densbury gerçekten gitmişti.

Hayatını yaşarken, kendi tarzında veda etmişti. Garip bir şekilde, Sarah'nın tek pişmanlığı, yaşlı kadının çok dikkatli bir şekilde bir araya getirdiği Noel kutularını tüm çalışanlarına dağıtmamış olmasıydı.

Dul kadın için son bir şeyin olduğundan emin olmak isteyen Sarah, kutuları toplamak için soyunma odasına gitti. Ama gitmişti. Sepet aylardır soyunma odasının köşesinde durmuş, yavaş yavaş kutularla dolmuştu. Şimdi köşede duran tek şey bir kağıt parçasıydı.

Sarah onu almak için eğildi.

Merak etme.

Kâğıdı çevirdi, bir imza ya da notu kimin yazdığına dair bir işaret aradı ama hiçbir şey yoktu. El yazısı erkeksi görünüyordu ama dün evde çok fazla erkek vardı. İçlerinden biri sepeti almış olabilir mi? Neden?

Ön koridordan gelen gürültü onu odadan çıkardı, not hâlâ elindeydi.

Personelin yarısı, Noel kutularından oluşan büyük sepeti tutan Randall ile birlikte koridorda duruyordu. Boğazını temizleyip gülümsedi. "Büyükkannenin son isteğini yerine getirmek için buradayım."

Randall sepeti kalçasına kaydırıp ve Sarah'nın ne düşündüğünü tahmin etmeye çalıştı. Dinlenmiş görünüyordu ki bu iyiydi. Uyuyabildiği için mutluydu.

Yapmamıştı.

Bütün geceyi büyükkannesini, günün nasıl geçtiğini, babasının yüzündeki ifadeyi düşünerek geçirmişti. Ve bir sonuca vardı.

Çok fazla plan yaptığı ve çok uzun süre beklediği için fırsatı kaçırmak istemiyordu.

Hayır, zamanlama mükemmel değildi ve fırsatlar en iyisi değildi, ama Sarah isterse, burada yapılması gereken her şeyi bitirdiklerinde, Sarah onunla baştan başlamak isterdi.

Ama önce Noel kutularını dağıtması gerekiyordu.

Küçük tahta kutulara her bir personelin adı oyulmuştu ve Randall onları sanki kutsal bir görevmiş gibi dağıttı. Bir bakıma öyleydi. Bu, büyükkannesinin ondan istediği son şeydi. Oh, ona Randall'ın kutuları teslim etmesini istemekle ilgili bir tür bahane sunmuştu çünkü Sarah'nın kutularla uğraşmak yerine şenliklerin bir parçası olmasını istiyordu ama Randall'ın bir yanı onun bu sabah burada olmayı beklemediğini biliyordu. kendi yapmak için.

İşlemeli mendillerini bir yıllık maaşları kadar katlanmış halde bulan hizmetçilerden ünlemler yükseldi.

Büyükannesi kesinlikle izini nasıl bırakacağını biliyordu.

Personel birer birer ortadan kayboldu, ellerinde kutular. Kendi aileleriyle kutlamak için yola çıkın ya da sadece bir önceki günün gerginliğini üzerinizden atmak için günü ayırın.

Sonunda, salonda sadece o ve Sarah kalmıştı. Üstüne adının kazındığı kutuyu ona uzattı.

Bir eli ağzını kapatmak için kaldırdığında hızla gözyaşlarına dönüşen bir gülümsemeyle açtı. Kutuyu tutan eli o kadar titriyordu ki, onu düşüreceğinden korktu, bu yüzden onu sabitlemek için ellerini kendisinininkine koydu.

Kutunun derinliklerinden gelen gümüş bir parıltı dikkatini çekti. Kadife astarın içine büyükannesinin gümüş ve ametist şans kabini broşu yerleştirilmişti. En değerli varlığı. Altında Randall'ın okumayı çok merak ettiği bir not vardı ama bunun Sarah'nın paylaşacağı bir şey olup olmadığını bilmiyordu.

Yine de broşu çıkardı ve gümüş düz iğneyi elbisesinin kumaşına kaydırarak broşu Sarah'nın omzuna sabitledi. "Sana çok yakışmış."

"Bunu neden yapsın ki?" diye fısıldadı.

Randall kutuyu başıyla işaret etti. "Muhtemelen nottadır."

Sarah kutuyu bir masanın üzerine koydu ve kağıdı açarak titrek karalamalarla yazılmış ve üzerinde mürekkep lekeleri olan bir notu ortaya çıkardı.

"Sevgili Sarah," diye fısıldadı, notu yüksek sesle okuyarak. "Kocam bana bu broşu, aşkımızın dünyanın bize atabileceği her şeyden daha güçlü olduğunun bir işareti olarak verdi. Onu her gördüğümde, başka birinin onun için yeterince iyi olmadığını düşünmesinin önemli olmadığını biliyordum. Öyle olduğumu düşündü ve önemli olan da buydu."

Sarah'nın ellerinden biri, büyükannesinin mücevherlere dokunmasına çok benzeyen bir hareketle mor taşı sıyırmak için kaldırdı. Burnunu çekti ve sonra nota geri döndü.

"Aynı şeyi hatırlaman için sana veriyorum. Koştu..." Nefesi kesilerek okumayı bıraktı ve ardından notu tokatla kapattı.

"Ne?" Randall onun elini tuttu, başparmağıyla bileğini ovuşturup nabzının attığını hissederken not aralarında buruştu. "Ne diyor?"

"BEN . . . um. . ."

Randall sırttı, kurnaz büyükannesinin her şeyi ondan çok daha erken gördüğünden şüpheleniyordu. "Benim hakkımda mıydı?"

Sarah'nın elmacık kemiklerine iki pembe çizgi yayıldı.

Randall'ın sırtışı genişledi. Ailem senin gizemli geçmişin hakkında ne düşünürse düşünsün, seni sevdiğimi ve seninle bir hayat kurmak istediğimi söyledi mi?

Sarah dudağını ısırdı ve birkaç gözyaşı daha sildi. "HAYIR." Hıçkırdı. "Randall'ın onu ne kadar sevdiğinizi anlamıyorsa aptal olduğunu ve bunu ailesine söylemesi gerektiğini söyledi. . . ile . . . peki, onları yerlerine koyma konusunda pek nazik olmaman gerektiğini düşünüyor diyelim.

Sarah'nın toplanmış saçlarından bir bukle aşağıya düşmüştü ve Randall parmaklarının arasındaki altın bukleleri ovmak için elini uzattı. "Ona katılıyorum."

Gözyaşları yanaklarından aşağı dökülürken Sarah'nın ona verdiği gülümseme biraz suluydu ama bu yüzden çok daha güzeldi. Randall eğildi ve neşeli olduğu kadar garip de olan bir öpücükle kendi gülümsemesini onunkine bastırdı.

"Bu andan itibaren" dedi, "anneannemin yaşadığı gibi yaşıyoruz. İsa'yı seviyoruz. Birbirimizi seviyoruz. Ve diğer herkesin gelmesine ya da yoldan çekilmesine izin veriyoruz."

"Bunu isterim." Sarah parmak uçlarında yükseldi ve yanağına hafif bir öpücük kondurdu. "Mutlu Noeller."

Randall gülümsedi. "Noel dündü."

Sarah omuz silkti. "Kutlamayı neden sınırlamak zorunda olduğumuzu anlamıyorum."

O gülerken, Sarah sepete baktı. "Beklemek. Bir kutu daha var."

Randall aşağıya baktı ve sepeti dizmek için kullanılmış olan kumaş kıvrımlarının arasında gerçekten de bir kutu daha saklı olduğunu gördü.

En üstte kendi adını görünce şaşırarak kaydıldı.

Kutusunda da bir mektup vardı ama diğer içindekilerin üstünde duruyordu. Kutuyu yere koydu ve mektubu açtı, Sarah'ninkinden çok daha düzgün olan el yazısını hızlıca okudu. Büyükannesi onun için her ne planlamışsa, bir süredir bu planın içindeydi.

"Ne diyor?" diye sordu.

Randall duvarı aradı ve hayatının aşkına bakmadan önce duvara yaslandı. "Bana bir çiftlik aldı." Yuttu. "Virginia'da."

Sarah'nın kaşları çatıldı. "Orası Amerika'da."

Kalbinin onu bekleyen heyecan ve macerayla çarptığını hissederek başını salladı. Bu baştan başlıyordu, yeni bir başlangıç, bir insanın yoluna nadiren çıkan türden.

Ve onu ele geçirmek için sabırsızlanıyordu.

"Büyükannemin bir arkadaşının oğlu olan Charles Thomas, yanındaki çiftliğin sahibi ve araziyle ilgileniyor ama oraya varır varmaz orayı ele geçirmem için hazır."

Randall, Sarah'nın tepkisini bekleyerek nefesini tuttu. Amerika'ya gitmenin, İngiltere'yi bir daha hiç görmemek anlamına gelmesi, en azından çok uzun bir süre için, çok olasıydı. O istiyordu ama. Bunu çok istiyordu ama sadece Sarah da onunla gelirse.

Randall'ın kalbinin durumu için çok ciddi endişeler duyduğu birkaç dakika sonra, "Daha önce hiç tekneye binmedim" dedi. Yutkundu ve gülümsedi. "Okyanusun öte yakasına ilk kez geçecek olmam oldukça önemli."

Güldü ve onu kollarının arasına aldı, ayağa kaldırmadan önce koridorda döndürdü.

Nefes nefese, dağınık saçlarını gözünün önünden çekti. "Kutuda başka bir şey var mıydı?"

Kapağı tekrar kaldırdı ve içine baktı. Şok, kapağı aynı hızla kapatmasına neden oldu. Kutunun içinde para vardı. Hayatlarına rahat bir şekilde başlamaları ve yeni çiftliklerine hemen başlamaları için fazlasıyla yeterli. Büyükannesi onu ne zamandır saklıyordu? Kendi hayatını yaşamaktan başka bahanesi kalmaması diye onu bu kutuya mı saklıyor?

Kollarını bir kez daha Sarah'nın etrafına doladı ve yüzünü onun saçlarına gömerek geçen haftanın tüm duygularının üzerinden geçmesine izin verdi. Büyükannesinin ölmesini asla istemezdi, ailesini terk edip kendi başına yola çıkmaya hazır olacağını asla düşünmezdi, ona dünyayı alt edecek kadar güçlü hissettirecek kadının bulunacağını asla hayal etmezdi. bir piyanonun arkasına saklanmak.

Ve yine de buradaydı. İstemeye cesaret ettiği her şeyle ve daha fazlasıyla. Hayır, buraya bu şekilde geleceğini hiç düşünmemişti ama kesin olarak bildiği bir şey vardı.

Kendisine verilen yeni hayat ve fırsatlarla kurduğu aile, tam anlamıyla sevmenin ve gerçekten sevmenin ne demek olduğunu bilecekti. Büyükannesinin mirasıydı.

Ve broş gibi, çiftlik gibi, müstakbel eşinin limon aromalı kek sevgisi gibi, onu da başkalarına devretmeye niyetliydi.

<https://oceanofpdf.com/>

sonsöz

VİRGİNYA, AMERİKA BİRLEŞİK DEVLETLERİ
1840

Bu bir kız!" İçten çığlıklar odayı doldururken ebe neşeyle açıkladı.

Sarah bitkin bir gülümsemeyle içeri ve dışarı homurdandı. bir kız Nihayet. Biri bir çiftliği yönetirken beş oğlunun hepsi iyi ve iyiydi, ama büyütecek küçük bir kıza sahip olmak çok güzeldi.

Kısa sürede bebek temizlendi ve annesinin yanına yerleştirildi. Randall onun yanında durmuş, parmağını bebeğin başındaki yumuşak tüyde gezdiriyordu. "O güzel," diye fısıldadı hayranlıkla. Tıpkı annesi gibi.

Keyifli, huzurlu bir andı ve Sarah başını yastığa gömerken, gözleri ender sessizliğin tadını çıkararak kapandı.

Gözleri aniden açıldı ve Randall'ın bakışlarını aradı. Evlerinde hiç bir zaman sessiz olmadı. "Çocuklar nerede?"

Randall sıırıttı. "Cecil Amcalarına bir tarla drenaj hendeğini düzgün bir şekilde kazmayı öğretmek. En küçüğümüzün kürek tutmanın doğru yolu hakkında çok ilginç teorileri var."

Sarah ve Randall Amerika'ya taşındıktan kısa bir süre sonra, Cecil küçük erkek kardeşiyle çiftçilik planları ve küçük bir arazi parselinin idaresinin ayrıntıları hakkında yazışmaya başlamıştı. Dul kadın ona Cambridgeshire'da küçük bir malikane bırakmıştı, bu malikane herkesin kontluğun bir parçası olduğunu varsaymıştı, ama avukatların aceleyle incelemek için koşturdukları tüm evraklara göre aslında Lady Densbury'ye aitti. Cambridge profesörü olan babası, bazılarının sandığı kadar fakir biri değildi.

Sarah geçen ay neredeyse yatalak olduğundan, Cecil'in ailesini şimdi ziyarete getirmesi Tanrı'nın bir lütfuydu. Ama şimdi küçük kızı buradaydı ve her şeye değirdi.

Bebek, Sarah'nın göğsünü el yordamıyla yokladı, minik yumruğunu omzundaki ametist broşuna vurdu. Sarah onu pek sık takmazdı. Bir çiftçi karısı için pek pratik olan türden bir şey değildi. Ama özellikle gergin hissettiğinde, etrafını saran sevgi ve desteğin harika bir hatırlatıcısıydı.

"Adını ne koyalım?" Randall sordu.

Sarah kız isimlerini tartışmayı kesinlikle reddetmişti çünkü bu sefer sonunda küçük bir kız çocuğu olacağına dair umut beslemekten korkmuştu. Ayrıca, mükemmel ismi zaten biliyordu. "Biberiye."

Randall'ın kaşları yukarı kalktı. "Biberiye? Bizim burada biberiye yetiştirmediğimizi biliyorsun, değil mi?"

Çiftlik inanılmaz derecede başarılı olmuştu. Zor bir iki yıl geçirmişlerdi ama yepyeni bir hayata başlamak isteyen iki kişi için mükemmel bir yerdı. Leydi Densbury'nin ölümünden kısa bir süre sonra evlenmişlerdi ve bahar ekiminden önce evlerini kurmayı umarak hemen Amerika'ya gelmek için eşyalarını toplamışlardı. Ama endişelenmelerine gerek yok. Leydi Densbury, ön salonda bir piyano bulunan evi onlar için hazırladı.

Yaşlı kadın titiz ve düşünceli davranmış, ailesine bakıldığını, sevildiklerini bildiğinden emin olmuştu. Ve hepsini doğru olduğu için yapmıştı. Bundan hiçbir şey kazanmamıştı. Zaten somut ve dünyevi bir şey yok.

Ve bu, aktarılabak harika bir mirastı.

Sarah, "Büyükannenin adı Rosemary'ydi," dedi.

Randall'ın yüzündeki ifade oldukça komikti. "Oldu?"

Sarah başını salladı ve parmağını uyuyan kızının yanağında gezdirdi . "Merhaba küçük Rosemary. Size büyük b y kannenizden bahsetmek için sabırsızlanıyorum. Umarım sen de onun kadar sevgi dolu ve kararlı olursun. Ve bir gün bu broşu sana iğneleyeceğim ki nereye gidersen git aşkın her şeyden önemli olduğunu anlayacaksın. Tanrıyı sev. Aileyi sev. Hayatı sev."

Sonra bebeğinin başını öptü ve Randall'ın yatağa uzanıp ikisini birden tutabilmesi için kıpırdandı. Sonra birlikte uyudular, her biri sevginin kollarına güvenle sarılmış bir geleceğin hayalini kurdu.

Kristi Ann Hunter'ın yazdığı A Pursuit of Home'un özel bir  rneği için okumaya devam edin.

<https://oceanofpdf.com/>

Kristi Ann Hunter'ın yazdığı A Pursuit of Home'a bu  n bakışın keyfini çıkarın!

 ns z

FRANSIZ KÖYÜNDE B R YER

1806

Bazen hikayeler, anlatılan hikayeden çok anlatan kişi hakkındadır. Gerçek sihir kelimelerdeki yürek, duraklamalardaki duygu, inancın derinliğidir.

Bu yüzden Jessamine Beauchene, ağabeyinin inlemesine neden olsa bile babasından her zaman tekrar anlatmasını isterdi.

"şimdiye kadar ezberledin," diye şikayet etti, kendisi, Jessamine ve babalarının oturdukları kütüğün önündeki toprağa ayak parmağını saplarken. Anneye biraz yer açmak için gecenin karanlığına kaçmışlardı. Bazı günler onun için diğerlerinden daha zordu.

Jessamine, sarayın geniş odalarını ve muazzam bahçelerini zar zor hatırlıyordu. Dört odalı kulübesi ve büyük ambarıyla bu küçük çiftlik, ömrünün yarısında ev olmuştu. Annem, babam ve Nicolas için durum farklıydı. Büyük partileri ve süslü kıyafetleri hatırladılar.

Annem bir gün geri döneceklerini söyledi ve bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlamak önemliydi. Bazen aşçıları Ismelde'ye ilkel mutfakta özenle hazırlanmış bir yemek yaptırırdı. Annemin kaşlarını çatmasına rağmen Jessamine yardım edecekti.

Jessamine ve annesi en güzel yıpranmış, modası geçmiş elbiselerini giyerler ve Mama'nın mahkemede insanların yaptığını söylediği gibi gülümser ve aylak aylak gezerlerdi. Jessamine her zaman kendini aptal gibi hissetse de bu annesini mutlu etti, o da yaptı.

Bu gece de o gecelerden biriydi. Yine de bu annemi mutlu etmemişti. Onu ağlatmıştı. Son zamanlarda pek çok şey onu ağlattı. Jessamine'in kral olan amcası birkaç ay önce başkentten kaçmak zorunda kaldığından ve ailenin geri kalanıyla birlikte saklanmaya başladığından beri, Mama eve gidebilme konusunda umutsuzluğa kapılmıştı.

Çaresiz kaldığında suçu savurma eğilimindeydi, bu yüzden böyle akşamlarda arka yatak odasını kendisine bırakmanın en iyisi olduğunu öğrenmişlerdi. O uyuduğunda, hepsi geri dönüp kendi yataklarını bulabilirdi.

"Hikâyeyi bir daha duymak hiç acıtmıyor," dedi babası, oğlunun sırtını sıvazlayarak. "Mirasınızı hatırlamak, kaderinizi bulmak için çok önemlidir."

Kütüğün üzerindeki konumunu değiştirdi ve enerji havada çtırdarken Jessamine'nin kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Onun için bir peri masalı gibiydi, anıların hatıraları o kadar belirsiz ve uzaktı ki bir rüya olabilirdi.

"Yüzyıllar önce," diye başladı babam ciddi bir sesle, "Gezgin Evrart kendi ülkesini kurmak için yola çıktı. Ağaçların altında ve mağaralarda uyuyarak dağlar ve nehirler boyunca dolaştı ve mükemmel yeri bulana kadar çadırını bile kurmayı reddetti.

"Sonra bir gün bir dağın zirvesine çıktı. O dağın tepesindeki kayalardan fışkıran bir kaynak, kayalardan aşağı akan ve yemyeşil bir kırmızı boyuncaya akan bir nehir haline gelene kadar diğer nehirlerle katılan sabit bir su akışı yarattı. Uzakta deniz vardı, ufukta zar zor görünen bir çizgi."

Verbonne, diye fısıldadı Jessamine.

"Evet, çocuğum. Çadırını dağa kurmuş ve oraya Verbonne adını vermiş. Kaynağın ağzından bir opal çıkardı. Büyük, pürüzsüz, neredeyse yarı saydam, kusursuz. Ona su taşı adını verdi ve bu toprakları yönetmesi gerektiğinin bir işareti olduğunu düşündü.

"Taştan bir kale inşa etti ve kendisini kral ilan etti. Kaynaktan gelen suyla meshedildi, su taşının üzerine ve Evrart'ın başına döküldü. Kısa süre sonra başkaları ona katılmaya geldi ve krallığı güçlü bir ülke haline geldi."

"Yeterince güçlü değil," diye homurdandı Nicolas, pek ikna olmasa da. Bu gözlemi hep hikayenin bu noktasında yaptı.

"Güç ve gücün ötesinde bir güç vardır oğlum," dedi babam, her zaman yaptığı gibi. Evrart, Verbonne'u bir akıl ve kültür merkezi yapmak için elinden gelen her şeyi yaptı. Çocukları ve çocuklarının çocukları bu mirası sürdürdüler. Herhangi bir ülkedekilere rakip olacak beyinlerle dolu bir üniversite kuruldu. İtalyanların bile yaratıcılarımızı incelemeye gelmesiyle sanatımız ünlendi. Verbonne, Avrupa'nın mücevheri oldu.

"Ama bazen mücevherlere imrenilir, çocuklarım ve diğerleri Verbonne'u kendileri için istediler. Silahların gücü saldırıya dayanamasa da, akıl ve yürek gücü galip geldi."

"Henüz değil," diye homurdandı Nicolas.

"Öyleyse sebat ettim," dedi babam iyi niyetli bir omuz silkmeye. Hangi kelimeleri söylediği umurunda değildi; umursadığı hikayenin kalbiydi.

Jessamine'in de umursadığı tek şey buydu. Sesinin yükselip alçalması, sözlerini kaplayan saygı. Bazen bazı bölümleri fısıldardı çünkü onları daha yüksek sesle söylemeye çok önem verirdi.

"Savaş tehdidi yaklaşırken, kraliçemiz Verbonne'un kalbini kurtarma görevini üstlendi. Kral Evrart'ın mirasını temsil eden her şeyi aldı ve gece çaldı. Ülkeyi fethetseler bile, asla gerçek Verbonne üzerinde hak iddia edemezler."

Jessamine bu kısımda biraz daha dik oturdu. Adını o cesur kraliçeden almıştı.

"Ne yazık ki," dedi babam içini çekerek, "ülkesinin yeniden doğduğunu göremeyecekti. Hayatı geçti ve sevgili ülkesinin valisinden biraz daha fazlasını yapmaya indirgenen kralımız, bir gün tacı tam ihtişamına kavuşturmayı umuyorsa ikinci bir eş almak zorunda kaldı.

"Diğerleri, geriye kalan azıcık gücün meşru mirasçıları olduklarını iddia ederek bu zayıf kontrolü tehdit ettiler, ancak Evrart'ın torunları sabit kaldı. Amcanız, sizinle birlikte sevgili çocuklarım ve kuzenleriniz, bir gün Verbonne'un kalbinin ona döneceği umudunu koruyan kararlı liderler silsilesinin en sonuncularıdır. Bilgi ve kültürde, kendi gücünde ve özgürlüğünde yeniden gelişecek.

"Bir gün o uğursuz geceden Kraliçe Jessamine ile birlikte kaçan anne kraliçe tarafından bize gönderilen anahtarın kilidini açacağız. Doğru zamanda, Verbonne yeniden ayağa kalkmaya hazır olduğunda bize açıklanacak olan sırrın güvenilir koruyucularıyız."

Jessamine içini çekti ve başını babasının omzuna koydu. Babasının her zaman bu son kısmı söylemesine bayılıyordu. İçinde her zaman çok derin bir umut vardı. O anda, sesi yorgun, endişeli ya da korkmuş ya da sık sık görüldüğü diğer pek çok şey değildi. Jessamine'in bu hikayeyi bu kadar sevmesinin nedeni buydu. Bunu anlattığında, rüya gibi anılarında saraydan hatırladığı Papa oldu.

Jessamine, "Bunu gerekleştirmene yardım edeceğim, baba," dedi.

Bunu yapmak bize dūřmez, dedi Nicolas bařını sallayarak. "Būtūn bunlar bittiėinde Verbonne'u kūllerinden çıkaran amcamız, belki de Prens Audebert olacak."

"Hepimiz Verbonne'un restorasyonunda rol oynayacaėız. Yaklařtı ocuklarım. Bunu hissedebiliyorum..." Uzakta kūūk bir ıřık belirlediėinde babam birdenbire durdu. Bir ıřık birkaç oldu, hepsi hızla hareket etti ve būyūdū.

"İçeri. řimdi," dedi babam sertçe, Jessamine'i kolundan tutup eve doėru sūrūkleyerek. Kulūbenin kapısından içeri girdi. "Birisi geliyor."

Her şey o kadar hızlı oldu ki, sanki Jessamine dışında herkes bu durumda ne yapmaları gerektiğini biliyormuş gibi. Ona asla sōylenmemiř, asla uyarılmamıştı. Odanın ortasında durup bakmaktan başka ne yapacaktı?

Verbonne Kralı olan amcası Gerard, akşam yemeğinde giydiği saray cūbbesiyle hālā sūslenmiřti. Dışarıyı gōrebilmek için pencereye asılı ağır deri perdeyi kaydırđı. "Ahıra ve oradaki güvenli odaya gitmeliyiz. Çantayı al.

"Zaman var mı?" Jessamine'in annesi ellerini eteğinde sıkıca kavrayarak solmuş ipeği kırıştırdı.

"Denemeliyiz," dedi babam odadaki en būyūk mobilyayı iterken - tımarhanenin ilk gūnlerinde saraydan getirilmiř, ama řimdi uzun yıllar tařrada yařamanın getirdiėi yıpranmıřlıėı gōsteren bir kanepe. Mama ve Ismelde kulūbenin arka tarafındaki kapıya doėru kořarken, geniř dōřeme tahtalarından birini kaldırdı.

Dōřeme tahtasının altında, içinden kūūk bir çuval aldıėı kazılmıř bir alan vardı. Jessamine'e uzattı. "Bunu benim için tut mon oisillon."

Evin arkasından ilk çığlık havayı kestiğinde dōřeme tahtasını tekrar yerine kaydirmek ūzereydi.

Bir nefes için kimse kıpırdamadı ve sonra herkes hareket etti. Gerard, Nicolas ve Audebert çıėlıklara doėru kořarken, babası Jessamine'in kūūk omuzlarını tuttu. On beř yařında olmasına raėmen, henūz bir çocuktan çok daha būyūk būyūmemiřti.

"Ne gōrūrsen, ne duyarsan duy deėerli kızım, sen sus. Benim için Verbonne'un kalbini tařı. Omzunun ūzerinden odanın diėer tarafına, Jessamine'in gizli kūūk kōyū haline gelen bazı yakın kiřisel hizmetkarların ve kraliyet danıřmanlarının solgun ve korkmuř halde durduėu yere baktı. Ona dōndūėünde yūzū asıktı. "Hepimiz için devam et."

Sonra onu deliğe itti, bakışlarını kadının ortasına sıkıştırdığı çantaya indirdi ve dōřeme tahtasını tekrar yerine koydu.

Jessamine kıpırdamadı, güçlükle nefes aldı. Görebildiği küçük bir çatlak vardı ama sadece ön kapı görülebiliyordu. Daha birkaç saat önce, o, babası ve Nicolas o kapıdan kaçmışlar , annemin o ruh halinden birine gülüp geçmişlerdi.

Şimdi kapı, kısa süre sonra üzerine gerilmiş tahta çubuğu işe yaramaz hale getirecek olan darbelerin gücüyle sallanıyordu.

Kulübeye dönen ayak sesleri ve tutarsız bağırışlar çukuru, toprak ve odun kokusu kadar kesin bir şekilde doldurdu. Ön kapı hızla açıldı ve bir adam içeri girdi, feneri havaya kaldırdı. Jessamine'in baktığı çatlak bir an için yüzünü çerçeveledi.

Koyu ve kıvrık bir sakalı vardı ve alnında kesik bir yara izi vardı. Gözlerinin içine bakamıyordu ama onun sert, huysuz bir adam olduğunu bilmek için de bakmasına gerek yoktu.

"Hepsini toplayın," dedi, kesinlikle Fransızca olmayan bir sesle, "ve her yeri arayın. Bu araya girenler, Verbonne tahtında oturmayı bırakacak."

Daha fazla ayak sürme, daha fazla çığlık, daha fazla her şey Jessamine'in duyularına saldırdı. Aklına parçalar geldi, sözler, ricalar ve haykırışlar. Kanepe yan yatmış, Jessamine'in baktığı çatlağı kısmen kapatmıştı. Bunu kumaş yırtılması izledi. Tüm yer aranırken ailesi dışarı çıkarıldı.

"Sanırım bulduk," dedi birisi Fransızca ve ön kapıdan bir sandık çıkarıldı.

Bu, amcasının yanında getirdiği sandıktı. Kralın esasını ve tacını ve en önemli hükümet belgelerini elinde tutuyordu.

Kıvrık sakallı adam, Jessamine'in görebildiği bir şeyin kenarına adım attı. "Çizgi düzeltilecek ve uygun baş meshedilecek. Burayı yak. Ekinlerde yangın çıkarın, böylece buraya vardığında ve dikkat çektiğinde, yangın söndürülemeyecek kadar büyüyecektir. Bitirdiğimde çizgilerinden eser kalmayacak."

Sonra gitmişti.

Ve karanlıktı.

Tüm sessizliği bozan tek şey, Jessamine'nin kalbinin yüksek sesle çarpmasıydı.

Kulübeyi yakacaklardı.

O hala içerideyken.

Dövüşmeye, çığlık atmaya ve itmeye başladı ama kanepe döşeme tahtaları boyunca gerilmişti ve kımıldayamayan bir çukura sıkışmış narin vücudu yerinden kımıldatamadı.

Ta ki bir adamın "Bu da ne?" dediğini duyana kadar. Jessamine'in çıkardığı sesin korkunç sonuçlarını düşündüğü kıvrıcık sakallı adamla aynı aksanı taşıyan bir sesle. Ya yangın onun yerini ve babasının çok önemli gördüğü çantanın yerini ifşa etmesi için bir tehdit olsaydı?

"Geç kaldık," dedi başka bir ses. "Hepsini aldılar ve bulunacak bir şey varsa, çoktan alındı."

İlk ses, "Ahır bir kez daha arayın," dedi.

"Ateş geliyor. Anlamı yok."

"Ara."

Bir iç çekişin ardından ayak sesleri uzaklaştı ve kanepenin döşeme tahtalarına sürtünmesinden önce yumuşak bir homurdanma duyuldu.

Jessamine çantayı midesinin altına sokabilene kadar kıvranıp büküldü. Normalde, onlar saraydan kaçmadan önce ortaya çıkmaya başlayan dökümlü modaya rağmen, annesinin hala resmi önlüklere ihtiyaç duyduğunda ısrar ettiği sert korsajdan nefret ederdi ama o anda Jessamine bunun için minnettardı.

Çanta zaten dar olan bir alana sıkıştırıldığında, zorlukla nefes alabiliyordu. Midesine keskin bir şey saplandı ve bu, korkusuyla birleşince yanaklarından aşağı gözyaşlarının akmasına neden oldu. Ani hıçkırıklar nefes almayı daha da zorlaştırıyordu.

Tahta kalktı ve tek bir küçük fenerin ışığı bir çift gri gözü ortaya çıkardı. Özellikle hoş bir adamın gözlerine benzemiyorlardı ama kibar ve yetenekli görünüyorlardı.

"Adınız ne?" O sordu.

"Jess-" hıçkırık-"Jess-" burnunu çekme. Panik iyileşti. Tam adını söyleyecek kadar hava bulamadı.

"Pekala, Jess," dedi adam, "seni kurtarmak için buradayım. İngiltere'ye gitmeye ne dersin?"

<https://oceanofpdf.com/>

1

MARLBOROUGH, İNGİLTERE
1816

Bazen, zaman, mesafe ve onu önemli ölçüde görmezden gelmemize rağmen, geçmiş hiçbir zaman tamamen ortadan kalkmadı.

Son iki gün içinde, Jess'in kaçtığı her şey geçmişin duvarını aşmış ve şimdiki zamanını sos gibi kaplamıştı. Topaklı, acı, yanmış sos. Gömmek için çok uğraştığı her duygu yüzeye çıkmış, zihnini tamamlanmamış düşünceler ve keskin renklerden oluşan karmakarışık bir sürü haline getirmişti.

Uykusuz geçen bir geceden sonra, en iyi yaptığı şeyi yapmıştı: zihni uyuşturan her türlü duyguyu bir sandığa tıkamış, kilitlemiş ve önündeki sorunu nasıl çözeceğini belirlemeye koyulmuş.

İkinci bir uykusuz gece, tahrişin kilitli sandıktan dışarı akmasına ve bir şeyi bıçaklamak isteyeneye kadar içini doldurmasına izin verdi. Son iki gündür hissettiği tüm duygular arasında - sevinç, korku, keder, heyecan, umut, umutsuzluk, gerçekten de bir gotik romanda özenle abartılabilecek herhangi bir duygu- nasıl başa çıkacağını en iyi bildiği şey sinirlilikti. .

Ne de olsa insanlar, özellikle de onlardan sırlar almaya çalışırken oldukça rahatsız ediciydi.

en ufak bir sorun yaşamadan eski şifreyi çözebilmesi veya çok can sıkıcı bir adamdan yardım istemek zorunda kalacağını.

Hayır, sonuncusuydu. Kesinlikle.

Gizli tecrit günlerinin sayılı olduğunu biliyordu ve hiç kimse entrikanın ve tehlikenin gölgesinde yaklaşık on yıl yaşamının birkaç iyi yerleştirilmiş kır meltemiyle ortadan kaybolmasını bekleyemezdi. Yine de yardıma ihtiyaç duymak can sıkıcıydı.

Bunu istemek zorunda olmak bir ağırlaştırıcıydı.

Ona sormak zorunda kalmak neredeyse mide bulandırıcıydı.

Yine de bunun için başka bir şey yoktu. Aldığı mektup doğruysa -ve onu yazan adama güveni tamdı, yani öyle olduğunu varsaymak zorundaydı- o zaman başka seçeneği yoktu.

Bay Derek Thornbury'nin yardımına ihtiyacı vardı.

Bunu elde etmek için ona sorması gerekecekti, bu da onunla konuşmayı, onunla aynı odada olmayı, bıçağını gizli kınından çıkarıp bacağına saplamayı gerektiriyordu. Adam kelimelerle anlatılamayacak kadar sinir bozucu olduğu için uzun bir emirdi.

İyi olmadığı her şeyi yürüyen, konuşan bir hatırlatıcıydı ve bunu ona sürekli olarak gösteriyordu. Adam, Jess'i gerçek bir aptal gibi hissettirmeden ağzını açamadı.

Ne yazık ki, bu beceriler tam olarak ihtiyacı olan şeydi.

Eski metinleri okumayı ve yorumlamayı biliyordu ve sanatı biliyordu. Jess taktikleri, stratejiyi ve karmaşık kılık değiştirmeleri biliyordu. Şu anki planında mutfakta onun tüm favorileriyle bir çay tepsisi hazırlıyordu. Sevdiği herhangi bir yemeği yapmaktan kaçındığı için onları pişirmeyeli uzun zaman olmuştu.

İnce, önemsiz intikam aynı zamanda Jess'in bolca sahip olduğu bir beceriydi.

Bir çift hizmetçi tuvalete giderken geçerken sesler, Jess'in son üç yıldır sığınağı olan mutfağın yalnızlığını bozdu. Uzun zamandır mükemmel bir saklanma yeri olan evi şimdi dolduran birçok insandan sadece ikisiydiler. Son iki ay içinde işe alınan tüm hizmetçiler yerel bölgede doğup büyümüş ve onun geçmişini bilmeleri mümkün olmasa da, Jess kendini onları sürekli bir ihtiyatla izlerken ve kim olmadıklarına dair en ufak bir ipucu ararken buldu. olduklarını söylediler.

Onun yerini ifşa edenlerin onlar olup olmaması önemli değildi. Jess, bu gizli, korunaklı evin sonunda açığa çıkacağını biliyordu. Tehlikeye rağmen kendini devam ettirememişti.

Diğerleri saklandığı yerden çıkıp evlenirken, mutfakta tek başına yaşayan bir kişiden küçük bir mutfak personeli üzerinde otorite sahibi olmaya başladığında, hatta misafirler gelip gitmeye başladığında bile o kalmıştı.

Ya da bazı insanların vakalarında gelip hiç gitmemek. Bir araya getirmekte olduğu tepsiye kaşlarını çattı.

Doğrusu, malikânedeki muazzam miktardaki sanat eserini değerlendirmek için tutulmuştu ama aynı zamanda mal sahibine de yakındı ve görevini tamamlaması çok uzun zaman alıyordu. Çalışan ve arkadaş arasında bir yerde gezindi.

Daha çok kendisi gibi.

Jess, birlikte saklandığı insanlarla ilgilenmeye gelmişti. Bunun onu savunmasız hale getirdiğini bilmesine rağmen, kalbinin bir kısmını açığa çıkarmıştı.

Şimdi bulunmuştu.

Aslında iyi bir şeydi. Mektubun içeriğini çok geç öğrendikten sonra ortaya çıkacak pişmanlık, onu bir sefalet ve suçluluk yığınının başka bir şey olmayana kadar yavaş yavaş canlı canlı yiyecekti.

Yine de bunun için endişelenmesine gerek yoktu, çünkü içeriği biliyordu, sorunu potansiyel olarak çözmek için gerekenlere sahipti ve bir planı vardı.

çeşit çeşit.

Daha çok bir fikirdi, gerçekten.

Aslında uygulanabilir bir plan yapmak için Bay Derek Thornbury'nin yardımı gerekiyordu, bu da şuruplu Napoli bisküvilerinden oluşan barış teklifini gerektiriyordu.

Jess un almak için kilere gitti ve iki hizmetçinin yaptığı konuşmaya kulak verdi. Onlardan biri biraz kekeliyordu , bu sadece önceki gece az uyuduğunda yaptığı bir şeydi. Jess, çalışma masasına dönerken, kolları o kadar yükseğe yığılmış ki, nereye gittiğini muhtemelen

izleyemeyecek kadar yüksekte, odadan geçen başka bir hizmetçinin yolundan bir kovayı dürtmek için hafif bir yoldan saptı.

Kısa süre sonra, nihai ürünü yumuşak ve kek benzeri yapmak için biraz şurup dahil olmak üzere bisküvi hamuru karıştırıldı. Ek malzemenin önerisi, bir erkeğin ona söylediği ilk şey olmuştu. Jess yemek pişirmekten ya da bu konuda yemek yapmaktan nefret ediyordu, becerilere bağlı anılardan nefret ediyordu ama bu işte iyi olduğunu biliyordu. Çok güzel. Bir sanat bilgini onun hakkında ondan daha fazlasını bilmemeliydi.

Onun yanıldığını kanıtlamaya çalıştığında, sonuç lezzetli olmuştu.

Jess onları ateşe atmıştı ve bir daha atmayı reddetmişti.

Bugüne kadar.

Tek bir günah, Jess'in adamdan nefret etmesi için yeterli olmazdı. Muhtemelen. Yine de kendini beğenmiş bir bilgi ve öneri kaynağı olmaya devam ederek bunu fazlasıyla kolaylaştırdı. Belki de kendini beğenmiş değil.

Adam genellikle yaptığı işe o kadar odaklanmıştı ki, sıra dışı beynini odadaki herkesin üzerine koymayı umursuyordu ama bu, diğerlerinin bilmediği gerçekleri bildiği ve bunu bir kanalda yayınlama ihtiyacı hissettiği gerçeğini değiştirmiyordu. düzenli olarak.

Ancak biraz şansı varsa, onun dehasını kendisine fayda sağlayacak şekilde bir kez daha göstermesini sağlayabilirdi.

Jess, buharı tüten demlikte demlenen çay ve elinden geldiğince güzelce düzenlenmiş yemek tabakları ile tepsiyi hizmetçilerin merdivenlerinden yukarı çıkardı. Birkaç tuhaf bakışı vardı ama sonra insanlar farklı olana bakma eğilimindeydiler. Kılık değiştirmenin ilk kuralı buydu. Bulunduğunuz ortama olabildiğince normal görünmeye çalışın. Kimse normale dikkat etmedi.

Ne yazık ki, şimdiye kadar yukarıda nadiren yüzünü gösterdiği ve neredeyse hiçbir zaman elden tepsi teslim etmediği gerçeğiyle ilgili olarak Jess'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bazen uygun bir sahne kurmak için zaman yoktu.

Hizmetçilerin alanından çıktıktan sonra bir sorunla karşılaştı. Hedefi dünyanın neresindeydi ? Jess'in görebildiği kadarıyla, Bay Thornbury'nin sanat eserlerinin ve antikaların bolluğunu kataloglarken evin içinde izlediği yolun hiçbir mantığı ya da mantığı yoktu. Tuttuğu kayıtların yöntemlerinden daha düzenli olmasını ummaktan başka çaresi yoktu.

On dakika sonra, buhar artık çaydanlıktan eskisi kadar iyi kıvrılmadığı için, onu üst kattaki özel salonda buldu.

"İyi günler, Bay Thornbury." Yüzüne bir gülümseme yerleştirdi, zorunluluk adına daha kötüsünü yaptığını kendine hatırlattı ve tepsiyi yan taraftaki küçük bir sehpanın üzerine koydu.

Sonsuza dek karaladığı defterden başını kaldırdı ve ona bakarken başını yana eğdi, aşırı uzamış kahverengi saç tutamı kaşlarının üzerine düştü. "Tünaydın."

"Sana çay getirdim."

"Görüyorum." Odayı geçti ve kahverengi sıvının derinliklerine bakmak için tencerenin tepesini kaldırdı. "Zehirli mi?"

Jess dişlerini gıcırdattı ama gülümsemesinin düşmesine izin vermedi. Bir keresinde, yemek masasına dağılmış tablolar ve heykeller bırakmaktan vazgeçmezse çayına yüksük otu koymakla tehdit etmişti ve şimdi bir deniz yaratığının zıplamasını bekler gibi hazırladığı sıvının her damlasına bakıyordu. Bunun dışında.

"Hayır, zehirli değil. Aslında, seninle bir fincan paylaşmaya cüret edebilir miyim diye merak ediyordum."

"Çay içmek ister misin?" Elini göğsüne koydu ve düğmeleri açık bıraktığı donuk kahverengi paltosunu açık bıraktı. "Benimle."

Jess konuşmadan önce sessizce üçe kadar saydı. "Evet."

Çaya bir göz attı ve sonra yuvarlak siyah gözlüğünün ardındaki ela gözlerini biraz kısarak ona döndü.

Onun şüphelerinde kusur bulamazdı. Onların durumu garipti. Resmi olarak, bu taşra malikanesinin aşçısıydı ve teknik olarak aynı zamanda mekanın sahibi olan markinin bir çalışanı olsa bile, bir beyefendi ziyaretçiye asla yaklaşmamalıydı. Bununla birlikte, yeni markinin bir arkadaşıydı ve marki burada yaşamaya gelmeden önce, sadece bir aşçıdan çok daha fazlasıydı, bu yüzden sosyal hiyerarşi biraz karıştı.

Ayrıca onun onu ne kadar sinirlendirdiğini saklamak için hiçbir şey yapmadığı da bir gerçektir. Henüz kimsenin hoş ve uygun göreceği bir konuşma yapmamışlardı.

Sonunda, Bay Thornbury boğazını temizledi ve alçak masanın yanındaki bir sandalyeyi işaret etmeden önce başını salladı. "Çayı yapma zahmetine katlandığına göre, çaya katılmaman için hiçbir neden göremiyorum."

Jess oturduktan sonra sandalyeye ve masaya açılı duran kanepeye oturdu ve Jess'in çayı hazırlayıp tabaklara servis yapmasını sessizce izledi.

Fincanı yudumlamadan önce ona bir kez daha düşünceli bir bakış attı. "Bu odada büyüleyici bir Caravaggio eseri var. Hemen şu tarafta. Saklanmak istercesine bir köşede asılı duruyor. Böyle bir başyapıtı asmak için oldukça tuhaf bir yer."

Jess derin bir nefes aldı ve kendine hayatta kitap bilgisinden daha fazlası olduğunu hatırlattı. "Caravaggio hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi yavaşça. Bu da benimle neden çay içmek istediğini merak etmeme neden oluyor.

Jess korkak olmadığı için ona hak vermek zorundaydı. Düşündüğünü söylemekte hiçbir zaman sorun yaşamamıştı. Keşke böyle zekice düşünceleri olmasaydı, bu yeteneğe hayran olabilirdi.

Dikkatle fincanını kenara koydu ve ellerini kucağında birleştirdikten sonra gözlerini onunkilere çevirdi. Bakışlarını sabit tutmak istese de ona düzgün bir şekilde odaklanabilmek için uykusuz geçen iki gecenin pürüzlülüğünü gözlerini kırıştırarak uzaklaştırmak zorunda kaldı. Söylemesi gereken kelimeleri biliyordu, tek başına çabalarına devam etmenin önemli bir gecikme ve hatta muhtemelen başarısızlık anlamına geleceğini biliyordu.

Bunu bilmek işi daha da kolaylaştırmadı.

Bir eli bacağına gitti ve kağıdın hafif buruşma sesi ona cebindeki mektubu hatırlattı. Erkek kardeşi hayattaydı ve aile mirasını geri getirmek için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Birisi - muhtemelen hayatının büyük bir kısmından sakladığı kişiyle aynı kişi- onun başarısız olmasını istiyordu. Kardeşinin başarısını sağlamanın anahtarı ondaydı. . . sadece nasıl kullanılacağını bilmiyordu.

Eğer babasının hayatı boyunca verdiği emeğin Avrupa'nın savaşın harap ettiği topraklarına kaymasını engellemek istiyorsa, Bay Thornbury'nin hayatının derinliklerine inmesine izin vermesi gerekecekti.

Omuzlarını dikleştirip gözlerinin içine baktı. "Bay. Thornbury, yardımına ihtiyacım var.

Derek Thornbury insanlar hakkında pek bir şey bilmiyordu, en azından yaşayanlar hakkında - ve dişiler hakkında daha da az şey biliyordu- ama bir şeyi biliyordu: Bu özellikle dişi ondan hoşlanmıyordu.

Bu, onda olmadığı kabul edilen gelişmiş gözlem becerilerine ya da tarih boyunca kadınların erkeklerle etkileşim biçimlerine ilişkin -onun sahip olduğu bol miktarda bilgiye- ihtiyaç duymuyordu. Hayır, ondan hoşlanmadığı oldukça açıktı çünkü son birkaç konuşmalarında "Senden hoşlanmıyorum" demişti.

Bu, Derek'in bile gözden kaçıramayacağı türden bir sosyal göstergeydi.

Yine de buradaydı, onunla çay içmek için oturuyordu ve kulaklarına inanılırsa, ondan yardım istiyordu.

Çay fincanını dikkatlice yere bıraktı. Bisküviyi de daha isteksizce yere bıraktı. Jess birden fazla konuda kafasını karıştırabilirdi ama onun yemek pişirme becerilerinden çok zevk alıyordu. "Ne?"

Daha fazlasını sormak istiyordu, gerçekten sormuştu. Belki de "Ne demek istiyorsun?" veya "Neye ihtiyacın var?" veya hatta "Seni isteyerek beni aramaya ve şirketimde bir nebzeden fazla zaman geçirmeye yetecek kadar çaresiz kılan şey nedir?" Ama hangi soruyu soracağından emin olmadığı için, "Ne?" olarak çıktı.

İçini çekti, minyon vücudunun tutabileceğini düşündüğünden daha uzun bir nefes verdi. "Yardımaınıza ihtiyacım var."

Bu, sorularının hiçbirine cevap vermiyordu.

Bisküviyi aldı ve bir ısırık almadan tekrar yerine koydu. Yardımaına ne gerek var?

"Benim bir tür günlüğüm var, atalarımın biri tarafından yazılmış eski bir günlük. İtalyanca."

"İtalyanca konuşuyorsun." Aslında, kusursuz bir aksanla ve bir yerlinin akıcılığıyla çok iyi konuşuyordu. Sözel becerileri kesinlikle onunkinden daha az etkili olsa da, bu dilde birden çok kez tartışmışlardı. Dili kullanmayı seçmesinin nedeninin bu olduğunu düşündü.

Yanakları pembeye boyanmıştı ve hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez altın rengi bakışları onunkine bakmayı reddetmişti. "Evet." Boğazını temizledi. "Konuşuyorum ama korkarım ki onu okumak biraz zahmetli. Her şeyi seslendirmeli ve yüksek sesle söylemeliyim. O zaman bile, neden bahsettiğini her zaman bilmiyorum. Günlüğü çevirmek haftalar alırdı, muhtemelen daha fazla. Korkarım benim o kadar zamanım yok."

Derek kanepeye yaslandı ve onu düşünürken başını yana eğdi.

Devam etmeden önce bir eliyle eteğini ovuşturdu. "Var. . . Pekala, daha iyi bir kelime olmadığı için bu günlük, bu atamızın çok değerli bir şeyi nereye sakladığına dair bir mesaj içeriyor.

İlgisini çekmiş olsa bile biraz hayal kırıklığına uğrayarak çayını geri aldı. Onu bir tür hazine avı olarak yücelterek potansiyel bir hırsızlığa çekmeye çalışan ilk kişi o olmazdı. "Ve sen de onu ele geçirmek ister misin?"

"Evet. HAYIR." Tekrar içini çekti. "Benim için değil."

Bu yeniydi. "O zaman kimin için?"

"Öldüğünü sandığım ama görünüşe göre ölmemiş biri."

Sözlerinde hafif bir kıvraklık vardı, kulağa neredeyse Fransızca gibi gelen ama aslında öyle olmayan bir aksan. Yıllardır düzgün bir İngiliz sesinin altına gömülmüş bir ton. Bunu daha önce, özellikle yaptığı bir şey yüzünden üzüldüğünde duymuştu. Yine de bugün daha kalındı.

"Gerçek hayattaki bir Lazarus ne kadar ilginç olursa olsun," dedi, "bundan biraz daha fazlasına ihtiyacım olacak. Ne de olsa yapmayı taahhüt ettiğim bir işim var."

"Aylardır buradasın," diye homurdandı. "Daha ne kadar olabilir ki?"

Yıllar boyunca Haven Malikanesi'nde birikmiş çok sayıda sanat eseri var . İlk sahibi mükemmel bir koleksiyoncuymuş."

"Hiçbir yere gitmiyor."

"Uzun zaman önce ölmüş bir atanın günlüğüyle bulmaya niyetliysen, muhtemelen aradığın şey de değildir."

Dudakları inceldi ve ince kemerli sarı kaşları, yüzünü şiddetli bir kaş çatışı kaplayana kadar içeri çekti. Yüz hatlarında yanlış görünüyordu. Onunla ilgili her şey minyon ve narindi, tıpkı bir porselen bebek ya da bir Botticelli tablosu gibi mükemmeldi. "Öğenin artık hayati derecede önemli olduğuna inanmak için nedenlerim var."

"Ve bunu herkesten önce sen mi istiyorsun?" Bu her zaman sanatın yolu değil miydi? Bir kişinin ilgisini çekmesine izin verin ve herkes bunun bir başyapıt olduğunu ilan etsin.

Bir parçanın değerini belirlerken gerçek kalite çok az önemliydi. Her şey ona başka kimin sahip olmak istediğiyle ilgiliydi.

Ufak tefek kadından üzülen ve aslında biraz da çekinerek bakışlarını kadının ayaklarına indirdi. Unutulmaya yüz tutmuş eteğinin altından sağlam, yıpranmış deri çizmeler çıkıyordu. Sol ayak parmağının yüzeyinde uzun soluk bir çizik vardı.

Ne zaman mutfağa girmeye cüret etse ona fırlatmakla tehdit ettiği o bıçaklardan biriyle bunu yanlışlıkla mı yapmıştı?

Herhalde aşağıdan ihtiyacı olan her şeyi alması için bir hizmetçi göndermeye başlamalıydı, ama ufak tefek kadını kızdırmaktan tuhaf bir zevk aldı. Zincire bağlı bir köpeğe alay eden bir çocuk gibi, aslında hiçbir şey yapmayacağını bilmenin verdiği güvenle tehlikenin heyecanını yaşıyordu.

En azından, yapacağını düşünmüyordu.

Bana göre olmadığını sana zaten söyledim, dedi. "Ama evet, önce onu bulmam gerekiyor."

Derek, yerle bu konuşmayı yapmayı reddederek bakışlarını onun ayaklarından kaldırdı.

Jess - soyadını bilmiyordu ve ona Aşçı demek çok garip geliyordu - bir tırnağını diğeriyle hafifçe şaklattı. Başka hiçbir şekilde hareket etmedi. Nefesi düzenliydi, duruşu sakindi ama küçük tırnağı huzursuzca başparmağına vuruyordu.

Derek bir antik çağ bilginiydi. Ölü insanlar tarafından yaratılan şeylerle çalıştı. Şey, artık ölü olan insanlar tarafından yaratılmış şeyler. Önemli ayrım, bu. Çalışırken, nefes alan herhangi biriyle önemli bir etkileşimde bulunmadan günler geçirebilirdi.

Yaşayan insanlar, oldukça rahatsız edici bir şekilde, tavırlarını hatırlamasını ve cümlelerini tamamlamasını istedi.

Jess sadece bir rahatsızlık değildi. O muazzam bir karmaşıklıktı, sürekli değişen, onu daha da yakınlaştırmaya devam etse bile onu sonuna kadar sinirlendiren bir gizemdi.

Şu anda ona, temsil ettiği derin gizemi potansiyel olarak çözmesi için yeterince yaklaşma fırsatı sunuyordu. Yıllar boyunca merakın inkar edilemez bir dırdır olduğu kanıtlanmıştı ve açıkçası, Jess'i yardım aramaya teşvik edecek kadar korkutucu olan herhangi bir şey - veya bu durumda herhangi biri - büyüleyici olmalıydı.

Tabii ki, söz konusu kişinin Derek'in varlığından habersiz yaşamaya devam etmesi muhtemelen en iyisiydi.

Yine de merakın siren çağrısına karşı koyamadı. "Neden önce ona ihtiyacın var?"

Derin bir nefes aldı ve omuzlarını dikleştirerek en katı mürebbiyenin bile onayını alacak düzgün bir duruşa geçti. "Çünkü bir ülkenin kaderi, bu hazineyi kimin ilk ne zaman bulduğuna bağlı olabilir."

Bir ülke. Ülke değil. Onun İngiltere'den olmadığından şüphelenmişti ama bu daha çok bunu doğruluyordu. Dünyanın Fransızca konuşulan bölgesinde daha yeni yatışmış olan savaş göz önüne alındığında, sesindeki bu hafif kıvraklık şüpheciliği teşvik etti. "Hangi ülke?"

Kaşları daha da çatıldı. "Bana yardım edecek misin?" Önlüğünün cebinden deri kaplı eski bir kitap çıkardı.

Bu biraz haksızlıktı. Her şeye kavram olarak direnmek, elini uzatıp tarihe dokunma, sayfaları açıp kendisinden önce yaşamış birinin zihnine girme şansını reddetmekten çok daha basitti.

Kitap aşınmış ve kenarları yıpranmış, ellerin kitabı yıllarca tuttuğu yerlerde kararmış noktalar vardı. Günlükler geçmişe açılan inanılmaz pencerelerdi. İnsanlar günlüklere resmi tarihi belgelerin sayfalarına hiç değmeyen şeyler yazdılar - hayat, aşk, resimlerde ve heykellerde tasvir edilen perde arkasındaki hikayeler.

O günlüğü istiyordu. Tek soru, bunu onunla başa çıkacak kadar çok istiyor muydu?

Kitabın kapağına dağlanmış bir arma görene kadar kitabı çevirdi. Çizgilerin kıvrık akışı yapraklara benziyordu, ama bunların kayalara çarpan dalgalar olduğuna bahse girmeye razıydı çünkü bu kıvrımların ortasında, pençeli tek boynuzlu ata benzeyen boynuzlu bir canavarın görüntüsünü taşıyan bir kalkan vardı. Bir ayağı gökyüzüne doğrultulmuş bir kılıçla kaldırılmış, diğer pençe ise vücuda yakın bir şekilde sıkışmış bir haç tutuyordu. Damgalanmış görüntünün diğer kısımları zamanla solmuştu ama o boynuzlu canavarı tanıyordu. Kitaplarda görmüştü.

"Ne kadar önce yazılmış?" Sertçe yutkundu ve sanki kaybolacakmış gibi kitaba baktı. Eğer o günlük monarşinin düşüşünden önceki günlere ait olsaydı, onu kendi gözleriyle görmeden uyuyamazdı.

"Yalnızca ilk kayıt tarihli. 1660 diyor."

Derek dudaklarını yaladı. Başkalarının işlerine karışarak parmaklarının yanmasını önleyecek kadar akli olduğunu düşünmek isterdi ama daha şimdiden öne eğilmiş ve kitaba uzanıyordu.

"Pekala," dedi parmaklarını ona doğru uzatırken. "Nereden başlayalım?"

<https://oceanofpdf.com/>

2

Jess nefesini tuttu ve günlüğü tutan eli titremesin diye vücudundaki bütün kasları kasti. Kendisi okumaya çalışmadan önceki gece üç sivri uçlu mumu balmumu su birikintilerine indirgemişti ve yazarın sanata büyük bir yakınlığı olduğu gerçeğinin ötesinde hiçbir şey öğrenmemişti.

Zaman, sahip olmadığı bir lükstü. İtalyanca bilen bir sanat uzmanı.

Bay Thornbury açlıktan ölmek üzere olan bir adam olsaydı, günlük kralın sofrasından bir yemek olurdu. Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardında gözleri iri iri açılmıştı ve kırpıyordu, nefesi ağırlaştıkça omuzları biraz daha hızlı hareket ediyordu. Sade yün paltosunun olması gerektiği kadar dikilmiş olmadığı gerçeğini vurguluyordu.

Gözleri kapaktaki Verbonnian armasına kilitlemişti. Tanıdı mı? Ülkenin zengin bir sanatsal mirası vardı, bu yüzden muhtemelen bir noktada onunla karşılaşmıştı, ancak ülkenin arması ile kraliyet ailesinin arması arasındaki farkı anlayacak kadar çalışmış mıydı?

"İzin verirseniz?" Sabırlı bir sorgulamayla elini uzattı, avucunu uzattı.

Jess, günlüğün köşesinin avucuna düşmesine izin verdi ama onu bırakmaya kendini ikna edemedi. Bu kitap onun geçmişiyse, çocukluğuyla kurduğu tek bağıdı. Onu yıllarca sahip olduğu her şeyle korumuştı. Bu babasının son isteği olmuştu.

Bunu bir sır olarak saklamıştı. Savaşla ilgili olması ihtimaline karşı onu kurtaran adamla paylaştığı diğer her şey, ama günlük farklıydı. Kimseye göstermemişti.

Bay Thornbury hariç.

"Bırakmazsan okuyamam."

Jess duygusal ve aptalca davranıyordu - asla olmaya çalışmadığı iki şey. Her zaman çözümden çok soruna neden oldular.

Zayıflayan duygulara yenik düştüğü için duyduğu hayal kırıklığı, ona kitabı onun eline bastırıp kendi kitabını alması için ihtiyaç duyduğu itişiyi verdi.

O örtüyü kaldırdığında, onu geri kapmamak için elinin üzerine oturmak zorunda kaldı. İtalyan, diye mırıldandı. "Verbonne o zamanlar Fransızca konuşurdu."

Ülkede İngilizce ve Almanca da sıklıkla duyulabiliyordu. Küçük boyutuna rağmen çalkantılı tarihi, çeşitli dilleri ve kültürleri sınırlarına getirmişti. Jess onların arasında büyümüşü.

Bunun ne kadarı kaldı? Hiçbir fikri yoktu.

Bay Thornbury, ana dilin Fransızca olduğu konusunda haklıydı. Ülkenin başlangıcında Fransızca konuşmuşlardı ve hükümet iletişimlerinin çoğu, Alman derebeylerinin gücü altına girdiğinde bile Fransızca olarak kalmıştı. Nihai olarak yenilenmiş bağımsızlık umudunu korumaya yardımcı olan küçük bir meydan okuma işareti.

Korku ortasını sardı. Jess bu duyguya aşınaydı, onu ve kaynağını nasıl tanımlayacağını biliyordu. Vücudunun onu etrafındaki potansiyel tehlikelere karşı uyarmasına izin veren, hile yapmak için yararlı bir araçtı. Korku bir araç olarak kaldığı ve zihnini ele geçirmesine izin verilmediği sürece, bu iyi bir şeydi.

Şu anda onu koltuğunda kıpırdanmaya zorlayan türden kişisel korkuyu kontrol altına almak ve yönlendirmek daha zordu. Hazırlanması veya önlenmesi için yakın bir fiziksel tehlike yoktu.

Tek yapabildiği, katlanamadığı bir adamın kalan tek sırrını okumasını beklemektir.

Ne olduğunu bilmediği o kadar iyi saklanmış bir sır ki. Tek bildiği, bunun ailenin mille-feuille tarifine götürebileceğini biliyordu. Evet, babasına aksi söylenmişti, ama ya doğru değilse? Ya günlükte birlikte nesilden nesile aktarılan belirsiz efsane, umut ve özgürlük tutkusunu nesiller boyu aydınlatmak için yaratılmış bir peri masalından başka bir şey değilse?

Bu efsane doğru olmasaydı, Jess ne yapacağından emin değildi. İnsanlar efsaneye inanmak için o kadar umutsuzdu ki, onun için ölmeye bile razıydılar. Ya da öldür.

"Bunu benim için tut mon oisillon. Benim için Verbonne'un kalbini taşı. Yıllar boyunca babasıyla ilgili pek çok anısını kaybetmişti ama bu sözler ve onun asık suratı hafızasında yer etmişti. Artık, siyasi entrikaların karanlığında uzun süre yürümüş birinin deneyimiyle, babasının bu geceden sağ çıkmayı beklemediğini biliyordu.

Ama öyle olduğundan emin olmuştu. O ve bu yıpranmış aile yadigarı.

Bay Thornbury sayfaları dikkatle çevirdi. Üçüncü sayfada durup sonsuza kadar incelemekte olduğu heykellerden biri gibi hareketsiz kaldı. O ana kadar Jess, ne kadar sürekli hareket halinde olduğunun farkında değildi. Bir eli kaldırmak, başını eğmek, bir ayağı kaydırmak. Heykellere bakarak ve tabloları toplayarak geçirdiği onca zaman boyunca, onu asla sürekli hareket halinde olarak tanımlamazdı, ama şimdi o hareketsizken -o kadar hareketsizdi ki, onun nefes aldığından bile emin değildi- ne kadar sık hareket ettiğini fark etti. etkilenmiş.

"Bunu kimin yazdığını söylemiştin?" O sordu.

Jess, kitabın üzerine eğilirken öne düşen saçlarının arkasından onun yüzünü görebilmek için başını eğbilsin diye biraz öne eğildi. "Büyük büyükbabamın büyükannesi ya da bana öyle söylendi."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Babam." Jess küfretmemek için dudağını ısırıldı. Savaş sırasında buna benzer pek çok söz duymuştu ama kendisi de bu alışkanlığa düşmekten kendini alıkoymayı başarmıştı. Tutunabildiği tek incelik, dünya çökmeden önce olduğu kişinin son kalıntısıydı.

Yine de cazibesini anladı. Şimdiki gibi zamanlarda, bir çift ela göz ona şüphe ve suçlamayla bakarken, onun ince kaşlarını çatmasına karşı bir savunma olarak küfür kullanma arzusuyla mücadele etmesi gerekiyordu.

"Baban kimdi?"

O günlükte ne vardı? Jess'in birkaç dakika içinde ulaştığı mesafeye ulaşması neredeyse bütün gecesini almıştı ama bu tür bir tepkiye neden olacak hiçbir şey hatırlamıyordu. Çoğu su, renk ve boya ile ilgiliydi.

Jess günlüğü işaret etti. "Ne diyor?"

"Babanız nereden buldu?"

Jess'in gırtlığından bir hırıltı çıktı. Bu adama karşı kibar ve medeni olma kararlılığı çok zayıflamıştı. "Babasından. Bay Thornbury, bir engizisyon aramıyorum. İnsanlar bana güveniyor ve onlara yardım etmemin tek yolu o günlüğün bir yerinde yatıyor. Bana yardım etmeyeceksen, lütfen malımı geri ver ki yardım edebilecek birini bulayım."

Aklına gelenler Bay Thornbury ile çalışmaktan daha az çekici olsa bile, her zaman başka seçenekler vardı. Ondan hoşlanmayabilir ama ona güveniyordu.

Ya da en azından onu kontrol etme yeteneğine güveniyordu.

Kanepeye yaslanıp dikkatlice kitabın ortasındaki bir bölüme dönerken dudaklarını ince bir çizgi halinde bastırdı, sayfaları Jess'in dişlerini gıcırdatacak bir kolaylıkla okurken gözleri ileri geri sallanıyordu.

"Eğer bu hesap doğruysa," dedi yavaşça, "ve gerçekten de senin" -uzun parmaklı elini salladı- "atanız tarafından yazılmışsa, bu sanat dünyası için inanılmaz bir keşif."

İçin . . . az önce sanat dünyası için bir vahiy mi söylemişti? İngiltere ya da Fransa ya da genel olarak dünya ya da ortaya çıkan siyasi hanedanlar için değil mi?

Jess birkaç olası yanıtı düşündü ve bir kenara attı. Burada en faydalı ne olurdu? Sürpriz? Bu kesinlikle gerçek olurdu. Öte yandan, onun neden bahsettiğini biliyormuş gibi davranmak ona

daha fazla bilgi kazandırabilirdi. Şüpheyeye düştüğünüzde, sessizliğin kazanmasına izin verin. Konuşmayı hangi yöne çekmeye çalıştığını görmek için bekleyecekti.

Ama o konuşmuyordu. Başa geri dönmüştü ve ilk girişlerden bazılarını okuyordu. “Passaggio segreto.”

"Gizli geçit," dedi Jess.

Gözlüklerinin üzerinden ona baktı. "Biliyorum." Sonra dikkatini yeniden kitaba verdi. “Affogare in un bicchier d'acqua.”

Jess bekledi.

Tel çerçevelerinin üzerinden gözlerini bir kez daha ona dikti. “Bunu bilmiyorum. Yani, bir bardak suda boğulmak istemediğini söylediğini biliyorum.” Kaşlarını çatı. “Ya da belki çay. Bilmediğim şey bunun ne anlama geldiği.”

"Her küçük aksilikte kalbini kaybetmemeye çalıştığını."

“Ah, evet, dili konuşuyorsun. Argoyu bilin.”

Jess omuz silkti. Onun bilgisi onunkinden çok daha sınırlıydı. Pratik olsa da, resmi eğitimi kadar saygın değildi. Jess'in hayatı ve eğitimi, annesini ne kadar üzse de, hiçbir şey olması gerektiği gibi olmamıştı.

Annem, Jess'in son on yılda neler yaptığını bilseydi, bayılırdı.

Bay Thornbury başka bir sayfayı çevirirken mırıldandı. Sonra, son şilini borç tahsildarlarına vermek üzere olan bir adamın iç çekişiyile kitabı kapatıp kadına geri verdi.

Adam ondan beklediği şeyi yapacak mıydı? Bir keresinde, evin sahibi ve Jess'in işvereni olan Lord Chemsford'u akşam yemeği programını yeniden düzenlemeye ikna etmişti, böylece Bay Thornbury'nin mutfaklardaki servis tabaklarını nadir bulunan bir tür çömlek aramak için incelemeye vakti olabilirdi. Şimdi de sanat tarihi için hayati önem taşıyabilecek bir şeyi mi geçiştirecekti?

"Bana yardım etmeyecek misin?" diye sordu.

“Beni aptal yerine mi koyuyorsunuz, Bayan. . . Şey, Bayan. . . Şey, diyorum, adın ne?”

Jess. Ya da Cook, isterseniz.”

Gözlüğünü ince, sivri burnunun eğiminden kaydırırken alındaki o gülünç tutam saç taradı. Sonra cebinden bir mendil çıkarıp lensleri temizlemeye başladı. "Diğer hizmetliler sana böyle mi hitap ediyor? Aşçı?"

Aslında, ellerinden geldiğince ona bir şey dememeye çalıştılar. Jess tam olarak arkadaşlık kurmuyordu. "Bana ne söylemek istiyorsunuz Bay Thornbury?"

İçini çekti. "O kitap" -günlüğü işaret etti- "Verbonne'dan."

Jess'in kalbi biraz daha hızlı atmaya başladı. Sadece yılların deneyimi, zor nefes almaktan ve koltuğunda kıpırdanmaktan kaçınmasına izin verdi. Bunun yerine başını yana eğdi ve daha fazla oksijen çekme arzusuyla ciğerlerinin yandığını görmezden gelerek onun devam etmesini bekledi.

Gözlüğünü tekrar taktı ve sanki kapalıyken okuyabiliyormuş gibi kitaba bakmaya devam etti. "Zamanlama göz önüne alındığında, atanızın The Six'in bir parçası olmasa da, yakından bağlantılı olduğu anlaşılıyor. Göz ucuyla gördüğüm pasajlarda yazdığı tek şey buydu."

Endişe yerini heyecana bırakırken kalbinin küt küt atışı arttı. Nefesinin artmasına izin vermeli, yoksa bayılma riskini almalıydı. Bu yeni bir bilgiydi. Bununla ne yapacağını bilmiyordu çünkü Altı'nın kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama bu bir başlangıç noktasıydı.

Tehlikeli bir seferin parçası mıydılar? Belki de imparatora suikast düzenlemek ve onun ülkeyi ele geçirmesini durdurmak için bir komplo? "Altı kimdi?"

"Bir grup sanatçı. Usta Aldric Fournier altında çalıştılar. Tarzı, mükemmeliyetçiliği eşsizdi. Birçoğu onun altında eğitim almak istedi, ancak o hepsini reddetti, ta ki aniden İngiltere'ye gelip altı çırağın çalışmalarını sunmaya başlayana kadar. O kadar iyi oldular ki ustayı öğrenciden ayırmak bazen imkansızca yakın. Yine de kimse isimlerini bilmiyordu."

Sanatçılar? Çocukluk hikayeleri, egemenliği için savaşan bir ulusun umutları, babasının son özgür eylemi, son isteği bir grup sanatçı hakkında mıydı?

Bu, erkek kardeşine veya aile mirasına nasıl yardımcı olacaktı? Evet, Verbonne her zaman bir kültür ve eğitim merkezi olmakla gurur duymuştu, ancak bu, bir ulusu yeniden inşa etmek için yeterli değildi, özellikle de diğer, daha güçlü partiler ülkeyi parçalayıp özümsemek için nefes nefese kalırken.

Bilakis, değerli sanat veya bilginin artması bölgeyi daha çekici hale getirecektir.

Bay Thornbury parmaklarını kavuşturdu ve ona yine o ince kaşlarını çattı. "Onlar dünyanın en değerli tablolarından bazıları. Bir tane çalmana yardım etmeyeceğim.

Jess'ten bir kahkaha yükseldi. Keskin, kuru ve kenarlarda çatırdayan. "Sizi temin ederim ki bir tablo sorunu çözmeyecektir. Bana bu kitabın tarihi geri getirecek sırrın yolunu tuttuğu söylendi. Bir resim bunu yapamaz."

Kaşlarını gözlüğünün üzerinden görünene kadar kaldırdı. "Bir keresinde bir adamın bir Fournier başyapıtının sahibine dört yüz pound teklif ettiğini gördüm. Sahibi ondan ayrıldığını duymadı."

Jess, O zaman iki adam da aptal, dedi. Bunun bir tabloyla ilgili olması mümkün değil. Para gerekli olsa bile, Kraliçe Marguerite bunu yazdığı sırada tabloların değeri çok az, hatta hiç olmazdı. Jess kitabı ona doğru itti. "Gizli bir geçit hakkında mırıldandın. O kısım ne diyor?"

Bay Thornbury isteksizce kitabı geri aldı ve daha önce girdiği sayfaya döndü. "'Kalp, kafaya giden gizli bir yoldur' der, ama bazıları aksini düşünebilir. tutkusunu anlamadan. . . ' kalp? Muhtemelen aşk mı yoksa duygu mu? Yazı biraz lekeli."

"Kalp alışacak. Lütfen devam et, diye fısıldadı Jess, aklının bir köşesinde kıkırdayan bir fikir vardı. Gevşemeye çalıştı, bilinçli düşüncesini durdurmaya ve sylenmeyeni dinlemeye çalıştı.

Bay Thornbury boğazını temizleyip devam etti. "'Kalbin tutkusunu anlamadan, kafa asla gereği gibi hükmedemez, el asla gereği gibi hükmedemez ve toprak kaosa sürüklenir.'"

Jess koltuğa yığılırken ciğerlerinden hava fışkırdı. Çocukluk hikayeleri, efsaneler ve masallar. Gerçek miydiler? Babası başından beri çocuklarının zihnine bir gün bilmeleri gereken bilgileri mi ekiyordu? O uzun efsanevi sadakat hikayeleri doğru muydu?

"Ah, büyükanne, ne yaptın?" Jess nefes verdi.

Bay Thornbury başını kaldırdı. "Bu senin için bir anlam ifade ediyor mu?"

Başka bir küstah, güçlü, kendi iyiliği için fazla cesur dışının Jess'in soy ağacında bir yerlerde pusuya yatmış olması dışında mı? Evet. Bir anlamı vardı. Jess yutkundu ve gözlerinin onunkini bulmasına izin verdi. Riskler göz ardı edilemeyecek kadar büyük hale gelmişti. Bay Thornbury'nin yardımını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmak zorundaydı.

Evet, dedi, omuzlarını dikleştirerek. "Bir resim aramıyoruz demek oluyor."
